

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 5

முனிவர்களும், தேவர்களும்

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 5

முனிவர்களும், தேவர்களும்

ஆதிரா

முனிவர்களும், தேவர்களும்

பக்க எண்

1.	வசிஷ்டர்	ஆதிபருவம்	அத் 172-177	3
2.	விசுவாமித்திரர்	ஆதிபருவம்	அத் 174	8
3.	பராசரர்	ஆதிபருவம்	அத் 174	10
4.	ஒளர்வி முனிவர்	ஆதிபருவம்	அத் 178-179	12
5.	தெளம்யர்	ஆதிபருவம்	அத் 182	14
6.	மைத்ரேய மகரிஷி	வனபருவம்	அத் 10	19
7.	யமதர்மராஜன் அர்ஜுனனுக்கு திவ்யாஸ்திரம் அளித்தல்	ஆதிபருவம் வனபருவம்	அத் 121 அத் 41,311-314	 21
8.	இந்திரன் I	வனபருவம்	அத் 41,46,310	26
9.	லோமஷ முனிவர்	வனபருவம்	அத் 47,91-176	32
10.	அகஸ்திய முனிவர்	வனபருவம்	அத் 96-105	38
11.	ருஷ்ய சிருங்க முனிவர்	வனபருவம்	அத் 110-113	44
12.	பரசுராமர்	வனபருவம்	அத் 115-117	47
13.	ச்யவன மகரிஷி வரலாறு	வனபருவம்	அத் 122-125	51
14.	அஷ்டாவக்ரர்	வனபருவம்	அத் 132-134	56
15.	யவக்ரீதன்	வனபருவம்	அத் 135	64
16.	ஹனுமான்	வனபருவம்	அத் 146-151	70
17.	மார்க்கண்டேய முனிவர்	வனபருவம்	அத் 183-232	75
18.	வாமதேவர் வரலாறு	வனபருவம்	அத் 192	97
19.	பகமுனிவர்	வனபருவம்	அத் 193	101
20.	உத்தங்க மகரிஷி வரலாறு	வனபருவம்	அத் 201	103
21.	முத்கலர் வரலாறு	வனபருவம்	அத் 260	105
22.	துர்வாச முனிவர்	வனபருவம்	அத் 262	109
23.	கூரிய பகவான்	வனபருவம்	அத் 300-302, அத் 304-307	 111
24.	இந்திரன் II	உத்யோகபருவம்	அத் 9-18	116
25.	சனத் சுஜாதர்	உத்யோகபருவம்	அத் 41-46	127
26.	காலவ மகரிஷி	உத்யோகபருவம்	அத் 106-123	130
27.	ஷ்சங்கன் மற்றும் லிகித முனிவர்	சாந்தி பருவம்	அத் 23	149
28.	முனிவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள்			151
29.	சிவனைத் துதித்து வரம் பெற்ற முனிவர்கள்			175

1. வசிஷ்டர் (ஆதிபருவம் அத் 172-177)

வசிஷ்டர் பிரம்மாவின் மானஸபுத்திரர். இவரது மனைவி அருந்ததி. புலன்களை எப்போதும் கட்டுப்படுத்தி தன் வசத்தில் வைத்திருந்தமையால் வசிஷ்டர் என்று அழைக்கப்பட்டார். இஷ்வாகு குலத்தின் குல குருவாக விளங்கியவர். விசுவாமித்திரரால் இவரது நூறு புதல்வர்கள் கொல்லப்பட்டனர். பழிவாங்கும் சக்தி இருந்தும் விசுவாமித்திரரை அழிக்கும் காரியம் எதையும் வசிஷ்டர் செய்யவில்லை. திறனற்றவர்போல் அனைத்தையும் சகித்துக் கொண்டார். இறந்த புதல்வர்களை யமலோகத்திலிருந்து அழைத்து வரவுமில்லை. கடல் கரையை மீறாதது போல யமதர்மனின் மரியாதையைக் கடக்க வசிஷ்டர் விரும்பவில்லை.

வசிஷ்டர் - விசுவாமித்திரர் பகைக்கான காரணம்

கன்யா குப்ஜத்தை ஆண்ட காதியின் மைந்தன் விசுவாமித்திரர். ஒருமுறை வேட்டையாடச் சேனையுடன் கானகம் சென்றார். களைப்பு ஏற்பட்டதால் அங்கிருந்த வசிஷ்டரின் ஆசிரமம் அடைந்தார், விசுவாமித்திரர். வசிஷ்டரிடம் விரும்பியதை அளிக்க வல்ல நந்தினி என்ற அழகிய பசு இருந்தது. மன்னரின் விருந்திற்கும் பரிசுக்கும் வேண்டிய உணவு மற்றும் செல்வம் அனைத்தையும் நந்தினி அளித்தது. அதைக் கொண்டே வசிஷ்டர் விசுவாமித்திர மன்னருக்கு உபசாரம் செய்தார். இதைக் கண்ட விசுவாமித்திரர் தனது பத்துகோடி பசுக்கள் மற்றும் அரசு அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு நந்தினியைத் தனக்குத் தந்துவிடுமாறு வேண்டுகிறார். வசிஷ்டர் தேவ, அதிதி, பித்ரு பூஜைகளுக்கும் யாகத்திற்கும் உதவும் நந்தினியை ராஜ்யத்தையே அளித்தாலும் தருவதற்கில்லை என்று மறுத்து விடுகிறார். விசுவாமித்திரர் நான் கூடித்திரியன். நான் என் தர்மத்தை விடமாட்டேன். பசுவை பலவந்தமாகப் பிடித்துச் செல்வேன் என்று வசிஷ்டருக்குக் கூறுகிறார். வசிஷ்டரோ நீ உன் விருப்பப்படி செய் என்று சொல்லி விடுகிறார்.

வசிஷ்டர் இவ்வாறு கூறியதும், நிலவைப் போன்ற வெண்மையான நந்தினியை விசுவாமித்திரர் அபகரித்தார். அதைச் சாட்டையாலும், கம்பாலும் அடித்து ஓட்டினர். பலமாக அடிக்கப்பட்டாலும் ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியேறாத நந்தினி வசிஷ்டரிடம் சரணடைந்தது. தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு

முனிவரிடம் வேண்டியது. வசிஷ்டரோ, “கூத்திரியர்களின் பலம் அவர்களது வீரம்; பிராமணர்களின் பலம் அவர்களின் பொறுமை. நான் பொறுமையை ஏற்றுள்ளேன். விருப்பமிருந்தால் நீ அவர்களுடன் செல்லலாம். நான் உன்னை அவர்களுக்கு கொடுக்கவில்லை. முடிந்தால் நீ இங்கேயே இரு என்று கூறினார். இங்கிரு என்ற வசிஷ்டரின் சொல்லைக்கேட்ட நந்தினி விசுவாமித்திரரின் சேனையை நாற்புறமும் விரட்டியது. தன் வாலால் நெருப்பு மழை பொழிந்தது. தன் உடலில் இருந்து திராவிடர், சகர், யவனர், சபரர், சிபுகர், சீனர், ஹுணர், கேரள சேனைகளை உண்டாக்கிற்று. இச்சேனைகள் விசுவாமித்திரரின் படையை விரட்டியடித்தன. ஆனால் யாரையும் கொல்லவில்லை. விசுவாமித்திரரின் படையைக் காப்பவர் யாருமில்லை. எனவே கோபம் கொண்ட விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் மீது, ஆக்னேயாஸ்திரம், வருணாஸ்திரம், ஜந்த்ராஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், யாம்யாஸ்திரம் ஆகிய அஸ்திரங்களை ஏவினார். தீஜ்வாலைகளோடு முனிவர் மீது பாய்ந்த இவ்வஸ்திரங்களைப் பிரம்மபலம் கொண்ட தன் கம்பினால் வசிஷ்டர் திருப்பிவிட்டார். அவை எரிந்து சாம்பலாயின. இவ்வாறு அனைத்து அஸ்திரங்களும் அழிக்கப்பட்டன. வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து “காதி மைந்தா, நீ தோற்றுவிட்டாய். இன்னும் பராக்கிரமம் இருந்தால் காட்டு. நான் உன் எதிரில் துணிந்து நிற்கிறேன்” என்று கூறினார். வசிஷ்டரின் அறை கூவலைக் கேட்ட விசுவாமித்திரர் பதில் கூற முடியாமல் வெட்கமடைந்தார். கூத்திரிய பலத்தின் மீது வெட்கமடைந்து, வெறுப்பும் சலிப்பும் கொண்டு பிரம்மதேஜஸில் பிறக்கும் பலமும், சக்தியுமே உண்மையானது என்று உணர்ந்தார். எனவே தன் அரசையும், போகங்களையும் துறந்து தவம்புரிந்து சித்தியடைந்து பிராமணத்துவம் பெற்றார்.

வசிஷ்டரின் மகன் சக்தி கல்மாஷபாதன் என்னும் மன்னனைச் சபித்தல்

இஷ்வாகு குலத்தில் கல்மாஷபாதர் என்னும் மன்னர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த வீரமுடையவர். அவர் போரில் தோற்றது கிடையாது. எனவே விசுவாமித்திரர் அவரைப் பயன்படுத்தி வசிஷ்டரைப் பழிவாங்கத் திட்டமிட்டார். வேட்டையாட வனம் சென்ற கல்மாஷபாதர் களைப்புற்று நகரம் நோக்கித் திரும்பினார். ஒருவர் மட்டுமே செல்லக்கூடிய ஒற்றையடிப் பாதையில் அவர் வந்து கொண்டிருந்தார். எதிரே வசிஷ்டரின் நூறு புதல்வர்களில் மூத்தவரான சக்தி வந்தார். மன்னர் சக்தியைப் பாதையிலிருந்து விலகும்படிக் கூறினார். வசிஷ்டரின் மகனான சக்தியோ பிராமணனுக்கு

வழிவிடுவதே மன்னருக்கு தருமம் என விலக மறுத்தார். சக்தி ரிஷி என்பதால் பாதையிலிருந்து விலகவில்லை. மன்னன் கௌரவம் மற்றும் கோபத்தால் சக்திக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கவில்லை. மன்னன் சக்தி மீது கோபம் கொண்டு சாட்டையால் அடித்தான். அடிபட்ட சக்தி “நீ ஒரு தவசி பிராமணனை அரக்கனைப்போல் அடித்ததால் இன்று முதல் மனிதனைத் தின்னும் அரக்கனாகி உலகில் திரிவாய்” என்று சபித்தார். யார் பலமிக்கவர் என்பதில் வசிஷ்டருக்கும், விசுவாமித்திரருக்கும் முன்னரே பகைமை இருந்தது. இந்நிலையில் சக்தி முனிவரைத் துதித்துச் சரணடைய வருகிறார். அப்போது விசுவாமித்திரர் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு, தன் நன்மைக்காக கிங்கரன் என்ற அரக்கனை கல்மாஷபாத மன்னனின் உடலில் பிரவேசிக்க ஆணையிட்டார். இவ்வாறு சக்தியுடைய சாபம் பலிக்கிறது. அரக்கன் மன்னர் உடலில் பிரவேசித்துவிட்டதை அறிந்த விசுவாமித்திரர் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

சக்தி முனிவர் அரக்கன் புகுந்த மன்னனால் உண்ணப்படுதல்:

கல்மாஷபாதர் மன்னன் உடலில் அரக்கன் புகுந்ததால் அவரது விவேகம், அறிவு முற்றிலும் மறைந்தது. அரக்கனே மன்னனை வசப்படுத்தியிருந்தான். சில தினங்களுக்குப் பின் சக்தியை ஒரு நாள் சந்திக்க நேர்ந்த அரக்கபலம் கொண்ட மன்னன் “நீ எனக்கு முற்றிலும் தகுதியில்லாத சாபமளித்து விட்டதால் உன்னிலிருந்தே மனிதனை உண்ணத் தொடங்கப் போகிறேன் என்று கூறிச் சக்தியைச் சாப்பிட்டு விட்டான். சக்தி உண்ணப்பட்டதை அறிந்த விசுவாமித்திரர் மீண்டும் மீண்டும் வசிஷ்டரின் புதல்வர்களை உண்ணுமாறு மன்னன் உள்ளிருந்த அரக்கனைத் தூண்டி வந்தார். அரக்கன் வசிஷ்டரின் எல்லாப் புதல்வர்களையும் கொன்று தின்றுவிடுகிறான். தம் புதல்வர்களை மன்னன் வடிவில் இருந்த அரக்கன் மூலம் விசுவாமித்திரர் கொல்வித்தார் என்பதை அறிந்தும் மேருமலையைப் பூமி தாங்குவது போல் வசிஷ்டர் தன் கோபத்தைத் தாங்கி இருந்தார்.

புத்திர சோகத்தால் உயிரை விட எண்ணியபோது கூட வசிஷ்டர் விசுவாமித்திரரை அழிக்க நினைக்கவில்லை. தீயில் நுழைந்தும், கடலில் விழுந்தும் வசிஷ்டர் உயிர்விட முயன்றார். ஆனால் தீயோ, கடலோ அவரை ஏற்கவில்லை. மழைக்காலத்தில் வெள்ளம் புரண்டோடிய நதியில் தன்னைக் கயிற்றால் கட்டிக் கொண்டு குதித்தார். ஆனால் நதி வசிஷ்டரைக் கரையில்

சேர்த்துவிட்டது. நதியிலிருந்து வந்த அவர் நதிக்கு ‘விபாசா’ எனப் பெயரிட்டார். தன் விருப்பப்படி தான் இறக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்த வசிஷ்டர் தன் ஆசிரமம் திரும்புகிறார். அப்போது அவரது மருமகள் ‘அத்ருச்சயந்தி’ வசிஷ்டரைப் பின் தொடருகிறாள். முனிவர் தனக்குப் பின்னே வேத மந்திரப் பாட ஒலியினைக் கேட்கிறார். தனக்குப் பின்னே வருவது யார் என வினவுகிறார். “நான் தவத்தில் ஈடுபட்ட சக்தியின் மனைவி அனாதை அத்ருச்சயந்தி” என்று அப்பெண் தெரிவிக்கின்றாள். வேத ஒலியினை யார் மூலம் நான் இப்போது கேட்டேன் என வசிஷ்டர் கேட்கிறார் அத்ருச்சயந்தி, “என் வயிற்றில் தோன்றியுள்ள தங்கள் மகன் சக்தியின் புதல்வனுடையது இந்த வேத ஒலி, அவன் என் கர்ப்பத்திலேயே வேதாப்பியாசம் செய்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகிவிட்டன” என்று பதிலிறுக்கிறாள். மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்த வசிஷ்டர் தம் வம்ச பரம்பரை அழியவில்லை என்பதால் இறப்பதற்குச் செய்த முயற்சியைவிடுத்துத் தன் மருமகளோடு ஆசிரமம் திரும்புகின்றார். அப்போது யாருமற்ற வனப்பிரதேசத்தில் தனியே அமர்ந்திருந்த கல்மாஷபாதனைக் கண்டார். கல்மாஷபாதன் முனிவரையும் அவரது மருமகளையும் கொன்று தின்ன வருகிறான். வசிஷ்டரின் மருமகள் அவனிடமிருந்து காப்பாற்றுமாறு முனிவரிடம் வேண்டுகிறாள். வசிஷ்டர் நீரை மந்திரித்து மன்னன் மீது தெளித்து தனது யோகப்ரபாவத்தால் கல்மாஷபாத மன்னனைச் சாபத்திலிருந்து விடுவிக்கிறார். மந்திரஜலப் பிரபாவத்தால் அரக்கன் மன்னனை விட்டு நீங்குகிறான். வசிஷ்டரிடம் மன்னன் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த மன்னன் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்று நாட்டை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று வசிஷ்டர் கூறுகிறார்.

கல்மாஷபாத மன்னன் தான் ஏற்கனவே அந்தணப்பெண் இட்ட சாபத்தின் பயனாக புதல்வனைப் பெற இயலாத நிலையில் இருந்தான். எனவே இகழ்வாகு வம்ச விருத்திக்காக உத்தம இயல்பும், அழகும் சிறந்த குணங்களும் உடைய ஒரு சந்தானத்தை அளிக்குமாறு வசிஷ்டரிடம் வேண்டுகிறான். வசிஷ்டர் சம்மதிக்கிறார். அயோத்தி என்ற தன் தலைநகருக்கு கல்மாஷபாதன் வசிஷ்டருடன் செல்லுகின்றான். மன்னன் திரும்பியதும் நாடு சோபையுற்றது. மன்னனின் மனைவி மதயந்தியுடன் வசிஷ்டர் சகவாசம் செய்கிறார். கரு உருவானதும் அரசனால் வந்தனை செய்யப்பட்ட முனிவர் தன் ஆசிரமம் திரும்புகின்றார்.

வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்தில் வசித்த அத்ருச்சயந்தி சக்தியின் வம்சத்தைப் பெருக்கும் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். சக்தியே மீண்டும் பிறந்ததுபோல் இருந்தான் அந்த மகன். வசிஷ்டர் குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச் செய்தார். அக்குழந்தை கர்ப்பத்தில் வந்து பராசு (இறக்க விரும்பிய) வசிஷ்டரை மறுபடி உயிர்வாழ உற்சாகப்படுத்தினான். எனவே உலகில் “பராசரர்” என்ற பெயரில் பிரபலமானார். தன் தாயிடமிருந்து வசிஷ்டர் தன் பாட்டனார் என்பதைப் பராசரர் அறிந்து கொள்ளுகிறார். தன் தந்தை சக்தி முனிவரின் மரணத்திற்கு காரணமான மன்னர்களையும், உலகையும் அப்போதே அழித்துவிடத் தீர்மானித்தார். வசிஷ்டர் பராசரரைத் தடுத்து பிருகுவம்சத்தில் தோன்றிய ஒளர்வனுடைய வரலாற்றைக் கூறுகிறார். அதனால் பராசரர் தம் கோபத்தைத் தடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

ஆனால் பராசரர் தன் தந்தை சக்தி முனிவரைத் தின்ற அரக்கர்களின் குலத்தை அழிக்கத் தீர்மானித்து யாகத்தை அனுஷ்டிக்கிறார். அரக்க இனத்தின் முதியவர்களையும் கூடப் பொசுக்க முற்படுகின்றார். இதை அறிந்து அரக்கர் குலத் தோற்றத்திற்குக் காரணமான புலஸ்தியர் அங்கு வருகிறார். புலஸ்தியரும் வசிஷ்டரும் பராசரருக்கு இவை அனைத்தும் விதியின்படியே நடைபெறுகின்றன என்று கூறி, பராசரரை யாகத்தை நிறுத்துமாறு செய்தனர்.

2. விசுவாமித்திரர் (ஆதிபருவம் அத் 174)

கன்யாகுபஜத்தில் காதி என்ற புகழ் பெற்ற மன்னர் இருந்தார். அவர் குசிகரின் புதல்வர். காதியின் மகன் விசுவாமித்திரர் படைபலமும் வீரமும் உடையவர். ஒரு முறை அவர் தமது சேனையுடன் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றார். பல கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடிய பின் களைப்புற்றார். தாகம் ஏற்பட்டதால் அவ்வனத்திலிருந்த வசிஷ்டரின் ஆசிரமம் சென்றார். வசிஷ்டர் விசுவாமித்திர மன்னரை உபசரித்து உணவு ஏற்க அழைத்தார். வசிஷ்டரிடம் காமதேனு போன்ற எதை விரும்பினாலும் அளிக்கவல்ல நந்தினி என்ற பசு இருந்தது. நந்தினியின் உதவியோடு வசிஷ்டர் அறுசுவை உணவையும், பல பரிசுப் பொருட்களையும் விசுவாமித்திரருக்கு அளித்தார். அதைக் கண்ட விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டரிடம் தாங்கள் பத்து கோடி பசுக்களையோ, எனது அரசு முழுவதையுமோ எடுத்துக் கொண்டு நந்தினியை எனக்கு அளியுங்கள் என்று கேட்டார். வசிஷ்டரோ தேவ, அதிதி, பித்ரு பூஜைகளுக்கும் யாக ஹவிஸ்ஸிற்கும் நந்தினி உதவுவதால் அதனை அளிக்க முடியாது. ராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்தாலும் இப்பசுவை உனக்குத் தருவதற்கில்லை என்று மறுத்து விடுகிறார்.

விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டரிடம் நான் கூடித்திரிய மன்னன் தாங்கள் தவம் செய்யும் பிராமணர். இப்பசுவை நீங்கள் தர விரும்பாவிட்டாலும் நான் கூடித்திரிய தர்மப்படி இதனைப் பலவந்தமாக அழைத்துச் செல்வேன். என் வீரத்தைக் காட்ட எனக்கு உரிமையுள்ளது என்று கூறினார். வசிஷ்டர் உன் விருப்பப்படி செய் என்று பதில் இறுக்கிறார். வசிஷ்டர் இவ்வாறு கூறியதும் வெண்மை நிறம் கொண்ட நந்தினியை விசுவாமித்திரர் அபகரித்தார். நந்தினி சாட்டையாலும் கம்பாலும் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டபோதும் ஆசிரமத்தை விட்டுச் செல்ல மறுத்தது. விசுவாமித்திரரைக் கண்டு பயந்து தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு வசிஷ்டரிடம் சரணடைந்தது. வசிஷ்டர் நான் பிராமணன், பிராமணனுக்கு பொறுமையே பலம். கூடித்திரியனுக்கு வீரமே பலம். என்னால் ஏதும் செய்ய இயலாது. உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் நீ விசுவாமித்திரரோடு செல்லலாம் என்று கூறிவிடுகிறார். நான் உன்னைத் தியாகம் செய்யவில்லை. நீ முடிந்தால் இங்கேயே இரு என்று தெரிவிக்கிறார். 'இங்கிரு' என்ற வசிஷ்டரின் சொல்லைக் கேட்டதும் நந்தினி அச்சம் தரும் தோற்றம் கொண்டது.

நந்தினி தன் வாலில் இருந்து நெருப்பு மழை பொழிந்தது. தனது உடலில் இருந்து ஆயுதம் தரித்த மிலேச்ச சேனைகளை உண்டாக்கியது. அச்சேனை விசுவாமித்திரரின் சேனையை அடித்து விரட்டியது. விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் மீது அம்பு மழை பொழிந்தார். வசிஷ்டர் அவற்றை மூங்கில் கம்பு கொண்டு தடுத்துவிட்டார். விசுவாமித்திரர் பிரம்மபுத்திரரான வசிஷ்டர் மீது ஆக்னேயாஸ்திரம், வருணாஸ்திரம், ஐந்த்ராஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், யாம்யாஸ்திரம் ஆகியவற்றைப் பிரயோகித்தார். ஆனால் வசிஷ்டர் சிறிதும் கலங்காமல் பிரம்ம பலத்தால் தூண்டப்பட்ட கம்பால் இவ்வஸ்திரங்களைத் தடுத்து திருப்பிவிடுகிறார். அவை எரிந்து சாம்பலாயின. வசிஷ்டர் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து “காதிமைந்தா! நீ தோற்றுவிட்டாய். நான் உன் எதிரில் துணிவுடன் நிற்கிறேன். இன்னும் பராக்கிரமம் இருந்தால் காட்டு” என்று கூறுகிறார். இதனால் வெட்கமும் அவமானமும் அடைகிறார் விசுவாமித்திரர். தவ வலிமையின் முன் கூத்திரியனுடைய வீரம் தோற்றுப் போனதால் கூத்திரியத் தன்மையில் வெறுப்பும் சலிப்பும் கொள்கிறார். இதனால் யோசித்த அவர் அரசையும் போகங்களையும் விட்டுவிட்டு தவம் மேற்கொள்ளுகிறார். கடுமையான தவத்தினால் சித்தியடைந்து பிராமணனைப் போல தவ வலிமையைப் பெறுகிறார். ஆனாலும் வசிஷ்டரிடம் தோற்றதை மறக்கவில்லை. அவரை வெற்றி கொள்ளச் சமயம் பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலையில் வசிஷ்டரின் மகன் சக்தி முனிவர் கல்மாஷபாத மன்னரால் துன்புறுத்தப்படுகிறார். அதனால் கோபம் கொண்டு நீ அரக்கனாகக் கடவாய் என சபித்து விடுகிறார். இதனைப் பயன்படுத்தி விசுவாமித்திரர் தன் தவ வலிமையால் கிங்கரன் என்னும் அரக்கனை கல்மாஷபாத மன்னனின் உடலில் புகுத்தி விடுகிறார். அரக்க குணமும் பண்புகளும் பெற்ற மன்னன் நீ என்னை நரனை உண்ணும் அரக்கனாகச் சபித்ததால் உன்னை உண்டு விடுகிறேன் என்று சக்தியைக் கொண்டு தின்று விடுகிறான். விசுவாமித்திரர் தன் சக்தியின் வலிமையால் கல்மாஷபாத மன்னரை மேலும் மேலும் தூண்ட வசிஷ்டரின் அனைத்துப் புதல்வர்களையும் தின்று விடுகிறான். இவ்வாறு வசிஷ்ட முனிவரின் நூறு புதல்வர்களும் விசுவாமித்திரரால் வஞ்சகமாகக் கொல்லப்படுகின்றனர். விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டரிடம் நந்தினி காரணமாகத்தான் அடைந்த தோல்விக்கு வசிஷ்டரின் நூறு புதல்வர்களையும் கொன்று பழிதீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்.

3. பராசரர் (ஆதிபருவம் அத் 174)

வசிஷ்ட முனிவரின் மகன் சக்தி. சக்தியின் புதல்வர் பராசரர் வசிஷ்டரிடம் பகைமை கொண்ட விசுவாமித்திரர் கல்மாஷபாதர் மன்னனுக்கு சக்தி அரக்கனாவாய் என்று அளித்த சாபத்தைத் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். கல்மாஷபாதர் மன்னரின் உடலில் கிங்கரன் என்னும் அரக்கனைப் பிரவேசிக்கச் செய்து சக்தியையும் அவரது உடன் பிறந்தவர்களுமான வசிஷ்டரின் நூறு புதல்வர்களையும் உண்டுவிடுமாறு செய்து விடுகிறார். மிகுந்த வேதனையடைந்த வசிஷ்டர் தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயற்சிக்கிறார். முயற்சி தோல்வியடைகிறது.

இச்சமயத்தில் அவரது மருமகள் சக்தியின் மனைவி தான் கருவுற்றிருப்பதை முனிவருக்குத் தெரிவிக்கிறாள். வசிஷ்டர் மகிழ்ச்சியடைகிறார். வசிஷ்டரையும் அவரது மருமகள் அத்ருச்யந்தியையும் கல்மாஷபாதர் வடிவில் இருந்த அரக்கன் கொன்று தின்ன முயற்சி செய்கிறான். அத்ருச்யந்தி அஞ்சுகிறாள். வசிஷ்டர் மருமகளுக்கு அவளது அச்சத்தைப் போக்கி கல்மாஷபாதன் மீது மந்திர நீர் தெளித்து தனது யோக சக்தியினைப் பிரயோகம் செய்து அரக்கனை மன்னன் உடலில் இருந்து வெளியேற்றி மன்னனை அவனது நாட்டுக்குச் செல்லுமாறு கூறுகிறார். வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்தில் வசித்த அத்ருச்யந்தி சக்தியின் வம்சம் பெருக ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். வசிஷ்டரே அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் போன்றவற்றைச் செய்தார். அக்குழந்தை பராசு (இறக்க விரும்பிய) வசிஷ்டரை மறுபடி உயிர்வாழ உற்சாகப்படுத்தினான். அதனால் பராசரர் என்று புகழ் பெற்றான்.

பராசரர் தர்மாத்மா. வசிஷ்டரையே தந்தையாகக் கருதினார். ஒருநாள் தன் தாய் அத்ருச்யந்தியின் எதிரில் வசிஷ்டரை தந்தையே என்றழைக்கிறார். அதனைக் கண்ட அவள் மகனிடம் இவர் உன் தந்தையின் தந்தை, உன் தந்தையைக் காட்டில் அரக்கன் தின்றுவிட்டான் என்று தெரிவிக்கிறாள். தாயின் சொல்லைக் கேட்ட பராசரர் மிகுந்த துன்பமடைந்தார். எல்லா உலகையும் அப்போதே அழித்து விட எண்ணினார். பராசரின் மனக்கருத்தை அறிந்த அவரது பாட்டனார் வசிஷ்டர் பராசரரை அவ்வாறு செய்யாமல்

தடுத்து விடுகிறார். வசிஷ்டர் பராசரருக்கு பிருகு வம்சத்தில் தோன்றிய ஓளர்வி என்பவர் இவ்வாறு கோபம் கொண்டு உலகை அழிக்க முற்பட்டதையும் அவரை அவரது பித்ருக்கள் தடுத்துவிட்டதும் ஆன ஓளர்வியின் வரலாற்றைத் தெரிவிக்கிறார். தன் பாட்டனார் வசிஷ்டர் கூறியதால் பராசர முனிவர் தன் கோபத்தை உலகை அழிப்பதிலின்றும் தடுத்துக் கொண்டார்.

பின் அவர் ராக்ஷஸ யாகத்தை அனுஷ்டித்தார். தன் தந்தை சக்தி கொல்லப்பட்டதைப் பற்றிப் பலமுறை சிந்தித்தார். அரக்க இனத்தின் முதியவர்களையும், கிழவர்களையும் கூட பொசுக்கலானார். பராசரரின் இச்செயலிலிருந்து வசிஷ்டர் அவரைத் தடுக்கவில்லை. அந்த யாகத்தில் பராசர் அக்னியைப் போல் ஜொலித்தார். அரக்கர்களை அழிக்கும் யாகம் என்றதால் யாகம் மாசற்றதாகக் கருதப்பட்டது. மற்றவர்களால் அந்த யாகம் நிறுத்தப்பட முடியாது என்பதை அறிந்த அத்ரி முனிவர் தானே யாகத்தை நிறுத்தப் பராசரரிடம் வந்தார். புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது போன்ற ரிஷிகளும் அரக்கரைக் காப்பாற்ற அங்கு வந்தனர். புலஸ்தியர், மகனே! உன் தந்தையின் கொலை பற்றி ஏதும் அறியாத இந்த அரக்கர்களை வதம் செய்வதால் அவருக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகுமா? அமைதியாக இருப்பதே பிராமணர்களின் தருமம். என் வாரிசுகளை அழிப்பது உனக்குச் சிறிதும் உகந்ததல்ல. சக்தியின் சாபத்தால் அத்தீய சம்பவம் நடைபெற்றது. இதில் அரக்கரின் குற்றம் சிறிதுமில்லை. எந்த அரக்கனும் அவரை உண்ண முடியாது. மன்னனை நரபக்ஷியாக்கிய அவரது சாபத்தாலேயே சக்தி தன் மரணத்தை அடைந்தார். விசுவாமித்திரரும் கல்மாஷபாதரும் கூட இதில் காரணம் மட்டுமே. அரக்கர் அழிவிற்குத் திட்டமிடப்பட்ட இந்த யாகத்தில் நீயும் காரணம் மாத்திரமே. எல்லாம் பூர்வ பலன்படி நடைபெறுகிறது. வசிஷ்டர் இதனை நன்கறிவார். எனவே யாகத்தை நிறுத்திவிடு. உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்” என்று கூறுகிறார். வசிஷ்டரும் அவரது கூற்றை ஆமோதிக்கிறார். எனவே சக்தி மைந்தன் பராசரன் அப்போதே யாகத்தை நிறுத்தி விடுகிறார். அரக்கர் அனைவருடைய அழிவிற்கும் செய்யப்பட்ட யாகத்திற்கு சேகரிக்கப்பட்ட அக்னி இமயத்தின் அக்கம் பக்கத்திலிருந்த காடுகளில் விடப்பட்டது. அந்த அக்னி இன்றும் அங்கு ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அரக்கர்களையும் மரங்களையும் எரித்து வருகிறது.

4. ஓளர்வி முனிவர் (ஆதிபருவம் அத் 178-179)

இவ்வுலகில் கிருதவீரியன் என்ற புகழ் பெற்ற மன்னன் இருந்தார். வேதமறிந்த பிருகு வம்ச பிராமணர்களின் பாதுகாவலராக விளங்கினார். சோமயாகம் செய்த அவர் பிராமணர்களுக்கு மிகப்பெரும் செல்வத்தை அளித்தார் மன்னர் சுவர்க்கம் சென்றபிறகு அவரது வம்சத்தினருக்கு ஏதோ காரணத்தால் செல்வம் தேவைப்பட்டது. அவர்கள் பிருகு வம்ச பிராமணர்கள் பார்கவர்களிடம் பெரும் செல்வம் இருப்பதை அறிந்து அதனை யாசித்தனர். சிலர் கூத்திரியர்களிடம் பயந்து பொருள் கொடுத்தனர். தற்செயலாக ஒரு கூத்திரியன் பூமியைத் தோண்டும்போது பிராமணரால் பூமியில் புதைக்கப்பட்ட செல்வத்தைப் பெற்றார். தாங்கள் வேண்டியபோது பொருளைத் தராமல் பூமியில் புதைத்து வைத்ததால் தம்மிடம் சரணமடைந்த அவர்களை அவமானப்படுத்திக் கொன்று விட்டனர். கர்ப்பத்திலிருந்த பிருகுவம்சக் குழந்தைகளையும் கொன்றனர். பிருகு வம்சம் அழிக்கப்பட்டதால் அக்குலப் பெண்கள் பயந்து இமயத்தின் குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டனர். ஒரு கர்ப்பவதியான பெண் தன் கர்ப்பத்தை கூத்திரியர்களுக்குத் தெரியாமல் தன் தொடையில் மறைத்து வைத்தாள். இதனை அறிந்த கூத்திரியர்கள் அதைக் கொன்றுவிட உத்தேசித்து அங்கு சென்றனர். அச்சமயம் பிராமணப் பெண்ணின் தொடையைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த சிசு சூரியனைப் போன்ற தேஜஸுடன் விளங்கியது. தனது தேஜஸினால் கூத்திரியர்களின் கண்களைக் குருடாக்கியது. இக்குழந்தை தாயின் தொடையைக் கிழித்துக் கொண்டு தோன்றியதால் 'ஓளர்வி' என்று அழைக்கப்பட்டது.

குருடர்களான கூத்திரியர்கள் ஓளர்வியின் தாயிடம் சரணடைந்தனர். தாங்கள் மீண்டும் பார்வை பெற கிருபை செய்யுமாறு வேண்டித் துதித்தனர். அப்பெண்ணோ, “நான் உங்கள் பார்வையை எடுக்கவில்லை. கர்ப்பத்தில் நூறு ஆண்டுகள் இருந்ததோடு ஆறு அங்கங்களையும் வேதங்களையும் கர்ப்பத்திலேயே கிடைக்கப் பெற்றவன் இவன். இக்குழந்தை உங்களால் கொல்லப்பட்ட தன் உறவினர்களை நினைத்துக் கோபத்தால் உங்கள் பார்வையைப் பறித்துவிட்டான். எனவே நீங்கள் ஓளர்வியிடமே சரணடைந்து பார்வையை யாசியுங்கள் என்று கூறுகிறாள். பிராமணி இவ்வாறு கூறியதும் கூத்திரியர்கள் ஓளர்வியை வணங்கிப் பார்வையளிக்க வேண்டினர். ஓளர்வி

மகிழ்ந்து பார்வையைத் திரும்ப அளித்தார். ஓளர்வி முனி உலகம் முழுவதும் தோற்கச் செய்யக் கருதி பெரும் தவத்தால் தன் சக்தியை அதிகரித்தார். தம் குலம் வதைக்கப்பட்டதற்குப் பழிவாங்க உக்ர தவம் புரிகிறார். தேவ, அசுர, மனித குலங்கள் அஞ்சுகின்றன. தம் குலக் கொழுந்தின் கருத்தை அறிந்த பித்ருக்கள் அவரிடம் வந்தனர். ஒளிர்வியிடம் “ஓளர்வி உன் கோபத்தை விடு. உலகத்திடம் மகிழ்ச்சி கொள். கூத்திரியர்கள் எங்களை இம்சிக்கும்போது திறமையின்மையால் குல அழிவை பேசாமல் சந்தித்தோம். வயதாகிவிட்டதால் தெரிந்தே கூத்திரியர்களால் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினோம். குபேரேனே எங்களுக்கு மிகுந்த செல்வம் அளித்திருந்தார். மரணம் எங்களை அணுகாததால் நாங்கள் சர்வ சம்மதத்தோடு மரணமடைவதற்காக இந்த வழியைத் தேடிக் கொண்டோம். எனவே உன் கோபத்தை அழித்துவிடு” என்று கூறுகின்றனர்.

ஓளர்வி பித்ருக்களிடம், “நான் கோபத்தில் உலகனைத்தையும் அழித்துவிடச் சபதம் செய்தேன். அது பொய்யாகிவிடக் கூடாது. என் கோபமும் சபதமும் பயனற்றுப் போவதை நான் விரும்பவில்லை. என் கோபம் பயனடையவில்லை என்றால் கோபம் என்னை எரித்து விடும். கூத்திரியர்களால் பிருகுவம்சத்தினர் உலகெங்கும் ஓடி ஒளிந்தனர். என் தாய் என்னைத் தன் தொடையில் மறைத்து வைத்திருந்தார். பாவச் செயலைத் தடுப்பவன் ஒருவனாவது உலகில் இருந்தால்தான் உலகில் பாவிகள் இல்லாமல் இருப்பர். என் கோபத் தீ உலகைச் சுற்றி வளைக்க விரும்புகிறது. இதை நான் தடுத்தால் இது என்னையே எரித்துவிடும். எனவே இவ்வுலகிற்கும் எனக்கும் நன்மை தருவதை நீங்கள் செய்யுங்கள் எனக் கூறுகிறார்.

பித்ருக்குள், “ஓளர்வி இத்தீயினை நீ கடலில் விடு. உலகனைத்தும் நீரில் நிலை பெற்றுள்ளது. நீ விரும்பினால் அந்த கோபத்தீ நீரை எரித்தபடி கடலில் நிலை பெறட்டும். அவ்வாறு செய்தால் உன் சபதமும் உண்மையாகிவிடும். தேவர்களோடு உலகனைத்தும் அழியாமல் இருக்கும்” என்று ஆலோசனை கூறினார். ஓளர்வி தன் கோபத்தீயைக் கடலில் போட்டார். அது ஒரு மிகப்பெரிய குதிரை வாயின் உருவம் தரித்து பெரும் கடலின் நீரைப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறது. வேதம் அறிந்தவர்கள் அதை அறிகிறார்கள், அந்த ‘பட்வா’ (பட்வானால் என்பது கடலில் உள்ள தீ) தன் வாயால் அதே தீ உமிழும் பெரும் கடலின் நீரைக் குடித்து வருகிறது.

5. தெளம்யர் (ஆதிபருவம் அத் 182)

கங்கையின் கரையில் இருந்த உத்கோச தீர்த்தத்தின் அருகில் தவம்புரிந்து வந்தவர் தெளம்ய முனிவர். இவர் தேவல முனிவரின் தம்பி. ஏகசக்ரா நகரில் இருந்து பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் நோக்கிச் செல்லுகின்றனர். அப்போது சித்திரரதன் என்ற கந்தர்வன் அர்ஜுனனிடத்தில் வசிஷ்டரின் வரலாற்றினைத் தெரிவிக்கிறான். பாண்டவர்கள் தமக்கு ஏற்ற புரோகிதராக அந்தணர் ஒருவரை நியமித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறான். அர்ஜுனன் சித்திரரதனிடம் தங்களுக்கு ஏற்ற புரோகிதரின் பெயரைக் கூறுமாறு வேண்டுகிறார். சித்திரரதன் தெரிவித்தபடி தெளம்யரை பாண்டவர்கள் தமது புரோகிதராக வரித்துக் கொண்டனர். பின்னர் தெளம்ய முனிவருடனேயே பாஞ்சாலம் செல்லுகின்றனர்.

பாஞ்சாலத்தில் சுயம்வரத்தில் திரௌபதியை அர்ஜுனன் வென்ற பிறகு திரௌபதியுடன் பாண்டவர்கள் திருமணம் நடைபெறுகிறது. மூத்தவரான யுதிஷ்டிரருக்கும் திரௌபதிக்கும் முதல் நாள் முறைப்படி திருமண சடங்குகளைச் செய்விக்கிறார் தெளம்யர். அடுத்தடுத்த நாட்களில் ஏனைய நான்கு பாண்டவர்களுக்கும் புரோகிதரான தெளம்யரே திருமண நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வைக்கிறார். பின்னர் பாண்டவர்களுடைய புரோகிதராக இருந்து யாக காரியங்கள் அனைத்திலும் தெளம்யர் ஈடுபடுகிறார்.

ஹஸ்தினாபுரத்தில் சூதாட்டத்தில் தோற்றுப் பாண்டவர்கள் வனம் செல்லும்போது அவர்களுடன் தெளம்யரும் செல்லுகிறார். குசத்தின் முனையை நைருதி திசையில் வைத்து யமதர்மனுக்குரிய மந்திரங்களை உச்சரித்து அவர்களுடன் செல்லுகிறார். வனத்தில் அந்தணர்களுக்கு உணவளிக்க பொருளை விரும்பிய யுதிஷ்டிரருக்கு சௌனகமுனிவர் சூரிய பகவானை நோக்கித் தவம் செய்யக் கூறுகிறார். அப்போது தெளம்யரே யுதிஷ்டிரருக்கு சூரிய பகவானின் 108 திருநாமங்களையும் உபதேசித்தார். அத்துடன் தவம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நியமங்களை யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுகிறார். தெளம்யரின் வழிகாட்டுதல்படியே யுதிஷ்டிரர் சூரிய பகவானை உபாசித்து அக்ஷய பாத்திரம் பெற்றார்.

யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனை தேவர்களின் அஸ்திரங்களைப் பெற்று வரும்படி கட்டளையிட அர்ஜுனனும் தவம் மேற்கொண்டு வடதிசை நோக்கிச் செல்லுகிறார். அர்ஜுனனின் பிரிவால் பாண்டவர்கள் மனக்கவலையுடன் இருக்கின்றனர். அப்போது அங்கு வந்த நாரதமகரிஷி யுதிஷ்டிரரிடம் தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொள்ளுமாறு கூறுகிறார். யுதிஷ்டிரர் தெளம்யரிடம் இதுபற்றி ஆலோசிக்கிறார். தெளம்ய முனிவர், கிழக்கு திசை, தெற்கு திசை, மேற்குத் திசை, வடக்கு திசை ஆகிய நான்கு திசைகளிலும் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற நதிகளையும், தீர்த்தங்களையும், மலைகளையும் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைக்கின்றார். பிறகு பாண்டவர்கள் லோமஷ முனிவரின் வழிகாட்டுதலின்படி தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொள்ளுகின்றனர். தெளம்யரும் பாண்டவர்களுடன் தீர்த்த யாத்திரையில் பங்கேற்கிறார். பாரத தேசத்தின் அனைத்து புண்ணிய நதிகளையும், தீர்த்தங்களையும் தரிசித்து நீராடி, மலைகளை வணங்கி இறுதியாக கடக்க இயலாத உத்தர கண்டத்தை அடைந்து நர-நாராயண ஆசிரமத்தைத் தரிசித்து அங்கு தங்குகின்றனர். பின் அங்கிருந்து மேலும் கந்தமாதன மலை மீது யாத்திரை செய்து விருஷபர்வாவின் ஆசிரமத்தையும் பின் ஆர்ஷடிசேனரின் ஆசிரமத்தையும் தரிசிக்கின்றனர். அங்கு வாசம் செய்தபோது பீமன் குபேரனின் இடத்திற்குச் சென்று மணிமாளை வதைக்கிறார். பாண்டவர்கள் குபேரன் சந்திப்பு நிகழ்கிறது. பிறகு ஆர்ஷடிசேனரின் ஆசிரமத்திற்கு அனைவரும் திரும்புகின்றனர். அங்கிருந்து தெளம்யர் யுதிஷ்டிரருக்கு மேரு பர்வதத்தையும் பிரம்மா, விஷ்ணுவின் இடங்களையும் பற்றித் தெரிவிக்கிறார்.

தெளம்யர் யுதிஷ்டிரருக்கு தேவர்களின் இருப்பிடம், மேருமலை, சூரிய சந்திரர் கதையைப் பற்றிக் கூறுதல்

ஆர்ஷடிசேனர் ஆசிரமத்திற்குப் பாண்டவர்கள் திரும்பிய பின் ஒரு நாள் காலை நீராடி முனிவர்களை வணங்கிய யுதிஷ்டிரரின் வலது கையைப் பற்றிய தெளம்யர் கூறலானார், “மகஹாராஜா! அதோ கிழக்குத் திசையில் மந்திராசலம் பிரகாசிக்கிறது. மலைகளும் காடுகளும் நிரம்பிய இந்த கிழக்குத் திசையை இந்திரனும் குபேரனும் பாதுகாக்கிறார்கள். சூரியபகவான் இங்கிருந்தே உதிக்கிறார். தென் திசையிலிருந்து யமதர்மராஜன் தனது தருமத்தை நிலைநாட்டி வருகிறார். இறந்தவர்களே இத்திசையில் செல்ல முடியும். ‘சம்யமனிபுரி’ என்று பெயர் பெற்ற யமராஜனின் வாசஸ்தலம் செழிப்பானதாகவும், பவித்திரமானதாகவும், அற்புதமானதாகவும்

கூறப்படுகிறது. சூரியன் மறையும் கிரியை அஸ்தாசலம் என்று கூறுகின்றனர். அஸ்தாசலமும், கடலில் இருந்து வருணனும் உயிர்கள் அனைத்தையும் காக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரே! இதோ வடதிசையில் பிரகாசத்தோடு காணப்படுவது மகாமேரு பர்வதம் ஆகும். இந்த மலைமீது பிரம்மவேதாக்களே செல்ல முடியும். இங்கேயே பிரம்மாவின் சபை உள்ளது. இங்கிருந்தே பிரம்மா ஸ்தாவர ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்தையும் சிருஷ்டி செய்து நித்திய வாசம் புரிகிறார். பிரம்மாவின் மானஸ புத்திரர்களான தக்ஷப்ராஜாபதிகள் வாழும் இடம். மேருமலையின் இந்த உத்தமமான சிகரம். ரஜோகுணம் இல்லாத பிரதேசம். ப்ரம்ம லோகத்தின் மேலேயே பகவான் விஷ்ணுவின் லோகம் உள்ளது. சூரியனையும், அக்னியையும் விட ஒளியுள்ளவரான பகவான் விஷ்ணுவை தேவ தானவர்களும் தரிசிக்க இயலாது. மேருவின் மீதே கிழக்கு திசையில் நாராயணன் ஸ்தானம் நிலை பெற்றுள்ளது. அங்கு மிகுந்த முயற்சியுடைய ஞானி மகாத்மாக்களே செல்ல முடியும். நாராயண தர்மத்திற்குச் சென்று பிறகு இந்த சம்சாரத்திற்கு புண்ணிய, யோக, சித்த மகாத்மாக்கள் திரும்புவதில்லை.

இங்கிருந்து இந்த உத்தமமான மேருமலையை வணங்கு. நக்ஷத்திரங்கள் அனைத்தும் கிரிராஜனான மேருவை வலம் வருகின்றன. சூரிய பகவானும் மேருமலையை வலம் வருகிறார். மேருவைப் பின்பற்றி வடதிசை எல்லையை அடைந்தபின் பிராணிகளின் நன்மையைக் கருதி சூரிய பகவான் கிழக்கில் திரும்பிச் செல்லுகிறார். சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களுடன் பருவ சந்தி நேரத்தில் பல்வேறு மாதங்களைப் பகுத்துக் கொண்டு மேருமலையை வலம் வருகின்றார். சூரிய பகவான் தன் கிரணங்களால் உலகனைத்தையும் பரிபாலித்தபடி இந்தத் தடையற்ற வழியில் எப்போதும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். குளிர்ச்சியை சிருஷ்டி செய்ய சூரியன் தென் திசையை நோக்கிச் செல்கிறார். இந்தத் தக்ஷிணாயணத்தில் இருந்து விடுபட்டதும் சூரிய பகவான் ஸ்தாவர ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்தின் ஒளியையும் தன் ஒளியால் விலக்குகிறார். இதனால் மனிதர்களுக்கு வியர்வை, களைப்பு, சோம்பல், எரிச்சல் முதலிய அனுபவங்கள் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு வான் வழியை மறைத்து சூரிய பகவான் மறுபடி மழையைச் சிருஷ்டி செய்கிறார். மீண்டும் தன்னிடம் திரும்புகிறார். இவ்வாறு சூரிய பகவான் கவனத்தோடு பிராணிகள் அனைத்தையும் ஆகர்ஷணமும் போஷணமும் செய்தபடி காலச் சக்கரத்தை இயக்குகிறார். இந்த பகவான் சூரியன் எல்லா பூதங்களின் ஆயுளையும்

தர்மத்தையும் பகுத்தபடி இரவு-பகல் முதலிய காலத்தை நிரந்தரமாகச் சிருஷ்டி செய்து கொண்டிருக்கிறார்.” என்று தெளமயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

வனவாசத்தின் இறுதிக் காலத்தில் தெளமயரின் பங்கு; யுதிஷ்டிரருக்கு அறிவுரை

வனவாசத்தின் 12-வது ஆண்டில் காம்யகவனத்தில் வாழ்ந்தபோது, த்ருணபிந்து மகரிஷியின் ஆணைப்படி பாண்டவர்கள் கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடச் சென்றனர். தெளமயரும் சென்றுவிட்டார். அச்சமயம் சிந்துராஜன், ஐயத்ருதன் ஆசிரமத்தில் தனியாக இருந்த திரௌபதியை அபகரித்துச் சென்றுவிடுகிறான். அப்போது தான்மட்டும் ஆசிரமம் திரும்பிய தெளமயர் திரௌபதியைக் கவர்ந்து சென்ற ஐயத்ருதனின் சேனையுடன் காஸ்தையாகவே பின் தொடர்ந்து ஓடினார். பின்னர் பாண்டவர்கள் திரௌபதியை மீட்ட பின்பே யுதிஷ்டிரருடனும் திரௌபதியுடனும் தெளமயர் ஆசிரமம் திரும்பினார். 12 ஆண்டுகள் முடிவடைய இரண்டு நாட்களே இருந்த சமயம் அஞ்ஞாத வாசத்தை முடிக்க முடியுமா? பகைவர்கள் அறியாமல் மறைந்து வாழ முடியுமா? என்ற ஐயத்துடன் யுதிஷ்டிரர் மனத் தளர்ச்சி அடைகிறார். தாங்கள் ராஜ்யத்தை மீண்டும் பெற முடியுமா, மீண்டும் அந்த வாய்ப்பு வருமா? என்று யுதிஷ்டிரர் நம்பிக்கை இழந்து கண்ணீர் பெருக்கினார். அச்சமயம் தெளமயர் பாண்டவர்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறினார். தேவர்களும் கூட பகைவர்களை அழிப்பதற்காக பல முறை மறைந்து வாழ்ந்துள்ளனர். துன்பங்களை அனுபவித்துள்ளனர் என எடுத்துக் கூறுகிறார். தேவராஜன் இந்திரன் கிரிபிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் மறைந்திருந்து பகைவனை வென்றது. பகவான் விஷ்ணு ஹயக்ரீபசொருபம் தரித்தது. அதிதியின் கர்ப்பத்தில் இருந்தது. வாமன ரூபம் தரித்து மகாபலியைத் தானமளிக்கச் செய்தது, அக்னி நீரில் மறைந்திருந்து தேவர்களின் பகைவரை அழித்தது, விஷ்ணு பகவான் ஸ்ரீ ராமனுருவில் மறைந்திருந்து வாசம் புரிந்தது ஆகிய விஷயங்களை எடுத்துக்கூறி யுதிஷ்டிரரின் மனக்கவலையைப் போக்கினார். இதுபோல் எத்தனையோ வீரர்கள் மறைந்து வாழ்ந்து பகைவர்களை வென்றுள்ளனர். அதுபோல் நீயும் வெற்றி பெறுவாய் என யுதிஷ்டிரருக்கு ஊக்கமளித்தார்.

பிறகு பாண்டவர்கள் விராட தேசம் சென்று வேறு உருவில், வேறு பெயரில் மன்னரின் சேவையில் ஈடுபட முடிவெடுக்கின்றனர். அப்போது தெளமயர், சமையற் கலைஞர்களுடனும், பணிப் பெண்களுடனும் பாஞ்சால தேசம் செல்லட்டும்; தங்களது அக்னி ஹோத்திர அக்னியைக் காப்பாற்றி

வரட்டும் என்று யுதிஷ்டிரர் கூறுகிறார். அதனைத் தெளம்யர் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். யுதிஷ்டிரரிடம், அர்ஜுனனும் தாங்களும் திரௌபதியைக் கவனமாகக் காக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். பின் அரசனின் அரண்மனையில் வாசம் செய்யும்போது எவ்வளவு கவனமாக இருக்க வேண்டும்; செய்யக்கூடியன; செய்யக்கூடாதன என்பவற்றையெல்லாம் விரிவாக தெளம்யர் பாண்டவர்களுக்கு எடுத்துரைக்கிறார். பாண்டவர்கள் புறப்படுவதற்கு முன் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டவாறு அவர்களது அக்னியை ஒளிரச் செய்து அவர்களின் வலிமை, விருத்தி, ராஜ்யம் பெறுதல், புவியை வெல்லுதல் ஆகியவற்றிற்கான வேத மந்திரங்களைப் படித்து ஹோமம் செய்தார். பிறகு பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன் விராடதேசம் நோக்கிச் சென்றனர். தெளம்யர் பாண்டவர்களின் அக்னியுடன் சமையலர்களையும், பணிப்பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு துருபத தேசம் நோக்கிச் சென்றார்.

6. மைத்ரேய மகரிஷி (வனபருவம் அத் 10)

திருதராஷ்டிரிடம் மைத்ரேயமகரிஷி வருதல்; பாண்டவரிடம் அன்புடன் இருக்க துரியோதனனிடம் வேண்டுகல்; துரியோதனன் அலட்சியம்; மைத்ரேயர் சாபம்

துரியோதனன் முதலியோர் பாண்டவரை வனத்தில் சென்று தாக்கிக் கொன்றுவிடலாம் என்று திட்டமிட்ட வேளையில் ஞானதிருஷ்டியால் அதனை அறிந்த வியாசர் அங்கு வந்து அவர்களைத் தடுக்கிறார். திருதராஷ்டிரர் வியாசரிடம் துரியோதனனுக்கு அறிவுரை வழங்குமாறு வேண்டுகிறார். வியாசர் பாண்டவர்களிடமிருந்து மைத்ரேய மகரிஷி வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் துரியோதனனுக்கு அறிவுரை வழங்குவார். துரியோதனன் அதை ஏற்காவிட்டால் அவர் சபித்து விடுவார் என்று கூறிச் சென்று விடுகிறார்.

வியாசர் கூறியவாறு மைத்ரேய முனிவர் வந்தார். அவருக்கு உரிய உபசாரங்களைச் செய்த திருதராஷ்டிரர், “பாண்டவர்கள் நலமாக இருக்கின்றனரா? கௌரவர்களுடன் சகோதர பாவத்துடன் உள்ளனரா” என்று மைத்ரேய முனிவரிடம் கேட்கிறார். மைத்ரேயர் கூறுகிறார். “மன்னா! நான் தீர்த்த யாத்திரை செய்தபடி சென்றபோது காம்யக வனத்தில் யுதிஷ்டிரரை சந்தித்தேன். அவரைக் காண்பதற்காக ஏராளமான முனிவர்கள் வந்திருந்தனர். அங்கு உன் புதல்வர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டு பாண்டவர்கள் வனம் வந்ததை அறிந்தேன். அதைக்கேட்டு இங்கு வந்தேன். மன்னா! உன்னிடம் எனக்கு அன்பும் பிரேமையும் அதிகம். நீங்களும் பீஷ்மரும் இருக்கும்போது இவ்விரோதம் நடந்தது உசிதமானதல்ல. இவர்கள் அனைவரையும் கட்டி, கட்டுப்பாட்டில் வைக்கக் கூடிய தூண் போன்றவன் நீ. அப்படி இருக்க இந்தச் சபையில் நடந்த கோர அநியாயத்திற்கு ஏன் துணைபோகிறாய்” என்று கேட்டார்.

பின் மைத்ரேயர் துரியோதனனிடம் இனிய குரலில் கூறலானார். “துரியோதனா! நான் சொல்வதைக் கேள். நீ பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யாதே. உனக்கும், பாண்டவர்க்கும், குருகுலத்திற்கும் உலகனைத்திற்கும் நன்மையைச் செய்வாயாக! பாண்டவர்கள் சிறந்த வீரர்கள். பராக்ரமிகள்,

விரும்பும் உருவெடுக்கும் ஹிடம்பனையும், கிரம்மீர் என்ற அரக்கனையும் பீமனே கொன்றான். திக்விஜய சமயத்தில் ஜராசந்தனையும் வதம் செய்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பாண்டவரின் சம்பந்தி. துருபதனின் புதல்வர்கள் பாண்டவர்களின் மைத்துனர்கள். இப்படிப்பட்ட பாண்டவரோடு கோபம் கொள்ளாமல் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். என் பேச்சைக் கேள்” என்று கூறினார்.

மைத்ரேயர் இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது துரியோதனன் சிரித்தபடி யானைத் துதிக்கையைப் போன்ற தன் தொடையைக் கைகளால் தட்டினான். மைத்ரேயருக்கு எந்தப் பதிலும் அளிக்காமல் காலால் பூமியைக் கிளறலானான். தன் முகத்தைக் குனிந்து கொண்டு பேசாமல் நின்றான். துரியோதனன் தன் சொற்களைக் கேட்க விரும்பவில்லை. வேண்டும் என்றே கால்களால் பூமியைக் கிளறுகிறான் என்பதைக் கண்டு மைத்ரேயர் கோபம் கொண்டார். அவனைச் சபிக்கக் கருதினார். கோபத்தால் கண் சிவந்து கையில் நீரை எடுத்து ஆசமனம் செய்தார். துரியோதனனுக்குச் சாபம் அளிக்கலானார்.

“துரியோதனா! நீ என் பேச்சை அவமதிப்பதுடன் அதைக் கேட்கவும் விரும்பவில்லை. நீ உன்னுடைய இந்தக் கர்வத்தின் பலனை அடைவாய். உன்னுடைய துரோகத்தால் மிகப்பெரிய போர் மூளும். அப்போரில் பலசாலி பீமன் தன் கதையால் அடித்து உன் தொடையைப் பிளக்கப் போகிறான் என்று சாபம் இட்டார். இதைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரர் முனிவரை மகிழ்விக்க முயன்றார். மைத்ரேயர் மன்னரிடம், உன் மகன் பாண்டவர்களுடன் ஒற்றுமையாக இருந்தால் சபதம் இவனை அண்டாது. எதிராக நடந்து கொள்வானாகில் கட்டாயம் இவன் சாபத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். திருதராஷ்டிரர் கிரம்மீர் அரக்கன் எப்படி பீமனால் கொல்லப்பட்டான் என்று கேட்கிறார். அதனை விதூரர் தெரிவிப்பார் என்று சொன்ன மைத்ரேயர் சென்றுவிட்டார்.

7. யமதர்மராஜன் - அர்ஜுனனுக்கு திவ்யாஸ்திரம் அளித்தல் யுதிஷ்டிரரிடம் வினாவிடுத்தல் (ஆதிபருவம் அத் 121) (வனபருவம் அத் 311-314)

தர்மராஜன் அருளால் யுதிஷ்டிரர் பிறத்தல்

பாண்டு மன்னர் இந்தம மகரிஷியின் சாபத்தால் புத்திரப் பேறு பெற இயலாதவரானார். சந்தானம் இல்லாதவர்கள் சுவர்க்கம் செல்ல இயலாது என்பதால் பாண்டு தன் மனைவி குந்தியிடம் வேறு யாராவது பிராம்மணர் மூலம் சந்தான உற்பத்தி செய்யுமாறு கூறுகிறார். குந்தி அதனை விரும்பவில்லை. தன் இளம் வயதில் தூர்வாச முனிவர் உபதேசித்த மந்திரத்தின் மூலம் தான் விரும்பிய தேவனை வரவழைத்துப் புத்திரனைப் பெற முடியும் எனத் தெரிவிக்கிறாள். அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்த பாண்டு முதலில் தர்மராஜனை அழைக்குமாறு கூறுகிறார். தர்மதேவன் தோன்றி குந்திக்குப் புத்திரனை அளித்தார். தருமராஜனின் புதல்வனே பாண்டுவின் மூத்த மகனான யுதிஷ்டிரர் துலா ராசியில் சுக்கிலபக்ஷ பஞ்சமி திதியில், ஜேஷ்டா நட்சத்திரத்தில், அபிஜித் என்னும் சிறந்த முகூர்த்தத்தில் குந்தி யுதிஷ்டிரரைப் பெற்றாள்.

தருமராஜன் அர்ஜுனனுக்கு திவ்யாஸ்திரம் அளித்தல்

பாண்டவர்கள் வனவாசத்தில் இருந்தபோது, துரோணர், கிருபர், கர்ணன் ஆகியோர் துரியோதனன் பக்கம் இருப்பதால் அவனை வெல்லுவது கடினம் என யுதிஷ்டிரர் நினைத்தார். எனவே அர்ஜுனன் தேவர்களிடம் இருந்து திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்று வருவதே வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் என எண்ணினார். இச்சமயம் யுதிஷ்டிரரது மனக்கலக்கத்தை உணர்ந்த வியாச மகரிஷி யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தார். தான் தியானத்தின் மூலம் யுதிஷ்டிரரின் எண்ணத்தை அறிந்ததாகவும், அதனால் சாஸ்திரீய வழியால் அவர் பயத்தைப் போக்க வந்துள்ளதாகவும் தெரிவித்தார். பின்னர் யுதிஷ்டிரருக்கு ப்ரதி-ஸ்ம்ருதி என்னும் வித்தையை உபதேசித்தார். இந்த உபதேசத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்து இந்திரன், ருத்ரன், வருணன், குபேரன், யமதர்மராஜன் ஆகியோரிடம் சென்று திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்று வருமாறு செய் என தனியாக யுதிஷ்டிரருக்கு வியாசர் ஆலோசனை

கூறினார். அதன்படி யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனுக்கு ப்ரதி-ஸம்ருதி வித்தையை உபதேசித்தார். இவ்வித்தையைப் பெற்ற பின் அர்ஜுனன் இந்திர கீல மலையை அடைந்து இந்திரனைத் தரிசிக்கிறார். இந்திரனின் ஆலோசனைப்படி சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுமையான தவம் மேற்கொண்டார். பின் வேடன் உருவில் பார்வதியுடன் வந்த சிவபெருமானுடன் பன்றி நிமித்தமாகப் போர் செய்து அவரது பாசபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றார். அதன் பின்னரே இந்திரன், குபேரன், வருணன், யமதர்மராஜன் ஆகியோர் தத்தம் அஸ்திரங்களை அர்ஜுனனுக்கு அளித்தனர்.

உலகனைத்தையும் முடித்துவிடும் பிரபாவம் கொண்ட யமதர்மராஜன் அர்ஜுனனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசனம் அளித்தார். அவரோடு கூட மானவசரீரம் படைத்த பித்ருகணங்களும் இருந்தன. யமதர்மராஜன் கையில் தண்டம் ஏந்தி இரண்டாவது சூரியனைப் போலத் தனது விமானத்துடன் அர்ஜுனனுக்குத் தரிசனம் அளித்தார். தென் திசையில் இருந்து கொண்டு சூரிய புதல்வனான யமராஜன் அர்ஜுனனிடம் கூறலானார். “அர்ஜுனா! லோகபாலகர்கள் ஆகிய நாங்கள் உனக்கு திவ்யதிருஷ்டி அளிக்கிறோம். நீ புராதன மகரிஷி நரன் ஆவாய். பிரம்மாவின் ஆணையால் நீ மனித சரீரம் ஏற்றுள்ளாய். வசுக்களின் அம்சமான பீஷ்ம பிதாமகரையும், பரத்வாஜரின் புதல்வரான துரோணாசாரியார், இவர்களால் பாதுகாக்கப்படும் கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் போரில் வெல்லப் போகிறாய். தனஞ்ஜயா! சூரிய தேவனின் அம்சத்தால் தோன்றிய கர்ணன் உன்னால் வதைக்கப்படுவான். பல்குணா! உலகில் உன்னுடைய குறையாத புகழ் நிலை நிற்கப் போகிறது. போரில் மகாதேவனையே திருப்தியடையச் செய்துள்ளாய். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடன் சேர்ந்து இப்புவிவின் பாரத்தை லேசாக்க வேண்டும். ஆகவே என்னுடைய தண்டம் என்னும் அஸ்திரத்தை ஏற்றுக் கொள். இதன்மூலம் நீ மிகப்பெரிய காரியங்களைச் செய்வாய்” எனக் கூறி அர்ஜுனனுக்கு யமதர்மராஜன் தனது திவ்யாஸ்திரத்தை அளித்தார்.

யமதர்மராஜன் மான்வடிவில் பிராமணரின் அரணிக்கட்டையை அபகரித்த நான்கு பாண்டவர்கள் மரணமடைதல்

வனவாசத்தின் கடைசி நாட்களில் பாண்டவர்கள் த்வைத வனம் சென்றனர். ஒருநாள் ஒரு பிராமணன் தனது அரணிக் கட்டைகளுடன் மான் காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டதாகவும் அதனை மீட்டுத் தருமாறும் பாண்டவர்களிடம்

வேண்டுகிறான். யுதிஷ்டிரர் தனது சகோதரர்களோடு வில்லையும் அம்பையும் ஏந்தி மான் பின்னே ஓடினார். மான் அவர்களுக்குத் தென்பட்டு போக்குக்காட்டி மறைந்துவிட்டது. களைத்துப்போன பாண்டவர்கள் உற்சாகம் இழந்தனர். யுதிஷ்டிரர் நகுலனிடம் காட்டில் ஏதேனும் நீர்நிலை இருந்தால் தூணிரில் நீர் கொண்டு வருமாறு கூறினார். நகுலன் நீர்நிலையைத் தேடிக் கண்டு அதனைக் குடிக்க முற்பட்டபோது ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு குரல் அவரைத் தடுத்தது. தன் வினாக்களுக்கு விடையளித்தபின் நீர் குடிக்குமாறு கூறியது. அதனை அலட்சியப்படுத்திய நகுலன் குளத்தில் இறங்கி நீர் குடித்தார். உடனே மயங்கி விழுந்து மரணமடைந்தார். நகுலன் நீண்ட நேரம் திரும்பி வராதைக் கண்டு சகதேவனை நகுலனைக் கண்டுபிடிக்கவும், நீர் கொண்டு வரவும் யுதிஷ்டிரர் அனுப்பினார். சகதேவன் அதே நீர் நிலைக்குச் சென்று அசரீர் குரலால் தடுக்கப்பட்டு, அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் நீர் பருகி நகுலனைப் போலவே உயிரிழந்தார். யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து அர்ஜுனனையும், பீமனையும் சகோதரர்களைத் தேடவும், நீர் கொண்டு வரவும் அனுப்பினார். பீமனும், அர்ஜுனனும் நகுல சகதேவர்கள் நிலையையே அடைந்தனர். சகோதரர் நால்வரும் திரும்பாத நிலையில் யுதிஷ்டிரர் தானே அவர்களைத் தேடிச் சென்றார். குளக்கரையில் சகோதரர்கள் நால்வரும் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டார். மிகுந்த துயரம் கொண்டார். சகோதரர்களின் மரணத்திற்கு என்ன காரணம் இருக்க முடியும் என யோசித்தார். அவர்களின் உடல்களில் காயங்கள் இல்லை. எனவே பகைவர்களோ, விலங்குகளோ அவர்களைத் தாக்கிக் கொல்லவில்லை. உடலின் நிறம் மாறாததால் குளத்து நீரின் விஷம் ஏதும் கலக்கப்பெறவில்லை என்று தீர்மானித்தார். ஏதோ ஒரு பெரிய பூதம் சகோதரர்களைக் கொன்றிருக்கக்கூடும் என முடிவு செய்தார். குளத்தில் இருந்த தூய நீரைக் குடித்த பின் ஏதும் செய்யலாம் என நினைத்து நீரில் பிரவேசித்தார்.

யக்ஷன் உருவின் யமதர்மராஜன்; யுதிஷ்டிரரோடு உரையாடுதல்: வினா-விடை

யுதிஷ்டிரர் நீரில் கால் வைத்ததுமே அசரீரி ஓலித்தது. “ராஜகுமாரா! நான் பாசியையும் மீனையும் தின்னும் கொக்கு, நான்தான் உன் தம்பிகளை யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். நான் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடையளிக்காவிடில் நீயும் யமலோகம் செல்வாய். நீரைக் குடிக்காதே. என் கேள்விகளுக்கு பதில் கூறிய பின் நீரைப்பருகு” என்று கூறியது.

யுதிஷ்டிரர், அந்த ஒலியைக் கேட்டதும், “நீ ஒரு பறவையாக இருக்க முடியாது. ருத்ர, வசுக்கள், மருத்கணங்களில் நீ முக்கிய தேவதை. மிகுந்த பராக்கிரம சாலிகளான என் சகோதரர்களை நீ வீழ்த்தியுள்ளாய். ஆதலால் பகவான்! நான் வினயத்தோடு கேட்கிறேன். நீ யார் என்று கூறு” என விண்ணப்பம் செய்தார். உடனே நான் பறவையல்ல; யசூன் என்ற குரல் கேட்டது. யுதிஷ்டிரர் மரத்தின் மீது பயங்கர உருவத்தோடு அமர்ந்திருந்த யசூனைக் கண்டார். யசூன் “உன் சகோதரர்களைப் பல முறை தடுத்தும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. நீரை விரும்பினார்கள். அதனாலேயே அவர்களைக் கொன்றேன். நீ உயிர் வாழ விரும்பினால் என் வினாக்களுக்கு விடையளித்து நீரை எடுத்துக் கொள் என்று கூறினான். யுதிஷ்டிரரும் உடன்பட்டார். யசூன் கேட்ட பல்வேறு வினாக்களுக்கும் யுதிஷ்டிரர் சரியான விடையை அளித்தார். யுதிஷ்டிரரின் சரியான பதிலால் மகிழ்ந்த யசூன் யுதிஷ்டிரரின் நான்கு சகோதரர்களும் உயிர் பிழைக்கச் செய்தான். யுதிஷ்டிரர் “தாங்கள் யசூன் என்று தோன்றவில்லை. தாங்கள் எந்த தேவர்” எனக் கேட்டார்.

யசூன் “நான் உனக்குப் பிறப்பளித்த தந்தை தர்மராஜன் ஆவேன். நீ எனக்கு எப்போதும் பிரியமானவன். நான் தர்மம் ஆவேன். உனக்கு வரமளிக்கும் விருப்பத்தோடு இங்கு வந்துள்ளேன். நானே மான் உருவில் வந்து பிராமணனின் அரணிக்கட்டைகளைக் கவர்ந்து சென்றேன். நான் உனக்கு வரம் அளிக்க விரும்புகிறேன்” என்றார். யுதிஷ்டிரர் அரணிக்கட்டையை மானிடம் இழந்த பிராமணனின் அக்னி காப்பாற்றப்படவும், அரணிக் கட்டைகள் திருப்பிக் கிடைக்கவும் வரம் வேண்டினார். பிறகு தங்களது அஞ்ஞாத வாசக் காலத்தில் யாரும் தங்களை அறியக்கூடாது என்ற வரத்தையும் யமதர்மராஜனிடம் பெற்றார். மூன்றாவதாக வரம் தர விரும்பிய யமராஜனிடம் யுதிஷ்டிரர் தான் எப்போதும் லோபம், மோகம், கோபத்தை வென்று, தானம், தவம், சத்தியத்தில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தையும் பெற்றார். அஞ்ஞாத வாச காலத்தில் விராட தேசத்தில் மறைந்திருந்து வாழும்படியும் நீங்கள் யார் யார் எந்த உருவங்களை விரும்புகிறீர்களோ அந்தந்த உருவை ஏற்க முடியும் என்றும் யமதர்மராஜன் பாண்டவர்களுக்கு வரமளித்தார். யமதர்மராஜனின் ஆலோசனைப்படியே அஞ்ஞாத காலத்தில் விராட தேசத்தில் கங்கன், பல்லவன், பிரஹன்னனை, க்ரந்திகன், தந்திபாலன் என்ற பெயர்களில் பாண்டவர்களும், திரௌபதி சைரந்திரியாகவும் மறைந்து வாழ்கின்றனர். இவ்வாறு யமதர்மராஜன்

முக்கியமான காலத்தில் யுதிஷ்டிரருக்கும், பாண்டவர்களுக்கும்
ஆலோசனையுடன் வரமும் அளித்துத் தந்தையான தன் கடமையை
நிறைவேற்றினார்.

8. இந்திரன் I

(வனபருவம் அத் 41, 46, 310)

அர்ஜுனனுக்கு வரமளித்ததும், கர்ணனிடமிருந்து கவச குண்டலங்களைப் பெறுவதும்

தேவருலகின் தலைவன் இந்திரபகவான், மஹா பாரதத்தில் ஆதி பருவத்திலேயே இவரது அறிமுகம் கிடைக்கிறது. பாண்டு தன் மனைவியர் குந்தி மாத்ரியுடன் காட்டில் சஞ்சாரம் செய்கிறார். அப்போது இந்தம மகரிஷியின் சாபத்தால் மனைவியருடன் சகவாசம் செய்து புதல்வரைப் பெற இயலாத நிலையில் தள்ளப்படுகிறார். எனவே வேறு உயர்ந்த சாதுக்கள் மூலம் புதல்வரைத் தோற்றுவிக்க விரும்பிக் குந்தியினிடம் அதைத் தெரிவிக்கிறார். பிறருடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்பாத குந்தி மறுத்துவிடுகிறாள். தன் இளமைப் பருவத்தில் துர்வாச முனிவருக்குத் தான் பணிவிடை செய்ததையும் அவர் தனக்களித்த வரத்தைப் பற்றியும் பாண்டுவிடம் தெரிவிக்கிறாள். அம்மந்திரத்தின் மூலம் புதல்வரைப் பெற பாண்டு கூற, குந்தியும் தர்மராஜனை நினைத்து மந்திரம் உச்சரித்து யுதிஷ்டிரரையும், வாயுதேவனை வணங்கிப் பலசாலியான பீமனையும் புதல்வர்களாகப் பெறுகிறாள். பாண்டு உலகில் ஒப்புயர்வற்ற மிகச் சிறந்த மகனைப் பெற விரும்புகிறார். எனவே குந்தியிடம் இந்திரனை அழைக்குமாறு வேண்டுகிறார். குந்தி தேவர்களின் தலைவனான இந்திரனை அழைத்து இந்திரன் மூலம் ஒப்புயர்வற்ற வீரனான அர்ஜுனனை மகனாகப் பெறுகிறாள்.

இந்திரகீல மலையில் இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு உரைத்தவை

பாண்டவர்கள் வனவாசம் மேற்கொண்டு த்வைத வனத்தில் வசித்தபோது அவர்களைச் சந்தித்த வேதவியாசர் அர்ஜுனன், தவம் இயற்றித் தேவ்களின் திவ்ய அஸ்திரங்களைப் பெற்று வரவேண்டும் எனத் தெரிவிக்கிறார். அதனை ஏற்ற அர்ஜுனன் இமயத்தின் பின்புறம் இருந்த அழகிய இந்திர கீல மலையினை அடைந்தார். அப்போது 'திஷ்ட' (இங்கேயே தங்கி விடு) என்ற வாக்கைக் கேட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். அர்ஜுனன் ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்திருந்த மஞ்சள் நிற மெலிந்த மேனியும், தலையில் ஜடாமுடியும் தரித்த மகா தபஸ்வியைக் கண்டார். அத்தபஸ்வி உன்னுடைய

ஆயுதங்களை வீசி எறிந்துவிடு என்று கூறியும் அர்ஜுனன் அதைக் கேட்கவில்லை. அப்போது தபஸ்வி உருவில் இருந்த மகான் அர்ஜுனனிடம் தான் இந்திரன் என்பதையும் வரம் அளிக்க விரும்புவதையும் கூறுகிறார். இந்திரனை வணங்கிய அர்ஜுனன் தான் தேவர்களின் அஸ்திரங்களைப் பெற வேண்டும் என்று கேட்கிறார். இந்திரன் அர்ஜுனனிடம் நீ சிவபெருமானை தரிசிக்கும்போது நான் உனக்கு திவ்யாஸ்திரங்களை அளிப்பேன் என்று கூறி மறைந்துவிடுகிறார்.

சிவதரிசனம்: அர்ஜுனன் இந்திரலோகம் அடைதல்: இந்திரன் அர்ஜுனனிடம் அன்பு பாராட்டுதல்

இந்திரனின் ஆணைப்படி சிவனை நோக்கித் தவம் செய்த அர்ஜுனன் அவரிடமிருந்து பாகபதாஸ்திரத்தைப் பெறுகிறார். பின்னர் யமதர்மராஜன், வருணதேவன், குபேரன் அனைவரிடமும் அவரவரது அஸ்திரங்களை அர்ஜுனன் பெறுகிறார். இந்திரன்தான் தனது அஸ்திரத்தை இந்திரலோகத்திலேயே அளிக்க விரும்புவதையும், சொர்க்கலோகம் அழைத்துச் செல்ல திவ்யரதம் வரும் என்று அதில் ஏறி சொர்க்கலோகம் வருமாறும் அர்ஜுனனிடம் கூறி மறைந்துவிடுகிறார். இந்திரன் உரைத்தவாறே மாதலியினால் செலுத்தப்பட்டு வரும் இந்திர ரதத்தில் ஏறி அர்ஜுனன் இந்திராபுரியாகிய அமராவதியினை அடைகிறார். வெண்மையான குடையின் கீழே புனிதமான சிம்மாசனத்தின் மீது இந்திரன் அமர்ந்திருந்தார். பிரம்மரிஷிகள் வேதங்களின் மூலம் இந்திரனுக்குரிய மந்திரங்களால் அவரைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தன்னுடைய திருவடிகளை வணங்கிய தனது புதல்வன் அர்ஜுனனை இந்திரன் தனது புஜங்களால் தழுவி மார்போடு அனைத்துக் கொண்டார். தனது சிம்மாசனத்தின் மீதே அமர்த்திக் கொண்டார். அர்ஜுனனின் புஜங்களை இந்திரன் தனது கரங்களால் வருடிவிட்டார். தனது மகனை உச்சிமோந்தார். இந்திர சபையில் நடனம் சங்கீதம் முதலியவற்றால் விழாச் செய்து தனது மகனை இந்திரன் மகழ்ச்சியுறச் செய்தார்.

**இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு அஸ்திர சிகைஷ, சங்கீத சிகைஷயளித்தல்;
அர்ஜுனனுக்கு ஊர்வசியின் சாபம்**

இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தையும், பெரும் ஒலி எழுப்பும் அசுனினையும் அர்ஜுனனுக்கு அளித்தார். எல்லா அஸ்திரப் பயிற்சியை பெற்ற பிறக அர்ஜுனன் இசை ஞானத்தையும் பெற வேண்டும் என்று இந்திரன் கூறுகிறார். பிறகு சித்திரசேனன் என்ற கந்தருவனிடம் அர்ஜுனனுக்கு கீதம், நிருத்யம், வாத்யம் என்ற உவமையற்ற கல்வியைக் கற்பிக்குமாறு கட்டளையிட்டார். கந்தருவனிடம் அர்ஜுனன் அந்த இனிய கலைகளை கற்றுத் தேர்ந்தார். இச்சமயம் இந்திர சபையில் நடந்த நாட்டிய நிகழ்ச்சியின்போது அர்ஜுனன் ஊர்வசி என்ற அப்சரஸ் நங்கையினை ஆவலோடு பார்த்ததை இந்திரன் கண்டார். அர்ஜுனன் ஊர்வசியிடம் நாட்டம் கொண்டார்போலும் என்றெண்ணி தனது நண்பன் சித்திரசேனன் மூலமாக ஊர்வசியை அர்ஜுனனிடம் இந்திரன் அனுப்பி வைக்கிறார். அர்ஜுனன் மீது மோகம் கொண்ட ஊர்வசி அர்ஜுனனிடம் செல்லுகிறாள். அர்ஜுனன் தனது குரு வம்சத்தின் தாய் போன்றவள் என்று கருதியே அவளை உற்று நோக்கியதாகவும், தனது தாய் போன்றவளின் பாதங்களை வணங்குவதே தகுதியானது எனக்கூறி ஊர்வசியை மறுத்து விடுகிறார். ஊர்வசி நீ பெண்களால் வெறுக்கப்படும் அலியாவாய் என்று சாபமிட்டுச் சென்று விடுகிறாள். இதனை அறிந்த இந்திரன் அருச்சுனனைப் புகழ்ந்துரைக்கிறார். இந்த ஊர்வசியின் சாபம் உன்னுடைய அஞ்ஞாதவாசத்தின்போது பயனளிக்கும். அதன்பின் மீண்டும் நீ ஆண்மையைப் பெறுவாய் என்று கூற அர்ஜுனன் மகிழ்கிறார்.

இந்திரன் லோமஷ முனிவரை யுதிஷ்டிரரைச் சந்திக்க அனுப்புதல்

இந்திரன் அர்ஜுனனைச் சொர்க்க லோகத்திலேயே தங்க வைத்திருந்த காலத்தில் லோமஷ முனிவர் சொர்க்கம் வந்தார். அவர் இந்திரனுடன் ஒரே அரியணையில் அர்ஜுனன் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டார். இந்திரனுடைய ஆசனத்தில் அமர குந்தி மைந்தன் என்ன புண்ணியம் செய்தான் என்று முனிவர் யோசித்தார். அப்போது முனிவரிடம் இந்திரன் கூறுகிறார். “பிரம்மரிஷியே உங்கள் மனதில் தோன்றிய வினாவிற்கு நான் விடையளிக்கிறேன். இந்த அர்ஜுனன் குந்தியின் கர்ப்பத்தில் தோன்றிய

என்னுடைய மகன் ஆவான். அஸ்திர வித்தைகளைப் பெற இங்கு வந்துள்ளார். தாங்கள் இந்தப் புராதனமான ரிஷியை அறியாதிருப்பது வியப்பை அளிக்கிறது. நர-நாரயண ரிஷிகளே இப்போது அர்ஜுனனாகவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராகவும் அவதரித்துள்ளார்கள். இவர்களின் சக்தி உன்னதமானது. இவ்விருவரும் புவியின் பாரத்தை நீக்கப் போகிறார்கள். முனிவரே! என் வேண்டுகோளின்படி தாங்கள் பூவுலகம் சென்று காம்யக வனத்தில் வாழும் யுதிஷ்டிரரைச் சந்தித்து என் செய்தியைக் கூறுங்கள். அர்ஜுனனைப் பற்றி அவர்கள் யாரும் கவலை கொள்ள வேண்டாம். அர்ஜுனன் அஸ்திரசிக்ஷையில் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டார். கீதம், வாத்யம், நடனக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டார். யுதிஷ்டிரர் தன் சகோதரர்களுடன் பவித்திரமான புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி பாவ தாபங்கள் நீங்கப் பெறட்டும். இச்செய்தியை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவிப்பதுடன் நீங்களும் உங்களுடைய தபோபலத்தால் பாண்டவர் அனைவரையும் உடன் இருந்து அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்றி வாருங்கள்” என்று லோமஷ முனிவரிடம் இந்திரன் வேண்டுகிறார். அதன்படி லோமஷ முனிவர் புவியை நோக்கிச் சென்றார்.

இந்திரன் விருத்தாசுரனை அழித்தல்

சத்திய யுகத்தில் இந்திரன் விருத்தாஸுரனை அழித்த வரலாறு இது. சத்திய யுகத்தில் தைத்யர்களின் பல குழுக்கள் காலகேயம் என்ற பெயரில் பிரசித்தமாக இருந்தன. அவர்கள் ஒருமுறை விருத்தாசுரனைத் தலைவனாகக் கொண்டு தேவர்கள் மீது போர் தொடுத்துத் தாக்குதல் நடத்தினர். இந்திரனும் தேவர்களும் அசுரர்களிடம் அஞ்சி பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். பிரம்மா ததீசி முனிவரின் எலும்புகளைப் பெற்று அதனால் உறுதியான வஜ்ராயுதத்தை உருவாக்குங்கள். அறுகோண வடிவில் உருக்கொள்ளும் அவ்வாயுதம் விருத்தாசுரனை அழிக்கும் எனத் தெரிவித்தார். நாராயணனை முன்னிட்டுக் கொண்டு தேவர்கள் அனைவரும் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் இருந்த ததீசி முனிவரின் ஆசிரமம் வந்தனர். முனிவரை வணங்கித் தாங்கள் வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்தனர். முனிவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று உயிர்துறந்தார். தேவர்கள் பிரம்மா தெரிவித்தவாறு ததீசி முனிவரின் எலும்புகளைப் பிரஜாபதி த்வாஷ்டாவிடம் தந்தனர். த்வஷ்டா முனிவரின் எலும்புகளைக் கொண்டு உறுதியான வஜ்ராயுதத்தை நிர்மாணித்தார். வஜ்ரத்தை ஏந்தி இந்திரன் தேவர்களுடன் அசுரர்களை அழிக்க முனைந்தார். பயங்கரமான போர் நடைபெற்றது. காலகேயர்கள்

தேவர்களை வேகமாகத் தாக்கினர். விருத்தாசுரனைக் கண்டு இந்திரன் மருட்சி கொண்டார். இதை அறிந்த விஷ்ணு தனது சக்தியை இந்திரனுக்கு அளித்தார். பிற தேவர்களும், ரிஷிகளும் தத்தம் சக்தியினை இந்திரனுக்கு அளித்தனர். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை விருத்தாசுரன் மீது செலுத்தினார். அசுரன் மடிந்தான்.

இந்திரன் கர்ணனிடம் கவச குண்டலங்களைப் பெறுதல்

பாண்டவர்களின் 12 ஆவது ஆண்டு வனவாசம் முடியும் நேரம் நெருங்கியது. அப்போது ஒருநாள் கர்ணனின் கனவில் சூரிய பகவான் தோன்றினார். பிராம்மணன் உருவில் தோன்றிய சூரிய பகவான் கர்ணனிடம் “இந்திரன் பாண்டவர்களின் நன்மைக்காக உன் கவச குண்டலங்களை யாசித்துப் பெறுவதற்காகப் பிராம்மண உருக்கொண்டு வரவிருக்கிறார். நீ, யார் உன்னிடம் எதை யாசித்தாலும் அதை அளித்துவிடுவாய் என்ற உறுதி பூண்டுள்ளதை அறிந்தே அவர் வருகிறார். நீ இந்தக் கவச குண்டலங்களை அளித்துவிட்டால் உன் உயிர் பகைவர்களால் எளிதில் வெல்லப்படும். எனவே அவற்றைக் கொடுக்காதே” என்று கூறுகிறார். கர்ணன், அவர் யார் என்பதைக் கேட்டு அறிகிறான். பின் உயிர் இழந்தாலும் சரி; எனது தான நியமத்திலிருந்து பின் வாங்க மாட்டேன் எனக்கூறி விடுகிறான். பிராம்மண உருவில் இருந்த சூரியபகவான் அவ்வாறானால் இந்திரனிடம் அவருடைய அமோக சக்தி ஆயுதத்தைப் பெற்று உன் கவச குண்டலங்களைக் கொடு என்று கூறி மறைகிறார்.

ஒருநாள் கர்ணன் நண்பகல் நேரத்தில் நீரில் நின்று கொண்டு சூரிய பகவானை வணங்கும்போது பிராம்மண உருவில் இந்திரன் கர்ணனிடம் வந்தார். சூரியனின் எச்சரிக்கையால் கர்ணன் இந்திரனின் வருகையினை எதிர் நோக்கியருந்த நேரம் அது. கர்ணனிடம் இந்திரன் யாசகம் வேண்டினார். கர்ணன் இந்திரனிடம் தாங்கள் விரும்பும் பொருள் எது எனக் கேட்டான். இந்திரன் உன் உடலோடு தோன்றியுள்ள கவச குண்டலங்களையே நான் தானமாகப் பெற விரும்புகிறேன் என்றார். கர்ணன் அவை தன் உயிருக்கு பாதுகாப்பானவை, வேறு ஏதேனும் உயர்ந்த பொருளானாலும் தானமாக அளிப்பேன் எனப் பலவாறு எடுத்துக் கூறியும் இந்திரன் அதனை ஏற்கவில்லை. கவச குண்டலங்கள் மட்டுமே தனது விருப்பம் எனத்

தெரிவித்து விடுகிறார். கர்ணன் அவ்வாறானால் தேவேந்திரனாகிய தாங்கள் எனக்கு வரமளிக்க வேண்டும். தங்களுடைய அமோக சக்தி ஆயுதத்தினை எனக்கு அளியுங்கள் என்று வேண்டுகிறான். இந்திரனும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு சக்தி ஆயுதம் தொடர்பாக ஒரு நிபந்தனையையும் கூறுகிறார். “கர்ணா! நீ இந்த சக்தி ஆயுதத்தால் போர்க்களத்தில் உனக்கு எதிரான ஒரே பகைவனைத் தான் கொல்ல முடியும். நீ இப்போது எந்தப் பகைவனைக் கொல்லுவதற்காக இந்த ஆயுதத்தை வேண்டுகிறாயோ, அந்தப் பகைவன் ஹரி, நாராயணன், விஷ்ணுவின் சொரூபமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் பாதுகாக்கப்படுகிறான். உன்னிடம் வேறு சஸ்திரங்கள் இருக்கும்போதும், உயிருக்கு ஆபத்தில்லாத போதும் இந்த அமோக சக்தியைப் பிரயோகிக்கக் கூடாது. இச்சக்தி ஆயுதம் ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே பகைவன் மீது பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும். பின்னர் அது என்னிடம் வந்துவிடும். இக்கட்டான வேறு வழியில்லாத சமயத்தில் மட்டும் இச்சக்தியைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். வீணாக பகைவன் மீது செலுத்தினால் இது உன்னையே திருப்பித்தாக்கும்” என இந்திரன் கர்ணனிடம் சக்தி ஆயுதப் பிரயோகம் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவிக்கிறார். பின் கர்ணனிடமிருந்து அவன் உடலில் இருந்து அறுத்து எடுக்கப்பட்ட கவச குண்டலங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட இந்திரன், கர்ணன் உடலில் காயங்கள் ஏதுமில்லாமல் அழகிய தோற்றத்தைக் கொண்ட உடலைப் பெறுவதற்கான வரத்தையும் அளிக்கிறார். பின்னர் பாண்டவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் தன் மகன் அர்ஜுனன் கர்ணனிடமிருந்து காப்பாற்றப்பட வேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கர்ணனின் கவச குண்டலங்களை யாசித்துப் பெற்ற இந்திரன் மகிழ்ச்சியுடன் சொர்க்க லோகம் திரும்பினார்.

9. லோமஷ முனிவர் (வனபருவம் அத் 47, 91-176)

லோமஷ முனிவர் என்ற மகரிஷி இந்திரனைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு இந்திரலோகம் வருகிறார். அங்கு இந்திரனுக்குச் சமமாக அரியணையில் வீற்றிருந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு இந்த இந்திரனுக்குச் சமமான ஸ்தானத்தைப் பெற இவர் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்தார் என்று நினைத்தார். அவரது எண்ணத்தை இந்திரன் அறிகிறார். அர்ஜுனன் குந்தியின் இடத்தில் தோன்றிய தன்னுடைய மகன் என்பதையும் நர, நாராயண ரிஷிகளில் நரனே அர்ஜுனனாகப் பிறப்பெடுத்துள்ளார் என்பதையும் முனிவரிடத்தில் தெரிவிக்கிறார். அத்துடன் இந்திரன் கேட்டுக் கொண்டவாறு அர்ஜுனன் பற்றிய செய்தியைத் தெரிவித்து, பாண்டவர்களைத் தீர்த்த யாத்திரை மேற்கொள்ள இந்திரன் கூறியதையும், அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கப் போவதையும் எண்ணிப் பாண்டவர்கள் வாழ்ந்த காம்யக வனம் வருவதற்காகப் புவியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

லோமஷர் யுதிஷ்டிரரிடம் வருதல், இந்திரனது செய்தியைத் தெரிவித்தல்

லோமஷர் இந்திரனுடைய செய்தியுடன் காம்யக வனம் வந்து யுதிஷ்டிரரைச் சந்திக்கிறார். அர்ஜுனன் இந்திரனிடத்தில் நலமாக இருப்பதையும், தேவர்களிடம் இருந்து அனைத்து அஸ்திரங்களையும் பெற்றதையும் அத்துடன் காந்தருவக் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றதையும் தெரிவிக்கிறார். தேவர்களின் ஒரு காரியத்திற்காக அர்ஜுனன் இந்திர லோகத்தில் இருப்பதையும் பின்னர் அவர் வருவார் என்றும் யுதிஷ்டிரரிடம் தெரிவிக்கிறார். இந்திரன் தெரிவித்தபடி யுதிஷ்டிரர் சகோதரர்களுடன் தவம் மேற்கொள்ளவும் தீர்த்த யாத்திரை செய்யவும் கூறுகிறார். யுதிஷ்டிரருடன் இருக்கும் அதிகப்படியான மக்களை அனுப்பிவிட்டு குறைவானவர்களோடு தீர்த்த யாத்திரை செல்லலாம் என ஆலோசனை கூறினார். அதனை யுதிஷ்டிரர் ஏற்றுக் கொண்டு மக்களை ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பச் செய்தார்.

லோமஷர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளித்தல்

யுதிஷ்டிரர் லோமஷரிடம் தான் தர்மத்தையும் சாத்வீக குணத்தையும் மேற்கொண்ட போதும் மிகுந்த துன்பம் அடைந்துள்ளதையும், துரியோதனன் முதலியோர் அதர்ம நெறியில் சென்றபோதும் செல்வச் செழிப்போடு

வாழ்வதையும் இதற்கான காரணம் என்ன என்றும் கேட்டார். லோமஷர் அதற்கான பதிலைத் தெரிவிக்கிறார். தர்மாத்மாக்கள் முதலில் துன்பப்பட்டாலும் இறுதியில் பகைவரை வென்று உயர்ந்த புகழையும், செல்வத்தையும் அடைவர்; தேவர்கள் தர்மநெறியில் நடந்து புகழ் பெற்றனர்; அசுரர்கள் அதர்மத்தின் வழியில் நடந்து அழிந்தனர். தேவர்கள் புண்ணிய நதிகளில் நீராடிப் புகழும், தூய்மையும் பெற்றனர். அசுரர்கள் இவற்றை அலட்சியப்படுத்தி கர்வத்தால் அழிந்தனர்.

சிபி மன்னன், பகீரதன், வஸுமனா, கயன், புரு, புருரவா போன்றோர் தவத்தை மேற்கொண்டு தீர்த்த யாத்திரை செய்து, நீராடி, மகாத்மாக்களின் தரிசனத்தைப் பெற்று புகழையும் பெரும் செல்வத்தையும் அடைந்தனர். நீயும் அதுபோல தீர்த்த யாத்திரை புண்ணியத்தால் மிகுந்த செல்வம் பெறுவாய். இஷ்வாகு மன்னர் முசுருந்தர், மாந்தாதா, மருத் மன்னர் போன்று நீயும் பெரும் புகழையும் செல்வத்தையும் அடைவாய். திருதராஷ்டிரன் மக்கள் பாப, மோக வசப்பட்டவர்கள். எனவே அவர்கள் அசுரர்களை போல விரைவில் நாசமடைவார்கள்” என்று யுதிஷ்டிரருக்கு லோமஷர் ஆறுதல் அளித்தார்.

பாண்டவர்களுடன் லோமஷர் யாத்திரை செய்தல்; அகத்தியர் விந்திய மலையை அடக்கியது, சந்தானம் பெற்றது, கடல் குடித்தது போன்ற வரலாறுகளைக் கூறுதல்.

பாண்டவர்கள் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டு நைமிஷாரண்யம், பிரயாகை, கயா தீர்த்தங்களைத் தரிசித்தனர். கையையில் இருந்து புறப்பட்டு அகஸ்திய முனிவரின் ஆசிரமம் அடைந்தார்கள். அங்கு அகஸ்தியரின் வரலாற்றை லோமஷ முனிவர் பாண்டவர்களுக்கு விவரித்தார். மித்ரா-வருணன் இவர்களது மகனான மகாத்மா அகஸ்திய மகரிஷி லோபமுத்ராவை மணந்ததையும் அவள் மூலம் ‘திருடஸ்யு’ என்ற உத்தமமான புதல்வனைப் பெற்றுத் தனது பித்ருக்களுக்கு நற்கதி அளித்ததையும் கூறினார். செல்வம் வேண்டி இவ்வலனிடம் சென்று அங்கு வாதாபியைக் கொன்று இவ்வலன் என்ற தானவனையும் பஸ்பமாக்கினார்; சூரிய பகவானின் இயக்கத்தைத் தடுக்கும் வகையில் வளர்ந்த விந்திய மலையைத் தனக்கு வழிவிடும்படிக் கூறி அதன் வளர்ச்சியைத் தடுத்தார். சூரிய சந்திரர்கள் இயங்க வழி வகுத்தார். விருத்தாசுரனை இந்திரன் அழித்ததால் கோபம் கொண்ட

காலகேய தானவர்கள் கடலில் மறைந்து கொண்டு ரிஷிகளையும் முனிவர்களையும் இரவு நேரங்களில் புசித்து வந்தனர். கடலில் மறைந்திருந்ததால் அவர்களை யாராலும் கொல்ல முடியவில்லை. எனவே தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி கடல் நீர் முழுவதையும் பருகிய அகத்தியர் தேவர்கள் தானவர்களை வெல்ல ஏதுவாகக் கடலை வற்றச் செய்தார். தேவர்களும் தானவர்களை அழித்து வெற்றி பெற்றனர். இந்த ஒப்பற்ற அகஸ்தியரின் செயல்களை லோமஷர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

லோமஷர் பகீரதன் கடலைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்ததை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்

அகஸ்தியர் கடலைப் பருகி வற்றச் செய்துவிட்டார். இஷ்வாகு குலத்தைச் சேர்ந்த சகரமன்னன் அஸ்வமேத யாகம் தொடங்கினார். யாக குதிரை பூமியில் எங்கும் சஞ்சரித்துக் கடற்கரை அருகில் காணாமல் போனது. சகரபுத்திரர்கள் 60,000 பேர் குதிரையைத் தேடி உலகெங்கும் சுற்றி இறுதியில் பாதாளம் சென்றனர். அங்கே கபில முனிவரின் ஆசிரமத்தில் யாக குதிரையைக் கண்டனர். கபிலரை அவமதித்துக் குதிரையைத் துரத்தினர். கோபம் கொண்ட கபில முனி சகபுத்திரர்களைப் பார்வையாலேயே சாம்பலாக்கிவிட்டார். இவ்விஷயம் நாரதர் மூலம் சகரருக்குத் தெரிய வந்தது. சகரர் தன் பேரன் அம்சுமானிடம் குதிரையை மீட்டு வரக் கூறினார். அம்சுமானும் கபிலரிடம் சென்று வணங்கி குதிரையை மீட்டு வந்தார். சகரரின் யாகம் நிறைவேறியது. சகரருக்குப் பின் அம்சுமானும், அவருக்குப் பின் திலீபனும், திலீபனுக்குப் பின் அவர் மகன் பகீரதனும் ராஜ்யத்தைப் பெற்று அரசாண்டனர். தனது முன்னோர்கள் சகரர்கள் கபிலரால் சபிக்கப் பெற்றுச் சாம்பலாகி சொர்க்கம் அடைய முடியாததை எண்ணிப் பகீரத மன்னர் வருந்தினார். கங்கையையும், சிவனையும் நோக்கித் தவம் மேற்கொண்டார். வானில் இருந்து பெருகிய கங்கை சிவனின் சடைமுடி மீது விழுந்து வேகம் குறைந்து பூமியில் பிரவேசித்தது. கங்கை நீரால் நனைந்த சகரர்கள் நற்கதி அடைந்தனர். கங்கை பெருகி அகஸ்தியரால் பருகப்பட்டு வற்றிப்போன கடலை மீண்டும் தன் நீரால் நிரப்பியது. இந்த வரலாற்றையும் லோமஷர் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்தார்.

லோமஷர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஹேமகூட மலையின் சிறப்பையும், ருஷ்ய சிருங்க முனிவரின் வரலாற்றையும் தெரிவித்தல்; ச்யவனர் வரலாறு கூறல்

பின் பாண்டவர்களும் லோமஷரும் நந்தா, அபரா நந்தா என்ற நதிகளை நோக்கி யாத்திரை செய்தனர். அங்கு ஹேமகூட மலையைத் தரிசித்தனர். அம்மலையில் காற்று இல்லாமலே மேகம் திரண்டது. மழை பொழிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான பனிக்கட்டிகள் வானில் இருந்து விழுந்தன. வேதங்களைப் பாராயணம் செய்பவர் இல்லாமலே வேத ஒலி கேட்டது. காலையும், மாலையும் அக்னி பிரகாசித்தது. தேவர்கள் இம்மலையில் வாசம் செய்தனர். சாதாரண மக்கள் இங்கு அணுக முடியாது என்று லோமஷர் அம்மலையின் சிறப்பை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்தார். பின் காஸ்யப கோத்திரத்தினரான விபாண்டகர் என்னும் முனிவருடைய புண்ணியம் என்ற ஆசிரமத்தை அடைந்தனர். விபாண்டகரின் புதல்வர் ருஷ்யசிங்க முனிவரின் வரலாற்றையும் அவர் லோமபாத மன்னரின் மகளை மணந்ததையும், அவரது நாட்டில் மழை பொழியச் செய்ததையும் கூறினார். பின்னர் ப்ருகுவின் மகனான ச்யவனர் சர்யாதி மன்னரின் மகள் சுகன்யாவை மணந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். அசுவினி குமாரர்களின் அருளைப் பெற்றதால் ச்யவனர் இளமையும், அழகும் பெற்றதையும், ச்யவனர் சர்யாதி மன்னரின் யாகத்தில் இந்திரனுக்கு நிகராக அசுவினி குமாரர்களுக்கு சோமபான அதிகாரம் அளித்ததையும் எடுத்துரைத்தார். இந்திரனைச் செயல் இழக்கச் செய்த ச்யவனர் மதனாஸூரன் என்ற அசுரனை உருவாக்கி அவனை இந்திரனைக் கொல்ல ஏவியதையும், இந்திரன் முனிவரிடம் சரணடைந்து நலம் பெற்றதையும் மதனாகுரனை சூது, மாது, காமம் வேட்டை ஆகிய இடங்களில் பங்கிட்டு நிறுத்தியதையும் லோமஷர் கூறினார்.

பிறகு சிசுதாக்கூஷ தீர்த்தம், சைந்த வாரண்யம், ஆர்ச்சிக பர்வதம், பாலகில்ய மகரிஷிகள் வசிக்கும் சந்திரதீர்த்தம் இவற்றின் சிறப்புக்களைப் பாண்டவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார். மாந்தாதா, சோமகன் ஆகியோருடைய வரலாற்றினையும் லோமஷர் அவர்களுக்கு உரைத்தார். பிறகு குருகூஷத்திரத்தின் வாயிலில் உள்ள 'ப்லகூப்ரஸர்பண' என்னும் தீர்த்தத்தின் சிறப்பையும், யமுனா, சரஸ்வதி தீர்ந்த மகிமைகளையும் கூறிப் பாண்டவர்களைத் தரிசிக்கச் செய்தார். சமசோத்பேத தீர்த்தம், விஷ்ணுபதம், விபாஷா தீர்த்தம், மானசரோவரின் வாயில், உஜ்ஜானகம் என்னும் குளம், விதஸ்தா நதி இவற்றைக் காட்டினார். யமுனையின் இருபுறமும் உள்ள

ஐலா, உபஐலா என்னும் நதிகளையும் காட்டினார். சிபி தேசத்து மன்னனான உஷ்னரிடம் இந்திரனும் அக்னியும் பருந்தாகவும் புறாவாகவும் வந்து மன்னரின் தருமத்தைப் பரிசோதித்த வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். ஸ்வேதகேது முனிவரின் ஆசிரமம், கஹோட முனிவரின் புதல்வர் அஷ்டாவக்ரரின் வரலாறு, அஷ்டாவக்ரரிடம் ஐனகர் பரீட்சித்தல், பந்தி அஷ்டாவக்ரரிடம் தோல்வியடைதல்; அஷ்டாவக்ரர் சமந்தா நதியில் நீராடி உடல் நேராகப் பெறுதல் ஆகியவற்றைப் பாண்டவர்களுக்குக் கூறினார்.

மேலும் பல வரலாறுகளை லோமஷர் பாண்டவர்களுக்குக் கூறுதல்

கர்த்மிலக்ஷேத்ர தீர்த்த மகிமை, உஷ்ணி கங்கா தீர்த்தம், ஸ்தூலசிரா முனிவருடைய ஆசிரமம் ஆகியவற்றைக் காட்டினார். பின் பரத்வாஜ முனிவர் மகன் யவக்ரீதன் கதையையும், பாலதி முனிவர் மகன் மேதாவியின் வரலாற்றையும் கூறினார். யவக்ரீதனின் தீய செயல், ரைப்பியரின் மகன்கள் அர்வாவஸு, பராவஸு இவர்களின் செயல்களையும் விரிவாக பாண்டவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். பிறகு உத்திரகண்டம் நோக்கிச் சென்றபோது அவர்கள் எந்தத் தவறும் செய்யாமல், சுத்தமான மனதுடன் ஆசார விசாரத்தோடு செல்ல வேண்டி உபதேசித்தார். பிறகு கந்தமாதன மலை மீது அழைத்துச் சென்றார். விஷ்ணு பகவான் நரகாசுரனை வதைத்த வரலாற்றையும், பூமி தேவியின் பாரம் அதிகரித்து பூமா நீரில் மூழ்கியபோது பகவான் வராஹ அவதாரம் தரித்துப் பூமியை நிலை நிறுத்திய வரலாற்றையும் லோமஷர் பாண்டவர்களிடம் எடுத்துரைத்தார். நர நாராயண ஆசிரமத்தில் வாசம் புரிந்து, பின் வருஷபர்வாவின் ஆசிரமம் அடைந்து அதன்பின் ஆர்ஷ்டிசேனரின் ஆசிரமத்தைப் பாண்டவர்கள் அடைகின்றனர். கடக்க முடியாத இடங்களைக் கடந்து செல்வதற்கும், பாண்டவர்கள் பாரத தேசத்தின் புண்ணிய நதிகள், நீர் நிலைகள், மலைகள், ஆசிரமங்கள் அனைத்தையும் தரிசிப்பதற்கும் லோமஷரே காரணமாக விளங்கினார்.

அர்ஜுனன் வருகை; பாண்டவர் கந்தமாதன மலையை விட்டுப் புறப்படுதல் லோமஷர் தேவருலகம் திரும்புதல்

யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் ஆர்ஷ்டிசேனர் ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்தபோது பீமன் குபேரவனம் செல்லுதல், பிறகு குபேரன் அனைவருக்கும் தரிசனம் அளித்தது, அர்ஜுனன் சொர்க்க லோகத்தில் இருந்து திரும்பியது ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்து முடிந்தன. பாண்டவர்கள் 4 ஆண்டுக் காலம் கந்தமாதன

மலையிலேயே சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களது வனவாச காலத்தில் 10 ஆண்டுகள் முடிந்து 11 ஆம் ஆண்டு நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் பீமன் கூறியதை ஏற்று யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் காம்யகவனம் திரும்பத் தீர்மானித்தார். பாண்டவர்கள் கந்தமாதன மலையிலிருந்து கீழிறங்குவதற்கு முடிவெடுத்தபோது லோமஷ முனிவர் அவர்களுக்கு ஒரு தந்தையைப் போல உபதேசங்கள் கூறி ஆசி அளித்தார். பிறகு அவரும் வான்வழியே தேவருலகம் திரும்பினார். இவ்வாறு இந்திரனின் கட்டளையை ஏற்று பாண்டவர்களைத் தீர்த்த யாத்திரைக்கு அழைத்துச் சென்று பல்வேறு புண்ணிய இடங்களைத் தரிசனம் செய்து வைத்து, அர்ஜுனனும் திரும்பிப் பாண்டவரிடத்தில் வந்த பிறகு 4 ஆண்டுகள் அவர்களோடு இருந்த லோமஷ முனிவர் தேவருலகம் திரும்பினார்.

லோமஷ முனிவர் பாண்டவர்களிடம் உரைத்த முனிவர்களின் வரலாறு, தீர்த்தங்களின் சிறப்பு ஆகியவை தனித்தனியே வெவ்வேறு தலைப்புகளில் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

10. அகஸ்திய முனிவர் வாதாபியை அழித்த வரலாறு (வனபருவம் அத் 96-105)

தீர்த்த யாத்திரையின்போது அகஸ்தியாஸ்ரமத்தில் மணிமதி நகரில் வாசம் புரிந்த யுதிஷ்டிரர் லோமஷ முனிவரிடம் அகஸ்தியர் வாதாபியை அழித்த வரலாற்றைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டார். அதன்படி லோமஷ முனிவர் அகஸ்திய முனிவர் வரலாற்றையும் அவர் வாதாபியை அழித்ததையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார்.

இல்வலன், வாதாபியுடன் பிராமணர்களை அழித்தல்

மணிமதி நகரத்தில் இல்வலன் என்ற தைத்யன் தன் தம்பி வாதாபியுடன் வசித்து வந்தான். திதியின் புதல்வனான இல்வலன் ஒருநாள் ஒரு தபஸ்வியிடம் இந்திரனுக்குச் சமமான மகனைத் தனக்கு அளிக்குமாறு வேண்டினான். அதை அவர் செய்யவில்லை. அப்போதிருந்து இல்வலன் பிராமணர்களைக் கொன்று வந்தான். விருப்பப்படி உருத்தரிக்கும் வாதாபியை ஆடாக்கி அந்த ஆட்டைச் சமைத்துப் பிராமணனுக்குப் போஜனம் அளிப்பான். உயிர் இழந்த பிராணியைப் பெயரிட்டு அழைத்து உடலுடன் அது உயிர் பெற்று வரும்படியான சக்தி இல்வலனுக்கு இருந்தது. வாதாபியை, ஆடாக்கி சமைத்து உணவளித்து பிராமணன் உண்ட பின் வாதாபி வா என் இல்வலன் அழைப்பான். வாதாபி பிராமணன் வயிற்றைக் கிழித்து வெளி வருவான். பிராமணர் கொல்லப்படுவார்.

அகஸ்தியர் பித்ருக்களை உத்தாரம் செய்ய மணம் செய்ய நினைத்தல்

இல்வலன் செயல் இவ்வாறு இருந்து கொண்டிருந்தது. அகஸ்திய முனிவர் தான் சென்று கொண்டிருந்த வழியில் ஒரு பள்ளத்தில் நடுக்கத்துடன் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தன் பித்ருக்களைக் கண்டார். அகஸ்தியர் அவர்களின் நிலைக்கான காரணத்தைக் கேட்டார். சந்தான பரம்பரை இல்லாததால் தங்கள் நிலை இவ்வாறு ஆனது என்று தெரிவித்த பித்ருக்கள் அகஸ்தியரிடம் ஒரு சந்தானத்தை தோற்றுவித்து எங்களை இந்த நரகத்திலிருந்து விடுதலை செய் என வேண்டினர். பித்ருக்களில் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளித்த அகஸ்தியர் தனக்கேற்ற பெண்ணைத் தேடினார். தகுந்த பெண் எங்கும் தென்படாததால் பாவனை மூலம் உத்தமமான அங்கங்களைச் சிந்தித்து ஒரு அழகிய பெண்ணைத்

தோற்றுவித்தார். ஒரு மகனுக்காகத் தவம் செய்து கொண்டிருந்த விதர்ப்பதேச மன்னனிடம் அப்பெண்ணை அளித்துவிட்டார். அரண்மனையில் தோன்றிய அப்பெண்ணைக் கண்டு விதர்ப்ப மன்னன் மகிழ்ந்தான். ‘லோபமுத்ரா’ என்று அவளுக்குப் பெயரிடப்பட்டது. உரிய பருவம் அடைந்த பின்னும் அகஸ்திய மகரிஷியிடம் இருந்த பயத்தால் எந்த ராஜகுமாரனும் அவளை மணம் புரிய முன்வரவில்லை. விதர்ப்ப ராஜகுமாரி திருமணத்திற்குரிய தகுதியை அடைந்துவிட்டாள் என்று அறிந்த அகஸ்தியர் அவளைத் தனக்கு மணம் செய்து கொடுக்கும்படி மன்னனிடம் கேட்டார். மன்னருக்கு லோபமுத்ராவை அகஸ்தியருக்கு அளிக்க விருப்பமில்லை.

லோபமுத்ரா அகஸ்தியர் திருமணம்; கங்காத் வாரத்தில் தவம்; லோப முத்ராவின் சொற்படி பொருள் சேர்க்க அகஸ்தியர் புறப்படுதல்

ஆனால் மறுத்தால் அகஸ்தியர் கோபம் கொண்டு சபிக்கக் கூடும் என்று விதர்ப்ப மன்னர் அஞ்சினார். மன்னனின் கவலையைக் கண்ட லோபமுத்ரா தான் அகஸ்தியரை மணந்து கொள்ளுவதாகத் தெரிவித்தாள். அகஸ்திய முனிவருக்கும் லோபமுத்ராவிற்கும் முறைப்படி திருமணம் நடைபெறுகிறது. அகஸ்தியர் விருப்பப்படி தனது விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களைத் துறந்து, தவசிகளுக்குரிய மான்தோல், மரவுரி, பழைய ஆடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு கணவருக்கு ஏற்ற நடத்தையை மேற்கொண்டாள். லோபமுத்ராவோடு கங்காத்வாரம் வந்த அகஸ்தியர் கடும் தவம் மேற்கொண்டார். பல காலம் கழிந்து பின் அகஸ்தியர் லோபமுத்ராவிடம் வாரிசைத் தோற்றுவிக்க எண்ணினார். லோபமுத்ராவிடம் இதைத் தெரிவித்தார். லோபமுத்ரா தவசிகளுடைய காஷாய வஸ்திரத்தை அணிந்து கொண்டு தங்களுடன் சேர மாட்டேன். நான் என் தந்தையின் மாளிகையில் இருந்ததுபோல் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களுடன் சிறந்த படுக்கையில் தங்கனோடு மகிழ் விரும்புகிறேன். தாங்களும் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களை அணிந்து வர வேண்டும். உங்கள் தவத்தின் பிரபாவத்தால் செல்வம் சேர்ப்பது தங்களுக்குக் கடினமல்ல; என்று அகஸ்தியரிடம் தெரிவித்தாள். ருது காலம் முடிவதற்கு சிறிது சமயமே இருப்பதால் விரைவில் என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவங்கள் என லோபமுத்ரா கூறுகிறாள்.

செல்வம் பெற வேண்டி அகஸ்திய முனிவர் ச்ருதர்வா, பிரக்னஸ்வ, த்ரஸ்தரஸ்ய மன்னர்களிடம் செல்லுதல்

அகஸ்திய முனிவர் செல்வம் பெற வேண்டி ‘ச்ருதர்வா’ என்ற மன்னரிடம் சென்றார். பிறருக்குக் கஷ்டம் தராமல் இயன்ற வரை எனக்குச் செல்வம் அளிப்பாயாக என வேண்டினார். மன்னன் அகஸ்தியருக்கு முன்னால் தனது வரவு-செலவு கணக்கு முழுவதையும் வைத்து தாங்கள் விரும்புவதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் எனத் தெரிவித்தார். வரவும் செலவும் சமமாக இருந்ததால் அகஸ்தியர் தான் செல்வம் பெற்றால் பிறருக்குக் கஷ்டம் உண்டாகலாம் என யோசித்தார். பிறகு அகஸ்தியர் ச்ருதர்வாவுடன் பிரக்னஸ்வ மன்னனிடம் சென்றார். அகஸ்தியர் தாங்கள் இருவரும் பிரக்னஸ்வ மன்னரிடம் செல்வம் வேண்டி வந்துள்ளதையும், மிகுதியான செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை அளிக்கும்படியும் வேண்டினான். பிரக்னஸ்வ மன்னனும் வரவு செலவு கணக்கை அகஸ்தியரிடம் சமர்ப்பித்தார். இதில் அதிகமானதை இருவரும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார். வரவு செலவு சமமாக இருந்ததால் மிகுதியான செல்வம் அவரிடம் இல்லை.

எனவே பிறருக்குக் கஷ்டம் அளிக்க விரும்பாத அகஸ்தியர், ச்ருதர்வா, பிரக்னஸ்வர் இருவருடன் பெரும் செல்வந்தரான த்ரஸ்தரஸ்ய என்ற இஷ்வாகு குல மன்னனிடம் சென்றனர். மூவரும் தாங்கள் செல்வத்தை நாடி வந்துள்ளதை அம்மன்னனிடம் தெரிவித்தனர். அம்மன்னனும் தனது வரவு செலவு கணக்கை அளித்து மிகுதியானதை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினான். இங்கும் வரவு செலவு கணக்கு சமமாக இருந்தது. மன்னர்கள் மூவரும் அகஸ்தியரிடம் இல்வலன் என்ற தானவனே அதிகம் செல்வம் உடையவன். அவனிடம் சென்று செல்வம் கேட்கலாம் எனக் கூறினர். அகஸ்தியர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அனைவரும் ஒன்றாக இல்வலனிடம் சென்றனர்.

அகஸ்தியர் மன்னர்களுடன் இல்வலனிடம் செல்வம் வேண்டிச் செல்லுதல் வாதாபி, இல்வலன் வதம்

அவர்களை வரவேற்ற இல்வலன் ஆட்டின் உருவில் இருந்த வாதாபியைச் சமைத்து அவர்களுக்கு விருந்துபசாரம் செய்தான். இதனை அறிந்த மன்னர்கள் மனம் வருந்தி உணர்வற்றவர் ஆயினர். அகஸ்தியர் அவர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து தானே வாதாபியான ஆட்டினைச்சி

முழுவதும் சாப்பிட்டு வாயுவினை வெளியேற்றினார். இல்வலன் வாதாபி வா, வெளியே வா என்று பலமுறை அழைத்தும் அவன் வரவில்லை. அகஸ்தியர் வாதாபியைத் தான் ஜீரணித்து விட்டதாக இல்வலனிடம் தெரிவித்தார். மிகுந்த துயரம் கொண்ட இல்வலன் அகஸ்தியர் மன்னர்களுடன் தன்னிடம் வந்த காரணத்தைக் கேட்டான். அகஸ்தியர் தங்களுக்குச் செல்வம் தேவைப்படுகிறது. உன்னிடம் இருப்பதில் மிகுதியானதை எனக்குக் கொடு என்று கூறினார். பிறகு அசுரன் கேட்டவாறு மன்னர் ஒவ்வொருவருக்கும் இல்வலன் அளிக்க வேண்டிய செல்வத்தைக் கூறினார். தனக்கு அதுபோல இரண்டு மடங்கு செல்வமும் தங்கத் தேரும் அளிக்க வேண்டும் என்றார். தைத்யன் கவலையுடன் அகஸ்தியர் கேட்டதை அளித்தான். தங்கத் தேரில் விராவ, சுராவ என்ற குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. தேரில் அகஸ்தியரும் மன்னர்களும் புறப்பட்டதும் இல்வலன் அவர்கள் பின் சென்று அவர்களைக் கொன்றுவிட எண்ணினான். ஆனால் அகஸ்தியர் தனது ஹுங்காரத்தினாலேயே இல்வலனைப் பஸ்பமாக்கினார். பிறகு அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தினையும், மன்னர்கள் தத்தம் நாட்டையும் அடைந்தனர்.

லோபமுத்ரா புதல்வனைப் பெறுதல்; திருடஸ்யுவின் புகழ்

அகஸ்தியர் இல்வலனுடைய செல்வத்தால் லோபமுத்ராவின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றினார். அவனிடம் ஆயிரம் புதல்வர்கள் வேண்டுமா? பத்து பேருக்குச் சமமான நூறு புதல்வர்கள், நூறு பேருக்குச் சமமான பத்து புதல்வர்கள்; ஆயிரம் பேருக்குச் சமமான ஒரு புதல்வன் இவர்களில் யாரை நீ வேண்டுகிறாய் என அகஸ்தியர் கேட்டார். லோபமுத்ரா ஆயிரம் பேருக்குச் சமமான ஒரு புதல்வனை வேண்டினாள். லோபமுத்ராவின் விருப்பப்படி ஒரு புதல்வன் பெற அவள் கர்ப்பம் அடைந்ததும் அகஸ்தியர் அவளை நீங்கிக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். லோபமுத்ரா ஏழாண்டுகள் கர்ப்பம் தரித்தபின் குழந்தை பிறந்தது. அதுவே மகா வித்வானான ‘திருடஸ்யு’ என்னும் பெயரில் புகழ்பெற்ற ரிஷி. பிறக்கும்போது வேதம் வேதாங்கங்கள், உடநிஷதங்கள் அனைத்தையும் கற்றுவிட்டது. திருடஸ்யு இளம் வயதிலேயே இத்ம (சமித்) பாரத்தைச் சுமந்து வந்ததால், ‘இத்மவாக’ என்னும் பெயரில் பிரசித்தி பெற்றார். இதனால் அகஸ்தியர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவரது பித்ருக்களும் நற்கதி அடைந்தனர். பிரகலாத கோத்திரத்தில் பிறந்த வாதாபியும் சாந்தியடைந்தான்.

அகஸ்தியர் விந்திய மலையை அடக்கியது

மித்ரா வருணனுடைய புதல்வரான அகஸ்தியர் தேவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று வளர்ந்து கொண்டிருந்த விந்திய மலையின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தினார். சூரிய பகவான் மேருமலையை உதயத்திலும் அஸ்தமன சமயத்திலும் வலம் வருகிறார். இதைக் கண்ட விந்திய மலை சூரியனிடம் மேருவை வலம் வருவதைப் போல என்னையும் வலம் வாருங்கள் என்றது. சூரியன் என் விருப்பப்படி மேருவை வலம் வருவதில்லை; உலகை சிருஷ்டி செய்த விதாதா நியமித்த வழியின்படியே இதைச் செய்கிறேன் என்று கூறினார். இதனால் விந்திய மலை கோபம் கொண்டது. சூரிய சந்திரர்களின் வழியைத் தடுப்பதற்காகத் தன் விருப்பப்படி வளரத் தொடங்கியது. தேவர்கள் அனைவரும் விந்திய மலையிடம் சென்று வளர்வதைக் கைவிடும்படி வேண்டினர். விந்திய மலை தேவர்களின் சொல்லைக் கேட்கவில்லை. அதனால் தேவர்கள் அகஸ்திய முனிவரிடம் சென்று விந்திய மலை வளருவதைத் தடுக்குமாறு வேண்டினர். அகஸ்திய முனிவர் தன் மனைவி லோபமுத்ராவுடன் விந்தியத்தின் அருகில் சென்று அதனிடம் கூறினார். “மலைகளில் சிறந்தவனே! நான் ஒரு காரியமாகத் தென் திசைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். நீ எனக்கு வழிவிட வேண்டும். நான் திரும்பும் வரை எனக்காகக் காத்திரு. நான் திரும்பி வந்தபிறகு உன் விருப்பப்படி வளரலாம்” என்று கூறினார். அகஸ்தியரின் சொற்படி விந்திய மலை வளரவில்லை. விந்தியத்தோடு இவ்வாறு உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட அகஸ்தியர் தக்ஷிணப் பிரதேசம் சென்றார். இதுவரை திரும்பவில்லை. இவ்வாறு விந்தியத்தின் வளர்ச்சி அகஸ்தியரால் தடுக்கப்பட்டது.

அகஸ்தியர் கடலைப் பருகுதல்

இந்திரன் விருத்தாசுரனைக் கொன்றதால் அசுரர்கள் கோபமடைந்தனர். அவர்கள் வருணனின் இருப்பிடமான கடலில் புகுந்து வாழத் தொடங்கினர். உலகம் தவத்தால் நிலைபெற்றுள்ளதால் தவசிகளை அழித்து விட்டால் தவம் செய்வாரின்றி உலகம் அழிந்துவிடும் என அசுரர்கள் எண்ணினர். கடலில் மறைந்திருந்த அவர்கள் இரவுப் பொழுதில் முனிவர்கள் வாழ்ந்த ஆசிரமங்களுக்கு வந்து அங்கிருந்த தவசிகளைப் புசிக்கத் தொடங்கினர். காலகேயர் என்ற குழுவான தைத்யர்கள் வசிஷ்ட ஆசிரமம், ச்யவன முனிவரின் ஆசிரமம், பரத்வாஜ முனிவரின் ஆசிரமம் என்று பல

ஆசிரமங்களுக்கும் சென்று யாக காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த நூற்றுக் கணக்கான பிராமணர்களையும், தவசிகளையும் உண்டுவிட்டனர். பகல் பொழுதில் ஆசிரமங்களில் தவசிகளின் உயிரற்ற உடல்களையும் எலும்புகளையும் கண்டு பயந்தவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள குகைகளிலும்; அருவிகளின் இடத்திலும் மறைந்து கொண்டனர். வீரர்கள் பலர் தானவர்களை அடக்க முயற்சித்தும் அவர்கள் கடலில் மறைந்திருந்ததால் வீரர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. யாக காரியங்கள் நின்று போயின; உலகம் அழியத் தொடங்கியது. தேவர்கள் மிகுந்த துயருற்றனர். தேவர்கள் அனைவரும் இந்திரனோடு கூடி ஆலோசனை செய்தனர். சரணாகத வத்ஸலரும், பிறப்பற்றவரும், வெல்ல முடியாதவரும், வைகுண்ட நாதனுமான நாராயணனைச் சரணடைந்தனர். நாராயணன், “காலகேயம்” என்ற குழுவிலுள்ள அரக்கர்களாலேயே இச்செயல் நடைபெறுகிறது. அவர்கள் இரவில் வந்து ரிஷிகளை வதைக்கிறார்கள். கடலில் வசிக்கும் அவர்களை அழிக்க முடியாது. எனவே நீங்கள் அகஸ்திய மகரிஷியை அணுகி கடலை வற்றச் செய்யுங்கள். அகஸ்தியரே கடலை வற்றச் செய்யும் திறனுடையவர். கடலை வற்றச் செய்து தானவர்களை வெற்றி கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார்.

தேவர்கள் அனைவரும் பகவான் நாராயணன் சொற்படி அகஸ்திய முனிவரைச் சரணடைந்தனர். காலகேய தானவர்களை அழிப்பதற்காக அகஸ்திய முனிவர் கடல் நீர் முழுவதையும் குடித்து கடலை வற்றச் செய்ய வேண்டும் என வேண்டினார். உலகத்தின் நன்மைக்காக அகஸ்தியர் தேவர்களுடனும், ரிஷிகளுடனும் கடற்கரையை அடைந்தார். மனிதர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர், யக்ஷ கின்னரர் அனைவரும் அந்த அற்புதக் காட்சியைக் காண அகஸ்தியரின் பின் சென்றனர். அகஸ்தியர் “உலக நன்மை கருதி கடல் நீரைப் பருகுகிறேன்; உங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி அவர்கள் முன்னிலையிலேயே கடல் நீரை முற்றிலுமாகக் குடித்து விட்டார். நீரின்றிப் போன கடலில் இருந்த தானவர்களைத் தேவர்கள் உற்சாகத்துடன் கொல்லத் தொடங்கினர். இருநாழிகை போர் நடந்தது. பெரும்பாலான தானவர் அழிந்தனர். தப்பிய சிலர் பாதாளலோகம் சென்றனர். அகஸ்தியரை வணங்கிய தேவர்கள் கடலை மீண்டும் நீரால் நிரப்ப வேண்டினர். அகஸ்தியர், “நான் நீரை ஜீரணித்துவிட்டேன். கடலை நிரப்ப வேறு உபாயத்தைத் தேடுங்கள்” என்று கூற, தேவர்கள் அவரை வணங்கிச் சென்றனர்.

11. ருஷ்ய சிருங்க முனிவர் (வனபருவம் அத் 110-113)

கௌசிக நதிக்கரையில் விபாண்டகர் என்னும் முனிவர் புண்ணியம் என்ற ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்தார். இவர் காஸ்யபருடைய மகன் ஆவார். விபாண்டகரின் மகனே ருஷ்ய சிருங்கர் ஆவார். விபாண்டக முனிவர் தேவர்களைப் போல அழகானவர். பெரும் தவம் புரிந்தவர். ஒருநாள் அவர் நீராடிக் கொண்டிருந்தபோது ஊர்வசியைக் கண்டு அவரது வீரியம் வழுவினது. அங்கே நீர் பருக வந்த மான் நீரோடு அதையும் குடித்து விட்டது. முற்பிறவியில் தேவகன்னிகையாக இருந்த மான் ஒரு முனிவருக்கு பிறப்பளித்த பிறகு மானுருவில் இருந்து விடுபடுவாய் என்று பிரம்மா மானுக்கு வாக்களித்திருந்தார், விபாண்டகரின் வீரியத்தைப் பருகியதால் கருவுற்ற மான் ருஷ்யசிருங்கரை தோற்றுவித்தது. அதனால் ருஷ்ய சிருங்கருடைய தலையில் ஒரு கொம்பு இருந்தது. அதனால் முனிவருக்கு ருஷ்ய சிருங்கர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ருஷ்ய சிருங்கர் தன் தந்தையைத் தவிர வேறு எந்த மனிதரையும் கண்டதில்லை. எனவே அவருக்கு ஆண் பெண் பேதமும் தெரியாது.

லோமபாதர் மன்னர் ருஷ்யசிருங்கரை தன் நாட்டிற்கு அழைத்து வருதல்

தசரத மன்னரின் நண்பரும் அங்க தேசத்து மன்னருமான லோமபாதர் ஒரு அந்தணரிடம் பொய்யாக நடந்து கொண்டதால் பிராமணர்கள் அம்மன்னரைப் புறக்கணித்தார்கள். அதனால் லோமபாதருடைய நாட்டில் மழை பொய்த்து மக்கள் துன்பத்துக்காளாயினர். மன்னர் பலருடன் யோசனை செய்தார். மகரிஷி ஒருவர் விபாண்டகரின் மகன் ருஷ்ய சிருங்கரை அழைக்குமாறு கூறினார். பெண்களைக் கண்டிராத ருஷ்ய சிருங்கர் உன் நாட்டில் காலடி வைத்தால் மழை பொழியும் என்று தெரிவித்தார். மந்திரிகளோடு ஆலோசனை செய்த மன்னர் விலைமாதர்களை அழைத்து ஏதாவது உபாயத்தால் ருஷ்ய சிருங்கரை இங்கு அழைத்து வாருங்கள் எனக் கூறினான். பலர் முனிவரின் சாபத்திற்குப் பயந்தனர். முதியவளான ஒரு பெண் தான் முயற்சிப்பதாகக் கூறி அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய அனுமதி வேண்டினாள். அவள் ஒரு படகின் மீது அழகிய ஆசிரமத்தை அமைத்தாள். அது மலர்கள் கனிகள் நிறைந்த செயற்கை மரங்களுடன் அற்புதமாக இருந்தது. அப்படகை விபாண்டகரின் ஆசிரமத்திற்கு சிறிது

தூரத்தில் கட்டி நிறுத்தினாள். விபாண்டகர் இல்லாத நேரம் அறிந்து தன்னுடைய விலை மகளான மகளை ருஷ்ய சிருங்கரிடம் அனுப்பினாள். அவள் ருஷ்ய சிருங்கரிடம் சென்றாள். முனிவர் இதுவரை பெண்களைக் கண்டதில்லை. அவர் அந்தப் பெண்ணுக்கு அளித்த கனிகளை விட்டு விட்டு இனிய பழங்களை அவள் முனிவருக்கு அளித்தாள். தன் அங்கங்கள் அவர் மீது படும்படி ஆலிங்கனம் செய்தாள். ருஷ்ய சிருங்கரை மயக்கிய அவள் அவரை விட்டுச் சென்றாள்.

அவள் பிரிந்து சென்றதால் ருஷ்ய சிருங்கர் துயரமடைந்தார். கவலையோடு இருந்தார். ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி வந்த விபாண்டகர் மகனிடம் காரணத்தைக் கேட்டார். யாராவது வந்தார்களா என வினவினார். “ஒரு ஜடாதாரி பிரம்மச்சாரி இங்கு வந்திருந்தான். வாசனையோடு இருந்தான். அவன் என்னை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டான். நான் இதுவரை சாப்பிடாத இனிய பழங்களை எனக்கு அளித்தான். குடிப்பதற்காக இனிய நீரைக் கொடுத்தான். அவன் இல்லாமல் என் உடல் எரிகிறது. தந்தையே நான் அவனோடு சென்று தவம் புரிய விரும்புகிறேன்” என்று ருஷ்யசிங்கர் தந்தையிடம் தெரிவித்தார்.

விபாண்டகர் தன் மகனிடம் “அவர்கள் அரக்கர்களாக இருக்கக்கூடும். அரக்கன் உன்னை மயக்க உருமாறி வந்திருப்பான். நீ நீர் என்று குடித்தது மதுவாகும். முனிவர்களின் தவத்தைக் கெடுப்பதற்காக அவர்கள் இத்தகைய உபாயத்தைச் செய்திருப்பர் என்று கூறிய விபாண்டகர் மகன் அவன் கூறிய பிரம்மச்சாரியைச் சந்திப்பதில் இருந்து தடுத்தார். தானும் மகன் கூறிய அடையாளம் உள்ளவனைத் தேடினார். மூன்று நாட்கள் தேடியும் யாரும் இல்லாததால் ஆசிரமம் திரும்பிய அவர் பழம், கிழங்கு தேடிக் காட்டுக்குள் சென்றார். அச்சமயம் விலைமகள் ருஷ்ய சிருங்கரிடம் வந்து அவரைப் படகில் ஏற்றி அவரைப் பலவகையாக மகிழ்ச் செய்து அங்க தேசம் அழைத்து வந்தாள் அங்கே நாவ்யாஸ்ரமம் என்ற பெயரில் ருஷ்ய சிருங்கரின் ஆசிரமம் போலவே ஒரு ஆசிரமம் அமைக்கப்பட்டது. மன்னர் ருஷ்யசிருங்கரைத் தன் அந்தப்புரத்தில் தங்க வைத்தார்.

மழை பொழிதல்; லோமபாத மன்னன் தன் மகள் சாந்தாவை முனிவருக்கு மணம் செய்து வைத்தல்

ருஷ்ய சிருங்கர் அங்க தேசம் வந்ததுமே நாட்டில் மழை பொழிந்தது.

நீர் நிரம்பியது; செழிப்பு ஏற்பட்டது. மன்னன் தன் மகள் சாந்தாவை ருஷ்ய சிருங்கருக்கு மணம் முடித்து வைத்தார். தன் மகனைத் தேடி விபாண்டகர் வருவார் என்று எண்ணிய மன்னர் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அதன்படி விபாண்டகர் வந்த வழியில் இருந்த உழவர்கள் அவ்வயல்கள் அனைத்தும் தங்கள் மகனுடையவை என்று கூறினர். தாங்கள் முனிவரின் அடிமைகள்; தங்களின் எந்தக் கட்டளையையும் நிறைவேற்றுவோம் என விபாண்டகர் வந்த வழியில் இருந்த மக்கள் அவரை வணங்கி உரைத்தனர். அவர்களது உபசரிப்பையும் இனிய சொற்களையும் கேட்டு மகிழ்ந்து கோபம் தணிந்த விபாண்டகர் மன்னனின் அரண்மனைக்குச் சென்றார். அங்கே தன் மகன் இந்திரனைப் போலச் செல்வச் செழிப்புடன் இருப்பதையும், மருமகள் சாந்தாவின் நற்பண்புகளையும் கண்டு மகிழ்ந்தார். புத்திரன் பிறந்ததும் மறுபடியும் காட்டிற்கு வந்துவிடு என மகனிடம் தெரிவித்துச் சென்றார். ருஷ்யசிருங்கர் தந்தையின் கட்டளைப்படி மன்னரின் விருப்பம் நிறைவேறியதும் மனைவி சாந்தாவுடன் தந்தையின் ஆசிரமம் வந்தார். அவளும் முனிவருக்கு ஆனந்தமான சேவை புரிந்து வந்தாள்.

12. பரசுராமர்

(வனபருவம் அத் 115, 116, 117)

யுதிஷ்டிரரிடம் அக்ருதவ்ரணர் கூறியது

ஹேஹய அரசன் கார்த்தவீர்யார்ஜனன் தத்தாத்ரேயரின் அருள் பெற்று ஒரு தங்க விமானத்தை அடைந்தான். அந்த ரதத்தின் சக்தியாலும், வரத்தின் பிரபாவத்தாலும் சக்தி மிகுந்தவனான கார்த்தவீர்யார்ஜனன் தேவ, யகூஷ, முனிவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தான். ஒருமுறை சசிதேவியோடு இருந்த இந்திரனின் விமானத்தைத் தாக்கினான். அப்போது இந்திரனும், பகவான் விஷ்ணுவும் கார்த்தவீர்யார்ஜனனை அழிப்பது தொடர்பாக ஆலோசித்தனர். விஷ்ணு இக்காரியத்தைச் செய்ய உறுதியேற்றார்.

காதியின் மகள் சத்தியவதியை ருசிக முனிவர் மணப்பது

அச்சமயம் கன்யாகுஞ்சம் என்ற தேசத்தில் காதி என்ற புகழ் மிக்க மன்னர் அரசு புரிந்து வந்தார். அவர் நாட்டை விட்டுக் கானகம் சென்று வசிக்கலானார். அச்சமயத்தில் தன் மனைவியிடம் சத்தியவதி என்ற அழகிய மகளைப் பெற்றார். அவள் யுவதியானதும் ருசிக முனிவர் அவளை மணம் புரிய விரும்பினார். காதி தன் மகளுக்காக வெண்மை மஞ்சள் நிற உடலும், ஒரு பக்கம் கறுப்பு நிறமுடைய காதுகளையும் கொண்ட ஆயிரம் குதிரைகளை கன்யாசுல்கமாக ருசிகரிடம் கேட்டார். ருசிக முனிவர் வருண தேவனிடம் வேண்டி 1000 குதிரைகளைப் பெற்றார். அவற்றைக் காதி மன்னனுக்கு அளித்து சத்தியவதியை மனைவியாகப் பெற்றார். ருசிகர் சத்தியவதியோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது ருசிகரின் தந்தை ப்ருகு மகரிஷி தன் மகனையும், மருமகளையும் காண ருசிகரின் ஆசிரமம் வந்தார். தன் மருமகளுக்கு ப்ருகு முனிவர் வரம் அளிக்க விரும்பினர்.

ப்ருகு சத்தியவதிக்கு வரம் அளித்தல், சத்தியவதி மகனைப் பெறுதல்

சத்தியவதி ப்ருகு முனிவரிடம், தனக்கும் தன் தாயாருக்கும் புதல்வன் வேண்டும் எனக் கேட்டாள். ப்ருகு முனிவர் ருது காலத்தில் நீராடிய பிறகு சத்தியவதி அத்திமரத்தையும், அவளது தாயார் பீபல் (அரச மரத்தையும்) மரத்தையும் ஆலிங்கனம் செய்து நான் தயார் செய்து தரும் சருவை

(நைவேத்தியம்) சாப்பிடுங்கள் என்று கூறிப் பின் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். சத்தியவதியின் தாய் ஆலிங்கனத்திலும் நைவேத்யத்தை உண்பதிலும் மகளை ஏமாற்றி விடுகிறாள். வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு தனது ஞான திருஷ்டியால் அனைத்தையும் அறிந்த ப்ருகு முனிவர் மறுபடி அங்கு வந்தார். சத்தியவதியிடம் அவள் தாய் செய்த மாறுதலைக் கூறுகிறார். எனவே சத்தியவதியின் மகன் பிராமணனாக இருந்தாலும் கூடித்திரியனின் நடத்தைக் கொண்டிருப்பான். உன் தாயின் புதல்வன் கூடித்திரியனாக இருந்தாலும் பிராமணனுக்குரிய நெறியினைப் பின்பற்றுவான் என்று தெரிவித்தார். சத்தியவதி தன் மாமனாரான ப்ருகு முனிவரை வணங்கி, என் மகன் அவ்வாறு ஆக வேண்டாம். வேண்டுமானால் என் பேரன் கூடித்திரிய இயல்பைப் பெறட்டும் என்றாள். ப்ருகு முனிவரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஐமதக்னி மகன் பரசுராமர் கூடித்திரிய இயல்புடன் இருத்தல்

ப்ருகுவிடம் தான் வேண்டியவாறு சத்தியவதி தேஜஸ் நிரம்பிய ஐமதக்னி என்ற மகனைப் பெற்றாள். ஐமதக்னி வேதாத்யயனத்தின் மூலம் தேஜஸ்வியானார். மகா தபஸ்வியானார். ப்ரசேனஜித் மன்னரின் மகள் ரேணுகாவை மன்னரிடம் வேண்டி மணந்தார். ரேணுகா எல்லா வகையிலும் கணவனுக்கு ஏற்றவளாக விளங்கினாள். ருமன்வான், சுசேஷன், வசு, விஸ்வாவசு என்ற நான்கு புதல்வர்களுக்குப் பின் பரசுராமர் ஐந்தாவது மகனாகப் பிறந்தார். ஒரு நாள் ரேணுகா நீராடுவதற்காக நதிக்கரைக்குச் சென்றபோது மார்த்திகாவத தேச மன்னன் சைத்ரரதன் தன் மனைவியோடு ஜலக்கிரீடை செய்து கொண்டிருப்பதைத் தற்செயலாகக் கண்டாள். செழிப்பான அம்மன்னனைக் கண்ட ரேணுகாவின் மனம் அவன்பால் ஈர்க்கப்பட்டது. ஆனால் அவள் தேறுதல் கொண்டு ஆசிரமம் அடைந்தார். ஐமதக்னி முனிவர் தன் மனைவி மனோதையத்திலிருந்து விலகியதை அறிந்து கொண்டு அவளை நிந்தித்தார். தன் புதல்வர்களிடம் தாயை வதைக்கக் கட்டளையிட்டார். மூத்த புதல்வர்கள் நால்வரும் முனிவரின் கட்டளையை ஏற்காமல் பேசாமல் நின்றனர். அப்போது ஆசிரமம் திரும்பிய பரசுராமரிடம் ஐமதக்னி முனிவர் ரேணுகாவைக் கொன்றுவிடக் கட்டளையிட்டார். உடனே பரசுராமர் கோடரியால் தன் தாயின் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினார். ஐமதக்னி கோபம் தணிந்தார். அவர் மகிழ்ச்சியோடு தன் மகனுக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். அவரிடம் பரசுராமர் என் தாய்

உயிர் பிழைக்க வேண்டும். என் சகோதரர்கள் நலம் பெற வேண்டும்; போரில் என்னை யாரும் எதிர்க்கக் கூடாது. நான் நீண்ட ஆயுள் பெற வேண்டும்” என்ற வரங்களைக் கேட்டுப் பெற்றார்.

கார்த்தவீரியார்ஜுனன் ஜமதக்னி முனிவர் ஆசிரமத்திலிருந்து காமதேனுவின் கன்றை அபகரித்தல்; பரசுராமர் கார்த்தவீரியார்ஜுனனைக் கொல்லுதல்; ஜமதக்னி முனிவரும் கொல்லப்படுதல்

ஒரு நாள் அனுபதேச மன்னன் கார்த்தவீரியார்ஜுனன் ஜமதக்னி முனிவர் ஆசிரமம் வந்தான். ரேணுகா அவனுக்கு விருந்து உபசாரம் செய்தாள். ஆனால் அவன் அதை மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஆசிரமத்தைச் சிதைத்தான். அங்கிருந்து காமதேனுவின் கன்றை அபகரித்துச் சென்றான். பரசுராமர் ஆசிரமம் திரும்பியதும் நடந்ததை அறிந்தார். மிகுந்த கோபம் கொண்டு தனது வில்லின் துணையோடு கார்த்தவீரியார்ஜுனனின் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். அவனும் இறந்து விட்டான். இதனால் அவனுடைய புதல்வர்கள் கோபம் அடைந்தனர். பரசுராமர் இல்லாத நேரத்தில் ஆசிரமம் வந்து ஜமதக்னி முனிவரைக் கொன்றனர். கார்த்தவீரியார்ஜுனனின் புதல்வர்கள் இத்தீய செயலைச் செய்து அங்கிருந்து ஓடிவிட்டனர். சமித்துடன் ஆசிரமம் திரும்பிய பரசுராமர் உடலில் காயங்களுடன் தாக்கப்பட்ட நிலையில் தந்தை உயிரிழந்ததைக் கண்டார். தன் தந்தை இத்தகைய கொடுமையான மரணத்திற்குத் தகுந்தவர் அல்ல என நினைத்து பெரும் துக்கத்துடன் தந்தையை நினைத்து வருந்தி அழலானார்.

பரசுராமர் 21 தலைமுறை கூடித்திரியர்கள் இல்லாமல் அழித்தல்

தான் கார்த்தவீரியார்ஜுனனைக் கொன்ற குற்றத்திற்காகத் தன் தந்தை அவனுடைய புதல்வர்களால் கொடுமையாகத் தாக்கப்பட்டு மரணம் அடைந்ததை எண்ணி எண்ணிப் பரசுராமர் வருந்தினார். தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வயதானவரான தன் தந்தையைத் தாக்கிய கூடித்திரியர்கள் மீது அளவற்ற கோபம் கொண்டார். தந்தையின் இறுதிச் சடங்குகளை முடித்து விட்டுப் பின் கூடித்திரியர்களை வதைக்கும் சபதத்தை ஏற்றார். கார்த்தவீரியார்ஜுனன் புதல்வர்கள் அனைவரையும் போரில் கொன்றார். பின் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த மன்னர்கள் அனைவரையும் கொன்றார். இவ்வாறு 21 தலைமுறை கூடித்திரியர்களை அழித்து அவர்களது

ரத்தத்தால் சமந்த பஞ்சக ஷேத்திரத்தில் ஐந்து குண்டங்களை நிரப்பினார். அந்த குண்டங்களில் ப்ருகு வம்ச பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்தார். அப்போது அங்கு தோன்றிய பரசுராமரின் பாட்டனார் ருசிக முனிவர் அவரது கோரச் செயல்களில் இருந்து தடுத்தார். பிறகு பரசுராமர் இந்திரன் திருப்தியடையும்படி பெரிய யாகம் செய்தார். காஸ்யப முனிவருக்கு ஒரு தங்க வேதிகையை அளித்தார்.

திருதராஷ்டிரன் சபையில் பரசுராமர்: நர நாராயணர் மகிமையை உரைத்தல் திருதராஷ்டிரனைப் பாண்டவர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளக் கூறுதல்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பாண்டவர்கள் சார்பாக திருதராஷ்டிரனிடத்தில் தூதுவராகச் சென்றார். அப்போது தேவரிஷிகள் அவரை வழியில் சந்தித்து கௌரவ சபையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தூதுவராகச் சென்று பேசுவதைக் காண விரும்புவதாகத் தெரிவித்தனர். அவ்வாறே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் திருதராஷ்டிர சபையில் சமாதான முயற்சியை மேற்கொண்டு பேசியதைக் கேட்கக் குழுமினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சமாதானத்திற்காகப் பேசி முடித்ததும் பரசுராமர் திருதராஷ்டிரனிடத்தில் கூறத் தொடங்கினார். மிகப் பழங்காலத்தில் தம்போத்பவன் என்னும் சக்ரவர்த்தி தன் பராக்கிரமத்தில் கர்வம் கொண்டு இருந்ததையும், நர நாராயணர்களை வலியப் போருக்கு அழைத்ததையும், நரன் ஏவிய துரும்புகளாலேயே சேனையும், தானும் துளைக்கப்பட்டு தோல்வியடைந்ததையும், பின்னர் நர-நாராயணர்களைச் சரணடைந்து சிறந்த தர்மத்தின்படி, கர்வம் ஒழிந்து ஆட்சி செய்ததையும் பரசுராமர் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிவித்தார். காண்டீப வில்லிலிருந்து வெளிவரும் எட்டு வகையான பாணங்களின் மேன்மையை எடுத்துரைத்தார். அர்ஜுனனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் நர-நாராயணர்கள் எண்ணற்ற நற்குணங்கள் கொண்ட அனைவரிலும் சிறந்த வீரர்களான புருஷரத்தினங்களான இவர்களோடு பகைமை கொள்ளாதே. பாண்டவர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டு உன் நன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொள் என்று பரசுராமர் திருதராஷ்டிரருக்கு அறிவுரை கூறினார்.

13. ச்யவன மகரிஷி வரலாறு (வனபருவம் அத் 122-125)

தீர்த்த யாத்திரை சமயத்தில் லோமஷ முனிவர் யுதிஷ்டிரருக்குச் ச்யவன மகரிஷியின் வரலாற்றினை எடுத்துரைத்தார்.

ச்யவனரின் தவம்: சுகன்யாவின் செயல்

ப்ருகு மகரிஷியின் புதல்வர் ச்யவனர். மகா தேஜஸ்வி. நர்மதை நதியின் அருகில் வைபுர்யமலைப் பிரதேசத்தில் வீராசனத்தில் அமர்ந்து தவத்தினை மேற்கொண்டார். நீண்ட நாட்கள் அசையாமல் இருந்ததால் அவருடைய சரீரம் எலும்புகளால் மூடப்பட்டது. கொடிகளால் மறைக்கப்பட்டு பீம்பியைப் (புற்று) போலக் காணப்பட்டார். கரையான்கள் அவரைச் சுற்றிப் புற்றினை உருவாக்கிவிட்டன. இச்சமயம் ச்யவனர் தவம் மேற்கொண்ட அழகிய குளத்தின் அருகே சர்யாதி மன்னர் அந்தப்புரப் பெண்களுடனும், தனது ஒரே மகள் சுகன்யாவுடனும் வந்தார். அவருடைய சேனையும் உடன் வந்தது. அழகிய அவ்வனப் பிரதேசத்தில் சுற்றித்திரிந்த சுகன்யா தோழிகளைப் பிரிந்து தனியாகவே உலவினாள். அவளது அழகிய தோற்றத்தைக் கண்ட ச்யவனர் புற்றுக்குள்ளிருந்து அவளை அழைத்தார். அவரது குரல் பலஹீனமாக இருந்ததால் சுகன்யா அதைக் கேட்கவில்லை. புற்றிற்கு நடுவில் முனிவரின் கண்கள் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்த சுகன்யா மருண்டு அது என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள முள்ளால் துளைத்தாள். அதனால் கோபம் கொண்ட ச்யவனர் சர்யாதியின் சேனைக்குத் துயர் கொடுத்தார்,

சர்யாதியின் சேனை அடைந்த துன்பம்; சர்யாதியின் செயல்

ச்யவன முனிவர் கோபத்தினால் சர்யாதியின் படை வீரர்கள் மல முத்திரம் அடக்கப்பட்டது. அவை உடலில் இருந்து வெளியேறாததால் சேனை பெரும் துன்பம் அடைந்தது. சர்யாதி மன்னர் “இங்கு ச்யவன முனிவர் நீண்ட தவத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வருகிறார். அவருக்கு அறிந்தோ அறியாமலோ யாராவது தவறு செய்தீர்களா? யார் தவறு செய்திருந்தாலும் உடனே சொல்லுங்கள்” எனக் கேட்டார். படை வீரர்களும், உடன் வந்தவர்களும் யார் மூலம் அவருக்குக் குற்றம் உண்டாயிற்று என்று நாங்கள் அறியோம் எனத் தெரிவித்தனர். சேனை முழுதும் மலம் தடுக்கப்பட்டு

துயரடைந்ததையும், தந்தையின் கவலையையும் கண்டு, சுகன்யா தான் ஒரு புற்றின் உள்ளே மின்மினிப்பூச்சிகளைப் போல பளபளத்துக் கொண்டிருந்த பொருளை முள்ளால் துளைத்ததைத் தெரிவித்தாள். மன்னர் உடனே புற்றின் அருகில் சென்று முதியவரான ச்யவனரைக் கண்டு வணங்கிப் படைவீரர்களின் துயர்நீங்க யாசித்தார். தனது மகள் தெரியாமல் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து அருள வேண்டினார்.

ச்யவனரின் விருப்பம்; சர்யாதி சுகன்யாவை முனிவருக்கு மணம் புரிதல்

ச்யவன மகரிஷி, “மன்னா! உன்னுடைய மகள் அகங்கார வசப்பட்டு எனது கண்களை குருடாக்கினாள். அவளை எனக்கு மனைவியாக்கினால் இக்குற்றத்தை மன்னிப்பேன்” என்று கூறினார். சர்யாதி மன்னர் ச்யவனர் முதியவர் என்பதைக் கூட யோசிக்காமல் தனது மகளை முனிவருக்கு அளித்துவிட்டார். ச்யவனர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். சேனையின் துன்பம் நீங்கியது. சர்யாதி தன் நகருக்குத் திரும்பினார். சுகன்யா தன் கணவரான ச்யவனுக்கு அன்புடன் பணிவிடை செய்து வந்தாள். ஆசிரமத்தில் மூன்று அக்னியையும் பாதுகாத்து, அதிதிகளுக்குச் சேவை செய்து, முனிவருக்கும் உத்தமமான சேவை அளித்து வந்தாள்.

சுகன்யா, அஸ்வினி குமாரர்கள் சந்திப்பு, ச்யவனர் இளமை பெறுதல்

சிறிது காலம் கழிந்தது. ஒரு நாள் சுகன்யா நீராடி ஆடையை முழுதாக அணியாத நிலையில் அஸ்வினி குமாரர்கள் இருவரும் அவளைக் கண்டனர்; அவளிடம் இவ்வளவு அழகான நீ யாருடைய மகள்? யாருடைய பத்தினி? இந்தக் காட்டில் என்ன செய்கிறாய்? என்று கேட்டனர். சுகன்யா அவர்களிடம் தான் சர்யாதி மன்னனின் மகள், ச்யவன முனிவரின் மனைவி என்று தெரிவித்தாள். அஸ்வினி குமாரர்கள் அவளிடம் ஒப்பில்லாத அழகுடையவளாக இருந்தாலும் இந்தக் காட்டில் நல்ல ஆடை அணிகலன்கள் இன்றி இருக்கிறாய். முதுமையால் தளர்ந்த கிழவனான கணவனை எப்படி உபாசனை செய்கிறாய்? அந்தக் கிழவன் உன்னைப் போஷிக்கத் திறன் இல்லாதவன். அவனை விட்டுவிட்டு எங்களில் ஒருவரைக் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள் என்று கூறினார்கள். சுகன்யா தான் தன் கணவனிடம் சிறந்த அன்பு கொண்டிருப்பதால் இப்படி உசிதமின்றித் தன்னிடம் பேச வேண்டாம் என்று கூறினாள். அஸ்வினி குமாரர்கள் நாங்கள் தேவர்களின் வைத்தியர்கள் உன் கணவரின் முதுமையைப் போக்கி அழகிய இளைஞராக்கி

விடுவோம். மூவரில் ஒருவரை நீ கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள் என்று கூறினர். அவர்களது நிபந்தனையை ஏற்ற சுகன்யா அனைத்தையும் ச்யவனரிடம் தெரிவித்தாள். முனிவர் அவ்வாறே செய் என அனுமதியளித்தார். அதன் பின் அஸ்வினி குமாரர்கள் கூறியபடி குளத்தில் ச்யவனர் பிரவேசித்தார். அஸ்வினி தேவர்களும் குளத்து நீரில் மூழ்கினார்கள். உடனே மூவரும் ஒரே திவ்யரூபத்துடன் ஒரே மாதிரியான அணிகலன் ஆடைகளுடன் வெளியே வந்தனர். அனைவரும் ஒன்றாக எங்களில் ஒருவரைக் கணவனாகத் தேர்ந்தெடு. மனதால் யாரை விரும்புகிறாயோ அவனைக் கணவனாக வரித்துக் கொள் என்றனர். சுகன்யா மூவரும் ஒரே உருவில் இருந்தபோதிலும் மனதாலும் அறிவாலும் இளமை பெற்ற ச்யவனரையே கணவராகத் தெரிவு செய்தாள். ச்யவனர் இளமை பெற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

ச்யவனர் அஸ்வினி குமாரர்களுக்குக் கூறியது; யாகத்தில் இந்திரனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தல்

இளமையும் அழகான தோற்றமும் பெற்ற ச்யவனர் அஸ்வினி குமாரர்களிடம் நீங்கள் எனக்கு இளமையும் அழகும் அளித்துள்ளீர்கள். என் மனைவியும் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டாள். யாகத்தில் இந்திரனுக்கு முன்னாலேயே சோமபானத்திற்கு உரியவர்களாகச் செய்வேன் என்று கூறினார். சர்யாதி மன்னன் ச்யவனர் இளமை பெற்றதை அறிந்து ஆசிரமம் வந்தார். ச்யவனர் நடந்த விஷயங்களைத் தெரிவித்தார். ச்யவனர் சர்யாதிக்காக யாகம் செய்விப்பதாகத் தெரிவித்தார். யாகத்திற்குரிய ஏற்பாடுகள் முடிந்து யாகம் தொடங்கியது. யாகத்தில் அஸ்வினி குமாரர்களுக்குத் தான் கூறியபடி அவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக ச்யவனர் சோமரஸபானத்தை கையில் எடுத்துக் கொண்டார். அவர்களுக்கு சோமபாகத்தை அளிக்க முற்பட்டபோது இந்திரன் முனிவரைத் தடுத்தார். அஸ்வினி குமாரர்கள் சொர்க்கலோக வைத்தியர்கள்; இவர்களின் தொழில் காரணமாக இவர்களுக்கு யாகத்தில் சோமபான அதிகாரம் கிடையாது என இந்திரன் ச்யவனரிடம் கூறினார். முனிவரோ, “இவர்களே அறிவும், அழகும் கொண்டவர்கள். எனக்கு இளமையையும் அழகையும் கொடுத்தவர்கள். இவர்களையும் தேவர்களாகவே கருது. இவர்களுக்கு யாகத்தில் சோமரஸ பானம் பெற ஏன் அதிகாரம் இல்லை?” என இந்திரனிடம் கேட்டார். இந்திரன் இவ்விருவரும் மருத்துவச் சிகிச்சை செய்பவர்கள். எனவே யாகத்தில் தேவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் சோமபான அதிகாரம் இவர்களுக்கு இல்லை

எனத் தொடர்ந்து கூறலானார். ஆனால் முனிவர் இந்திரனது பேச்சை அலட்சியம் செய்து அஸ்வினி குமாரர்களுக்கு அளிப்பதற்கான சோமரஸ பானத்தை ஏற்றுக் கொண்டர்; இந்திரன் தான் தனது வஜ்ராயுதத்தை தங்கள் மீது செலுத்துவேன் என்று முனிவரிடம் கூறினார். முனிவர் தன் காரியத்திலிருந்து பின் வாங்கவில்லை. இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை முனிவர் மீது ஏவ முற்பட்டபோது இந்திரனுடைய கைகளை முனிவர் ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டார்.

ச்யவனர் இந்திரனைக் கொல்ல மதனாஸூரனைத் தோற்றுவித்தல்; இந்திரன் முனிவரது செயலை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்;

அத்துடன் இந்திரனைக் கொல்லுவதற்காக மதனாஸூரன் என்ற அசுரனை முனிவர் தோற்றுவித்தார். பயங்கரமான ரூபத்தோடு பெரும் கோரைப் பற்களையும், பெரிய வாயையும், உருவத்தையும் பெற்றுத் தோன்றிய மதனாஸூரன் இந்திரனைக் கொல்லுவதற்காக அவரை நோக்கி ஓடினான். யமராஜனைப் போல தன்னை விழுங்க வந்த மதனாஸூரனைக் கண்டு கைகள் செயலற்றுப் போன இந்திரன் மரண பயத்துடன் முனிவரைச் சரணடைந்தார். “இன்று முதல் அஸ்வினி குமாரர்களும் சோமபானத்திற்கு உரிமையுள்ளவராவார்கள், இது சத்திய வாக்கு, முனிவரே தாங்கள் எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும்” என்று இந்திரன் முனிவரை வேண்டினார். இந்திரனது சொற்களைக் கேட்ட ச்யவனரின் கோபம் தணிந்தது. தேவராஜனின் துன்பத்திலிருந்து அவரை விடுவித்துக் கைகள் இயங்கும்படிச் செய்தார். அத்துடன் ச்யவனர் தான் உருவாக்கிய மதனாஸூரனை மதுபானம், பெண், சூதாட்டம், வேட்டை ஆகிய நான்கு இடங்களுக்கும் தனித்தனியாகப் பங்கிட்டுவிட்டார். இந்திரன், தேவர்கள், அஸ்வினி குமாரர்கள் அனைவரையும் சோமரசத்தால் திருப்தியடையச் செய்தார். ச்யவனர் சர்யாதி மன்னரின் யாகத்தை முடித்துப் பின் தன் மனதுக்கு இனிய பத்தினி சுகன்யாவுடன் காட்டில் தவம் மேற்கொண்டார்.

ச்யவனர் ஸ்தாபித்த கலசநீர் பருகிய யுவநாஸ்வர் மாந்தாதாவைப் பெற்றது

யுவநாஸ்வர் என்ற மன்னர் புதல்வர் இல்லாததால் நாட்டை மந்திரிகளிடம் ஒப்படைத்து விட்டுக் கானகம் சென்று தவ வாழ்க்கை மேற்கொண்டார். அந்தக் காட்டில் ப்ருகு மகரிஷியின் மகன் ச்யவனரது ஆசிரமத்திற்கருகில் மன்னர் வசித்தார். ச்யவன மகரிஷி யுவநாஸ்வருக்குச்

சந்தானம் அளிப்பதற்காக மந்திரிக்கப்பட்ட, சக்தி வாய்ந்த நீரை ஒரு கலசத்தில் ஸ்தாபித்து வைத்திருந்தார். ஒரு நாள் மிகுந்த தாகத்துடன் ச்யவனரின் ஆசிரமத்திற்கு யுவநாஸ்வர் வந்தார். அங்கு களைப்பினால் ரிஷிகள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டு இருந்தனர். பலமுறை அழைத்தும் ஒருவரும் கண் விழிக்காததால் யுவநாஸ்வர் கலசத்தில் இருந்த மந்திரிக்கப்பட்டு சக்தியூட்டப்பட்ட நீரைக் குடித்தார். மிகுந்த நீரைக் கீழே ஊற்றிவிட்டார். அதனால் மன்னரின் வயிற்றில் கரு உருவானது. 100 ஆண்டுகளுக்கு பின் யுவநாஸ்வ மன்னரின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு தேஜஸ் நிரம்பிய குழந்தை பிறந்தது. தேவர்கள் இக்குழந்தைக்கு மாந்தாதா எனப் பெயரிட்டனர். இவ்வாறு மாந்தாதாவின் பிறப்பிற்குச் ச்யவனர் மந்திரித்த நீரை காரணமாயிற்று.

14. அஷ்டாவக்ரர் (வனபருவம் அத் 132-134)

உத்தாலகர் என்ற மகரிஷியின் புகழ் பெற்ற சிஷ்யர் கஹோடு என்பவர் மிகவும் விநயத்தோடு குருவின் சேவையில் கஹோடு ஈடுபட்டு வந்தார். வேத சாஸ்திரம் அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். அவருக்கு உத்தாலகர் தன் மகள் சுஜாதாவை மணம் முடித்து வைத்தார். சுஜாதா கர்ப்பவதியானாள். ஒரு நாள் கஹோடு வேத அத்யாயனத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, சுஜாதாவின் கருவில் இருந்த அவரது மகன் தாங்கள் இரவு முழுவதும் வேதபாடம் செய்தாலும் தங்களுடைய உச்சரிப்பு சரியாக இல்லையே என்று கேட்டான். சிஷ்யர்களோடு இருந்த கஹோடு இதனைக் கேட்டு அவமானம் அடைந்தார், கர்ப்பத்தில் இருந்த குழந்தையிடம் அடேய், நீ இன்னும் வயிற்றில் இருந்து கொண்டு இத்தகைய கோணலான விஷயத்தைக் கூறுகிறாயா? ஆகவே நீ எட்டு அங்கங்களிலும் கோணலாகி விடுவாய் என்று சபித்து விட்டார். அதன்படி எட்டு அங்கங்களும் கோணலாகப் பிறந்த அந்த குழந்தை ‘அஷ்டாவக்ரர்’ என்ற பெயரில் பிரசித்தமானது. வயிற்றில் கர்ப்பம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தபோது சுஜாதா, தன் கணவர் கஹோடு ரிஷியிடம் என் கர்ப்பம் 10 மாதம் ஆகிவிட்டது. பணம் என்னிடம் சிறிதும் இல்லாமல் பிரசவ கால சங்கடங்களை எப்படித் தாங்குவேன் என கேட்டாள். மனைவி இவ்வாறு கூறியதும் கஹோடு முனிவர் ஜனகமுனிவரின் அரசவைக்கு செல்வம் வேண்டிச் சென்றார். ஜனகரது அவையில் இருந்த பண்டிதரான பந்தி, கஹோடு ரிஷியை வாதத்தில் தோற்கடித்து நீரில் மூழ்கி இறக்கச் செய்தார்.

அஷ்டாவக்ரர் தன் மாமா சுவேத கேதுவுடன் ஜனகர் சபை அடைதல்

இதே சமயத்தில் உத்தாலக முனிவரின் மனைவிக்கும் சுவேதகேது என்ற குழந்தை பிறந்தது. அஷ்டாவக்ரருக்கு உத்தாலகர் தாத்தா ஆவார். சுவேதகேது தாய்மாமன் ஆவார். கஹோடு பந்தி பண்டிதரிடம் தோற்று நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்டதை அஷ்டாவக்ரரிடம் தெரிவிக்க வேண்டாம் என்று தந்தை உத்தாலகர் கூறியதால் சுஜாதா அச்செய்தியை அஷ்டாவக்ரருக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அஷ்டாவக்ரர் தன் தாத்தாவைத் தந்தை என்றும் மாமாவை சகோதரர் என்றும் கருதியே வளர்ந்து வந்தார். அஷ்டாவக்ரரின் வயது 12 ஆனபோது உத்தாலகர் மடியில் அமர்ந்திருந்த அவரை சுவேதகேது

அழுது கொண்டே தூரமாக இழுத்துச் சென்றார். அஷ்டாவக்ரரிடம் இது உன்னுடைய தந்தையின் மடியல்ல என்று கூறினார். அதனால் மிகுந்த துயரமடைந்த அஷ்டாவக்ரர் தன் தாய் சுஜாதாவிடம் தன் தந்தை எங்கே என்று கேட்டார். சுஜாதா பெரும் கவலையுடன் கஹோடு ரிஷி பந்தியால் மரணமடைந்ததைத் தெரிவித்தாள். இந்த விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட அஷ்டாவக்ரர், சுவேதகேதுவிடம் “நாம் இருவரும் ஜனக மகாராஜாவின் யாகத்திற்குச் செல்வோம்; நல்ல போஜனம் பெறுவோம். பிரவசன சக்தியையும், அறிவினையும் வளர்த்துக் கொள்வோம். இனிமையான ஸ்வரத்தில் வேத மந்திரங்களின் மங்கள கோஷத்தைக் கேட்போம் என்று சொன்னார். சுவேதகேது அதனை ஏற்றுக் கொள்ள இருவரும் ஜனகரின் வளமை மிக்க யாகத்துக்குச் சென்றனர். யாக மண்டபத்தின் வழியிலேயே அஷ்டாவக்ரர் ஜனக மன்னரைச் சந்தித்து விட்டார். பணியாட்கள் அவரை விலகி மன்னருக்கு வழிவிடச் சொன்னார்கள்.

அஷ்டாவக்ரர், ஜனகர், வாயிற் காவலர் உரையாடல்

அஷ்டாவக்ரர் ஜனகரிடம், மன்னா? பார்வையற்றவன், செவிடன், பெண், சுமை சுமந்து செல்வோர், அரசன் இவர்களுக்கு மக்கள் வழிவிட வேண்டும். ஆனால் அந்தணன் எதிரில் வந்தால் அவனுக்கே முதலில் வழிவிட வேண்டும்” என்றார். அரசர் ஜனகனும் “பிராமண குமாரா! நான் உனக்காக வழிவிட்டு விட்டேன். நீ விரும்பிய வழியில் செல்” என்று தெரிவித்தார். அஷ்டாவக்ரர், மன்னா! நாங்கள் உங்களுடைய யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்துள்ளோம். ஆனால் உங்கள் வாயிற் காவலன் எங்களைத் தடுக்கிறான் என்று கூறினார். வாயிற் காவலர்கள், அஷ்டாவக்ரரிடம், நாங்கள் பந்தியின் கட்டளைப்படி செயல்புரிகிறோம். இந்த யாக சாலைக்குள் பாலகர்களான பிராமணர்கள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. முதிர்ந்த அறிவாளி பிராமணர்கள் மட்டுமே செல்ல முடியும் என்று தெரிவித்தனர். அஷ்டாவக்ரர் “இவ்வாயில் வயதானவர்களுக்கு என்றால் நாங்களும் அதில் பிரவேசிக்க முடியும். ஏன் எனில் நாங்கள் பிரம்மசரிய விரதம் மேற்கொண்டுள்ளோம். புலனடக்கம் உடையவர்கள்; ஞான சாஸ்திரத்திலும் சிறந்தவர்கள். வயதில் சிறுவன் என்பதாலேயே எங்களை அவமதிப்பது உசிதமல்ல; தீயின் சிறிய பொறியும் எரிக்கும் வல்லமை கொண்டது” என்று பதிலளித்தார்.

வாயிற் காலவன், “பிராம்மண குமாரா? உன்னை நீயே ஏன் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய். இவ்வுலகில் ஞானிகள் கிடைத்தற்கரியவர்கள்” என்றான். அஷ்டாவக்ரர் “வாயிற்காவலனே சரீரம் வளர்ந்து விடுவதாலேயே யாருக்கும் பெருமை கிடையாது. இலவமரம் முற்றினாலும் சாரமற்றதாக இருப்பதால் வீண்தான் சிறிய, மெல்லிய மரங்களும் பழங்களைப் பெற்றால் அவையே பெரியவை பழம் இல்லாத மரம் இருந்தும் இல்லாததே” எனப் பதிலளித்தார். வாயிற்காவலன், “சிறுவர்கள் பெரியவர்களிடமிருந்தே ஞானத்தைப் பெறுகிறார்கள். நீ சிறுவனாக இருந்தும் ஏன் கிழவனைப் போல் பேசுகிறாய்” என்றான். அஷ்டாவக்ரர், “ஒரு மனிதன் முடி நரைத்து விடுவதாலேயே கிழவனாகி விடுவதில்லை. ஞானத்தில் பெரியவனே விரும்பத்தக்கவன். செல்வம் இருப்பதாலோ, அதிக சகோதரர்கள் இருப்பதாலோ, தலை நரைப்பதாலோ ஒருவன் மதிக்கத்தக்கவன் ஆவதில்லை. வாயிற்காவலனே! நான் அரசவையில் பந்தியைச் சந்திக்க வந்துள்ளேன். மன்னனுக்கு என் வரவை அறிவித்துவிடு. நாங்கள் முனிவர்களோடு சாஸ்திரவாதம் செய்வதை காணப் போகிறாய். பந்தி தோற்கப் போவதையும் பார்க்கப் போகிறாய். மன்னரும் அவருடைய சிறந்த வித்வான்களும் என்னுடைய சிறுமை அல்லது பெருமையை நேருக்கு நேர் பார்க்கட்டும்” என்று கூறினார். மீண்டும் மீண்டும் அஷ்டாவக்ரர் வாயிற்காப்போனிடம் வற்புறுத்த அவன் உன் பேச்சைக் கேட்கும் தூரத்திலேயே மன்னர் இருக்கிறார். எனவே உன்னுடைய வாக்குகளால் துதி செய். அவர் மகிழ்ச்சியடைந்து உனக்கு அனுமதியளிப்பார். உன்னுடைய விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுவார் எனக் கூறினான்.

அஷ்டாவக்ரர், ஜனக மன்னர் உரையாடல்; மன்னன் பரீட்சை செய்தல்

அஷ்டாவக்ரர் அவைக்கு வெளியே இருந்தே மன்னரிடம் பேசலானார், “மன்னா! தாங்கள் ஜனகவம்சத்தின் சிறந்த புருஷர். சாம்ராட் ஐசுவரியங்கள் நிறையப் பெற்றவர். யயாதி மட்டுமே உங்களைப் போன்று இருந்தார். நாங்கள் தங்களிடம் உள்ள பந்தி என்ற வித்வான் தன்னிடம் வாதத்திற்கு வருபவர்களை வென்று நீரில் மூழ்கச் செய்தார் என்று கேள்விப்பட்டோம். நான் அந்த பந்தியோடு அவ்வைத பிரம்ம வாதத்திற்காக வந்துள்ளேன். சூரியன் நட்சத்திரங்களின் ஒளியைக் குறைப்பது போல் அவரது தேஜலைக் குறைக்க வந்துள்ளேன்” என்று தெரிவித்தார். மன்னர், “குழந்தாய்! உனக்கு பந்தியின் சக்தி பற்றித் தெரியாது. அதனால் இவ்வாறு கூறுகிறாய். எத்தனையோ ஞானவான்கள் பந்தியோடு சாஸ்திரவாதம் செய்ய வந்தனர்.

ஆனால் அவரால் வெல்லப்பட்டு வெளியேறினர்” என்று கூறினார். அஷ்டாவக்ரரோ, “மகாராஜா! பந்திக்கு இன்னும் எங்களைப் போன்றவர்களுடன் வாதம் புரியும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர் சிங்கமாக இருக்கிறார். இன்று என்னோடு அவர் சந்திப்பு நிகழும். அப்போது அவர் தோற்றுப்போய் வழியில் உடைந்த வண்டியைப்போல அப்படியே கிடப்பார்” என்று பதில் இறுத்தார்.

மன்னர், “எவன் 30 அவயவமும், 12 அம்சமும், 24 பர்வமும், 360 ஆரங்களும் உடைய பதார்த்தத்தை அறிகிறானோ அவனே ஞானி” என்றார். அஷ்டாவக்ரர், “மன்னா 12 அமாவாசைகளும் 12 பெளர்ணமிகளும் 24 பர்வம் ஆகும். ருது என்னும் ஆறு நாடியும், மாசம் என்னும் 12 அம்சமும், நாள் என்னும் 360 ஆரங்களும் பெற்று எப்போதும் சுழன்று கொண்டிருக்கும் காலச்சக்கரம் தங்களைக் காக்கட்டும் என்று அஷ்டாவக்ரர் கூறினார். மேலும் மன்னர் அஷ்டவக்ரரிடம் கேட்டார்.

“எது இரண்டு பெண் குதிரைகளைப் போல சேர்ந்து இருக்கிறதோ, எது பருந்தைப்போல தற்செயலாக விழுகிறதோ, அவ்விரண்டின் கர்ப்பத்தை தேவர்களில் யார் தரிப்பது? அவ்விரண்டும் எதைத் தோற்றுவிக்கிறது?” அஷ்டாவக்ரர் விடை, “வாயு எதன் சாரதியோ, அந்தமேக ரூபமான தேவனே இடி, மின்னல் என்ற இரண்டின் கர்ப்பத்தைத் தரிப்பவர். அவ்விரண்டும் மேகத்தைத் தோற்றுவிப்பன. அவை உங்கள் பகைவரின் வீட்டிலும் விழ வேண்டாம்”

மன்னர் வினா:

தூங்கும்போது யார் கண்களை மூடுவதில்லை. பிறந்த பிறகு யாரிடம் கதி உண்டாவதில்லை. யாருடைய இதயம் யாரிடம் இருப்பதில்லை? யார் வேகத்தோடு வளருவது?

அஷ்டாவக்ரர் விடை:

மீன் தூங்கும்போது கண்களை மூடுவதில்லை. முட்டைகள் தோன்றிய பின் செயல்படுவதில்லை. பாறைக்கு இதயம் இருப்பதில்லை. நதி வேகத்தோடு வளருகிறது.

அஷ்டாவக்ரரின் பதிலைக் கேட்ட ஜனக மன்னன், பிரம்மன்! தங்களுடைய சக்தி தேவருக்கு நிகரானது; தங்களை சிறுவன் என்று நான் கருதவில்லை; வாத விவாதங்களில் தங்களுக்கு நிகர் யாருமில்லை. யாக மண்டபம் செல்ல நான் வழிவிடுகிறேன். இவர்தான் பந்தி” என்று கூறி அவரை வரவேற்றான்.

அஷ்டாவக்ரா, பந்தியின் வாத விவாதங்கள்

அஷ்டாவக்ரர் ஜனக மன்னரிடம், மன்னா! உங்களது இந்த சபையில் இணையற்ற மன்னர்களும், பண்டிதர்களும் கூடியுள்ளனர். இவர்களிடையே பந்தி யார் என நான் அறியவில்லை. அறிந்தால் நீரில் அன்னத்தைப் போல அவரை நிச்சயம் பிடித்து விடுவேன்” என்று கூறினார். பின் சபையைப் பார்த்து தன்னையே பெரிய பண்டிதனாகக் கருதும் பந்தி, நீ தோற்ற பண்டிதர்களை நீரில் மூழ்கச் செய்யும் நியமத்தை வைத்துள்ளாய். ஆனால் என் முன் உன் செயல் நின்றுவிடப் போகிறது. பிரளயகாலத்தியின் முன் நதிகள் வறண்டு விடுவதைப் போல என் முன் உலர்ந்து விடுவாய். பந்தி இன்று என் முன் வந்து அமர்ந்து கொள்,” என்று கூறினார். அஷ்டாவக்ரரின் இச்சொற்களைக் கேட்ட பந்தி “என்னைத் தூங்கும் சிங்கம் என்று கருதி எழுப்பாதே. நான் விஷமுள்ள பாம்பு என்று அறிந்து கொள். அகங்காரம் கொண்டு மலைமீது அடிப்பவனுடைய கையும் நகங்களும் உடைந்து போகுமே யன்றி மலைக்கு ஒன்றும் ஆகாது” என்று பதில் உரைத்தார். அஷ்டாவக்ரர் “எல்லா மலைகளும் மைநாகத்தை விடச் சிறியவை; கன்றுகள் அனைத்தும் காளைகளை விடச் சிறியவை என்பது போல மன்னர்கள் அனைவரும் மிதிலையின் ஜனக மகாராஜாவை விடத் தாழ்ந்தவர்களே; தேவர்களில் இந்திரனும் நதிகளில் கங்கையும் சிறந்தது என்பதைப் போல மன்னர்களில் உத்தமமான ஜனகரே பந்தியை என் எதிரில் வரச் சொல்லுங்கள் என்று உரைத்தார். பந்தி அவையில் அஷ்டாவக்ரருக்கு முன் வந்து நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீ பதில் கூறு; உனது கேள்விகளுக்கு நான் பதிலளிக்கிறேன் என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்தார்.

பந்திக்கும் அஷ்டாவக்ரருக்கும் விவாதம் தொடங்கியது

பந்தி: அஷ்டாவக்ரா! ஒரே தீயிலிருந்து பலவகை ஒளி தோன்றுகிறது. ஒரே சூரியன் உலகுக்கு ஒளி தருகிறது. தேவராஜன் இந்திரன் ஒரே வீரன். பித்ருக்களின் தலைவர் யமராஜனும் ஒருவர்தான்.

அஷ்டாவக்ரர்: இரு நண்பர்களைப் போல எப்போதும் ஒன்றாகவே சஞ்சரிக்கும் இந்திரனும் அக்னியும் இரண்டு தேவர்கள்; நாரதரும் பர்வதரும் இரண்டு ரிஷிகள்; அஸ்வினி குமாரர்கள் இரண்டு பேர். தேருக்குச் சக்கரங்கள் இரண்டு; விதாதா பதி - பத்தினி இருவரைத்தான் படைத்துள்ளார்.

பந்தி: உயிர்கள் அனைத்தும் கர்ம வினையால் தேவ, மனித, பறவை என்ற மூவகை ஜன்மம் பெறுகின்றன. ரிக், யஜுர், சாமம் என்று மூன்று வேதங்களே வாஜபேயம் முதலிய யாகங்களில் கர்மங்களைத் தெரிவிக்கின்றன. கர்மத்தால் சொர்க்கம், மரணம், நரகம் மூன்றாகக் கூறப்படுகின்றன. முனிவர்கள் குரிய, சந்திர, அக்னி என்று மூன்று ஒளிகளைக் கூறியுள்ளனர்.

அஷ்டாவக்ரர்: பிராமணர்களின் ஆஸ்ரமம் நான்கு; வர்ணம் நான்கு, முக்கிய திசைகளும் நான்கு. பசுவும் நான்கு கால்களைக் கொண்டது. எழுத்தும் நான்கு எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பந்தி: யாக அக்னி, காருஹபத்யம், தக்ஷிணாக்கினியம், அக்னி, ஆஹவனியம் சப்த ஆவசத்ய பேதத்தால் ஐந்தாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. யக்ஞமும் ஐந்து; புலன்களின் எண்ணிக்கை ஐந்து.

அஷ்டாவக்ரர்: அக்னியை ஸ்தாபிக்கும்போது தக்ஷிணாவில் ஆறு பசுக்களே அளிக்க வேண்டும். ஆண்டு என்னும் காலச் சக்கரத்தில் ஆறு ருதுக்கள் உள்ளன. மனதோடு ஞானேந்திரியங்கள் ஆறு; கிருத்திகாவின் எண்ணிக்கை ஆறு. வேதங்கள் சாத்யங்க என்னும் யக்ஞத்தை ஆறாவதாகக் கூறுகிறது.

பந்தி: கிராமிய பசு ஏழாகும் (பசு, எருமை, ஆடு, செம்மறி ஆடு, குதிரை, நாய், கழுதை) காட்டு விலங்குகளும் ஏழாகும். (சிங்கம், புலி, யானை, ஓநாய், வானரம், கரடி, மான்) சந்தங்கள் ஏழு, சப்தரிஷிகள் ஏழு பேர்; பூஜைக்குரிய உபசாரமும் ஏழாகும்.

அஷ்டாவக்ரர்: தராசில் உள்ள கயிறு எட்டு; பெரும் எடையை வகிக்கிறது. சிம்மத்தை வீழ்த்தும் சரபத்திற்கு எட்டு கால்கள், தேவர்களின் பசுக்களும் எட்டு என்று கூறப்படுகிறது. யாக யூபங்கள் எட்டு கோணங்களைக் கொண்டவையே.

பந்தி: பித்ரு யக்ஞத்தில் படிக்கப்படும் சாமிதேனிருசா என்ற மந்திரங்கள் ஒன்பது; பலவகை சிருஷ்டியில் ப்ரக்ருதி, புருஷன், மகத், அகங்காரம்,

பஞ்ச தன் மாத்திரைகள் என்ற ஒன்பதின் சேர்க்கை உள்ளது. ப்ரகதி சந்தத்தில் ஒவ்வொரு சரணத்திலும் ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களே எண்ணிக்கைக்கு உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

அஷ்டாவக்ரர்: புருஷனுக்கு உலகில் 10 திசைகள் கூறப்பட்டுள்ளன; 10 நூறுகள் சேர்ந்ததே ஒரு ஆயிரம். பெண்கள் பத்து மாதம் கர்ப்பம் தரிக்கிறார்கள். நிந்திக்கத்தக்கவர் 10 பேர், சரீரத்தின் நிலை 10 பூஜைக்குரியவர் 10 பேர் ஆவர்.

பந்தி: உயிர் தரிக்கும் ஜீவன்களுக்காக ஐந்து கர்மேந்திரிய விஷயங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரிய விஷயங்களும் மனமும் சேர்ந்து 11 விஷயங்கள் உள்ளன. பிராணிகளின் மாறுதல் 11 வகைப்படும். யாகம், யக்ஞத்தின் வியூபங்கள் 11 ஆகும். தேவர்களில் ருத்ரர்களின் எண்ணிக்கை 11 ஆகும்.

அஷ்டாவக்ரர்: ஒரு ஆண்டிற்கு 12 மாதங்கள் உள்ளன. ஐகதி சந்தத்தின் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் 12 அக்ஷரங்கள் உள்ளன. ப்ராக்ருதயக்கும் 12 தினங்கள் என்று கூறப்படுகிறது. ஆதித்யர்கள் 12 பேர்கள் என்று ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

பந்தி: திரயோதசி உத்தமமானது; இந்த பூமி 12 தீவுகளை கொண்டது. இவ்வாறு கூறிய பந்தி அதற்கு மேல் பேசவில்லை; மீதி பாதியை அஷ்டாவக்ரர் பூர்த்தி செய்தார். கேசி என்ற தானவன் விஷ்ணுவுடன் 13 நாட்கள் யுத்தம் செய்தான். வேதத்தின் அதி, ஷப்த, வசிஷ்ட, சந்தம் என்று கூறப்படும் ஒவ்வொரு அடியிலும் 13 அக்ஷரங்கள் உள்ளன என்ற கூறினார். அஷ்டாவக்ரர் மேலும் பேசிக் கொண்டே இருந்தார். பந்தி தலைகுனிந்து பெரும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். சபையில் கோலாஹலம் வியாபித்தது. பிராமணர்கள் அனைவரும் அஷ்டாவக்ரரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மரியாதையுடன் உபசாரமும் பூஜையும் செய்தனர்.

அஷ்டாவக்ரர் மன்னரிடம், “பந்தி முன்பு பல பிராம்மணர்களை வாத்தத்தில் வென்று அவர்களை நீரில் மூழ்கச் செய்தார். அதனால் பந்திக்கும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும். எனவே விரைவில் இவரைப் பிடித்துத் தண்ணீரில் மூழ்கச் செய்யுங்கள் என்று கூறினார். பந்தி மன்னரிடம், “நான் வருணனின் புதல்வன். என்னுடைய தந்தையின் வீட்டிலும் தங்களுடைய

இந்த யாகத்திற்குச் சமமான 12 ஆண்டுகளில் நிறைவடையும் யாகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த யாகத்தின் அனுஷ்டானத்திற்காகவே சில தேர்ந்தெடுத்த பிராமணர்களை நீரில் மூழ்கச் செய்தேன். அவர்கள் அனைவரும் வருணனுடைய யாகத்தைக் கண்டு இப்போது மறுபடி திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அஷ்டாவக்ரரை மதிக்கிறேன். அதனால் நான் என் தந்தையை சந்திக்கப் போகிறேன்” என்று கூறினார்.

அஷ்டாவக்ரர் ஜனகரிடம் கூறுதல்; நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்டவர்கள் திரும்புதல்

அஷ்டாவக்ரர் மன்னரிடம், “பந்தி தனது வாக்கு வன்மையில் பிராமணர்களைத் தோற்கடித்து நீரில் மூழ்கச் செய்தார். அவருடைய அந்த வாக்கு சக்தியை எனது அறிவால் பிடுங்கி எறிந்து விட்டேன். நீ என் வாக்கை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மன்னா! நீ இன்னும் பந்தியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். பந்தியின் துதிகள் உன்னை உன்மத்தமாக்கிவிட்டன. அதனால் நீ என் பேச்சைக் கேட்கவில்லை” என்று கூறினார். ஜனகமன்னன், உங்கள் விருப்பம் நிறைவேறும் என்று உரைத்தார். அஷ்டாவக்ரர் “இந்த பந்தி உயிரோடு இருப்பதால் எனக்கு ஒரு பயனும் இல்லை. இவனது தந்தை வருணன் என்றால் அவரிடம் செல்வதற்காக இவனை நீரில் மூழ்கச் செய்யுங்கள்” என்றார்.

பந்தி, “நான் உண்மையிலேயே வருணனின் மகன். எனவே எனக்கு நீரில் மூழ்குவதில் பயமேதும் இல்லை. அஷ்டாவக்ரர் நீண்ட காலமாக இழந்துவிட்டதன் தந்தை கஹோடரை இப்போது பார்க்கப் போகிறார்” என்று கூறினார். பந்தியால் தோற்கடிக்கப்பட்டு நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் அனைவரும் அங்கு வந்து தோன்றினர். அவர்களில் ஒருவரான கஹோடு “ஜனகமகாராஜா! நல்ல கர்மங்கள் மூலம் புதல்வர்களைப் பெற விரும்புவதற்கு காரணம். நான் செய்ய முடியாததை என் மகன் செய்து காட்டியதைப் போன்றது” எனக் கூறினார். நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட பிராம்மணர்கள் அங்கு தோன்றிய பின் மன்னனிடம் அனுமதி பெற்று பந்தி தானும் கடலின் நீரில் கலந்து விட்டார். அஷ்டாவக்ரர் தன் தந்தையைப் பூஜித்து, தானும் மற்றவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டு பந்தியை வென்று தன் தந்தையோடும், மாமா சுவேதகேதுவோடும் ஆசிரமம் திரும்பினார். கஹோடு முனி தன் மகனிடம் இந்த சமந்தா நதியில் நீராடுவாய் எனத் தெரிவித்தார். அஷ்டாவக்ரர் சமந்தா நதியில் நீராடப் புகுந்ததும் அவரது கோணலான அங்கங்கள் நேராகிவிட்டன.

15. யவக்ரீதன் (வனபருவம் அத் 135)

**தீர்த்த யாத்திரையின்போது லோமஷர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது:
பரத்வாஜர் மகன் யவக்ரீதன் கதை**

பரத்வாஜ முனிவரும் ரைப்பியரும் தோழர்கள். இருவரும் ரைப்பியரின் ஆஸ்ரமத்தில் அன்புடன் வசித்து வந்தார்கள். ரைப்பியருக்கு அர்வாவஸு பராவஸு என்று இரு புதல்வர்கள் பரத்வாஜரின் மகன் யவக்ரீதன் ரைப்பியரும் அவரது புதல்வர்களும் வேதமறிந்த வித்துவான்கள். ஆனால் பரத்வாஜர் வேதம் கற்காமல் தவத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டிருந்தார். வேத அறிவு இல்லாததால் பரத்வாஜரை மக்கள் மதிக்கவில்லை; பண்டிதர்கள் ஆனதால் ரைப்பியருக்கும் அவரது புதல்வர்களுக்கும் எல்லோரும் மதிப்பளித்து வந்தனர். வேத ஞானத்தைப் பெறுவதற்காக யவக்ரீதன் கோரமான தவத்தில் ஈடுபட்டு வந்தார். இந்திரன் யவக்ரீதனிடம் எதற்காக இந்த பயங்கரமான தவத்தைச் செய்கிறாய் என்று கேட்டார். யவக்ரீதன் பிராமணர்கள் படிக்காமலேயே வேத ஞானத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே உன்னதமான தவத்தைச் செய்கிறேன் என்று இந்திரனிடம் கூறினார். குருவின் மூலம் கல்வி கற்கும்போது நீண்ட காலம் ஆகிறது. என்னுடைய முயற்சி வேதங்களின் ஞானத்தை விரைந்து பெறுவதற்கானது என்று யவக்ரீதன் கூறினார்.

இந்திரன் நீ மேற்கொண்டுள்ளது படிப்பிற்கான வழியல்ல; குருவின் மூலமே வேதாத்யயனம் செய் என்று கூறிச் சென்றுவிட்டார். ஆனால் யவக்ரீதன் இந்திரனின் சொல்லைக் கேட்காமல், மீண்டும் மீண்டும் மிகக் கடுமையான தவத்தையே மேற்கொண்டார். இந்திரன் மறுபடியும் யவக்ரீதனிடம் வந்து அவரது செயலைத் தடுத்தார். உன்னுடைய இந்த விருப்பம் அறிவுக்கு உகந்தது அல்ல; இதனால் உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் மட்டுமே வேதஞானம் உண்டாகும்; என்று யவக்ரீதனிடம் கூறினார். யவக்ரீதன் தனது தவத்தால் வேதஞானம் கிட்டப் பெறவில்லை என்றால் தனது ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் ஹோமத்தியில் இட்டுவிடுவேன் என்று இந்திரனிடம் தெரிவித்தார். இந்திரன் யவக்ரீதனின் இச்செயலைத் தடுக்க நினைத்து யோசித்தார். பின் காசநோய் தாக்கிய 100 வயது நிரம்பிய கிழவன் உருக்கொண்டு கங்கையில் முனிவர் நீராடும் இடத்தில் தனது

கைகளால் மணலை அள்ளிச் சேர்த்து பாலம் அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். வயதான பிராமணன் பாலம் அமைக்கச் செய்யும் முயற்சியைக் கண்டு யவக்ரீதன் சிரித்தபடி அவரிடம் வந்து உங்களுடைய பாலம் அமைக்கும் முயற்சி பெரியதென்றாலும் வீணானது என்று கூறினார். இந்திரன் கங்கையின் மீது தான் பாலம் கட்டினால் கங்கையைக் கடக்கச் சலபமான வழி கிடைக்கும். மக்களுக்கு நீந்திச் செல்லும் கஷ்டம் இருக்காது என்று கூறினார். யவக்ரீதன் முதிர்ந்த அந்தணர் வடிவில் இருந்த இந்திரனிடம் “இங்கு ஆழமான நீர் நிறைந்துள்ளதால் நீ பாலம் கட்டுவதில் வெற்றி பெற முடியாது. எனவே நிறைவேறாத காரியத்திலிருந்து நீ திரும்பு. நடக்கக் கூடிய காரியத்தைச் செய்” என்றார். இந்திரன் “முனிவரே தாங்கள் படிக்காமலேயே வேத ஞானத்தைப் பெறத் தவம் செய்கிறீர்கள். அதேபோல நானும் பாலம் கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளேன்” என்று கூறினார்.

யவக்ரீதன், “தாங்கள் பாலம் கட்டுவது போல் என் தவத்தையும் பொருள் அற்றது என்று கருதாதீர்கள். மற்றவர்கள் அடையாத மிகப்பெரும் கௌரவத்தைப் பெறும் வரத்தை எனக்கு அளியுங்கள்” என்று இந்திரனிடம் வேண்டினார். இந்திரன் யவக்ரீதனுக்கும், அவரது தந்தை பரத்வாஜருக்கும் வேதங்களின் சிறந்த அறிவுடன் மற்ற விருப்பங்கள் நிறைவேறும் என்று வரமளித்தார். யவக்ரீதன் தன் தந்தை பரத்வாஜரிடம் தங்கள் இருவருக்கும் வேதத்தின் ஞானங்கள் அனைத்தும் கிட்டும் என்றும் மற்றவர்களை விட உயர்ந்த நிலையை அடைவோம் என்று இந்திரனிடம் வரம் பெற்றதையும் தெரிவித்தார். பரத்வாஜர் இவ்வாறு மனம் விரும்பும் வரம் பெற்றதால் உனது மனதில் அகங்காரம் உண்டாகிவிடும்; அதனால் கடுமையாகி விரைவில் அழிந்து விடுவாய்” என்று கூறினார்.

பரத்வாஜர் கூறிய மேதாவியின் வரலாறு: ரைப்பியர் யவக்ரீதன் மரணம் அடையச் செய்தல்

பரத்வாஜர் தன் மகன் யவக்ரீதனிடத்தில் பாலதி என்பவரது மகன் மேதாவியின் வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். முற்காலத்தில் பாலதி என்னும் புகழ்பெற்ற முனிவர் இருந்தார். அவர் தேவனுக்குச் சமமான மகன் வேண்டும் என்று கடுமையான தவம் மேற்கொண்டார். தேவர்கள் அவருக்கு மகன் பெற வரமளித்தார்கள். ஆனால் மனிதன் ஒருபோதும் தேவனாக முடியாது என்பதால் அவனுக்கு தேவரைப் போல மரணமில்லா நிலையை

அளிக்கவில்லை. அதனால் பாலதி தன் ஆசிரமம் இருந்த மலைகளைக் காட்டி இந்த மலைகள் இங்கு இருக்கும் வரை என் மகனும் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்று தேவர்களை வேண்டி வரம் பெற்றார். பிறகு பாலதி முனிவருக்கு மேதாவி என்ற மகன் பிறந்தான். தன்னுடைய ஆயுள் பற்றிய செய்தியைத் தெரிந்து கொண்ட மேதாவி கர்வம் கொண்டு முனிவர்களை அவமதித்தான்; துன்புறுத்தி வந்தான். ஒருநாள் மேதாவி சக்தி நிறைந்த தனுஷாஷ முனிவரிடம் சென்று அவரை அவமதிக்கலானான். முனிவர் மேதாவியை எரிந்து சாம்பலாகி விடும்படி சபித்தார். தனுஷாஷகர் மேதாவி பிணியும், மரணமும் அற்றவன் என்பதை அறிந்து அவனுடைய ஆயுளுக்குக் காரணமான மலைகளைக் காட்டெருமைகளால் பிளக்கச் செய்தார். முனி குமாரன் மேதாவி மரணம் அடைந்தான். அதைப்போல நீயும் அகங்காரம் கொண்டு அழிந்துவிடுவாய் எனப் பரத்வாஜர் தன் மகன் யவக்ரீதனிடம் கூறினார். அத்துடன் ரைப்பிய முனிவர் மிகுந்த சக்தி உடையவர்; கோபமும் கொண்டவர். எனவே அவரிடம் செல்லாதே என்று எச்சரித்தார். யவக்ரீதன் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறினான். ஆனாலும் சிறிதும் பயமின்றிச் சுற்றி வந்தான்.

வைகாசி மாதத்தில் ஒருநாள் யவக்ரீதன் ரைப்பிய முனிவரின் ஆசிரமம் சென்றான். மலர்கள் நிறைந்து ஆசிரமம் அழகுடன் விளங்கியது. அங்கு ரைப்பிய முனிவரின் மருமகளைக் கண்டு தனக்குச் சேவை புரியுமாறு கூறினான். அப்பெண் யவக்ரீதனின் நடத்தையை அறிந்திருந்தார். ஆனாலும் ரைப்பிய முனிவரின் சக்தியை நினைவில் கொண்டு யவக்ரீதன் அருகில் சென்றான். யவக்ரீதன் அவளைத் தனிமையில் அழைத்துச் சென்றான். அதற்குள் ரைப்பியர் ஆசிரமம் திரும்பினார். தன் மருமகள் பராவஸூவினுடைய மனைவி அழுது கொண்டிருந்ததை கண்டு காரணத்தைக் கேட்டார். மருமகள் யவக்ரீதன் கூறியதையும் தான் மறுத்துவிட்டதையும் கூறினாள். யவக்ரீதனுடைய செயலைக் கேட்ட ரைப்பியர் தனது ஜடையைப் பிடுங்கி அக்னியில் இட்டார். அவரது மருமகளைப் போன்ற பெண்ணுருக் கொண்ட ஏவல் தோன்றியது. இன்னொரு ஜடையைப் பிடுங்கி அதே தீயில் போட்டார். கோர உருவமுடைய அரக்கன் தோன்றினார். ரைப்பியர் உருவாக்கிய ஏவல் ரூபமான பெண் யவக்ரீதனை மயக்கி அவன் கமண்டலுவை அபகரித்துக் கொண்டாள். கமண்டலம் இல்லாததால் அவன் சரீரம் உச்சிஷ்டமானது. அந்நிலையில் அக்னியில் தோன்றிய அரக்கன் யவக்ரீதனைத் துரத்தினான். சூலத்துடன் ஓடிவந்த அரக்கனிடம் இருந்து தப்பிக்க ஒரு குளத்தை

அடைந்தான். குளத்தின் நீர் வற்றியது. பின் நதியை நோக்கி ஓடினான். நதியும் நீர் வற்றியது. அரக்கன் சூலத்தோடு துரத்த, பயந்த யவக்ரீதன் தனது தந்தை பரத்வாஜரின் யாக சாலைக்குள் நுழைய முயன்றான். ஆனால் அங்கிருந்த பார்வையற்ற காவலாளி அக்னி சாலையின் வாயிலில் யவக்ரீதனைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டான். ரைப்பியர் ஏவிய அரக்கன் காவலாளியால் பிடிக்கப்பட்ட யவக்ரீதனைச் சூலத்தால் அடித்துக் கொன்றான். பின் ரைப்பியரிடம் திரும்பிச் சென்றான்.

பரத்வாஜர் அழுதல்; ரைப்பியரைச் சபித்தல்; தான் தீயில் பிரவேசித்தல்

பரத்வாஜர் ஒவ்வொரு நாளும் வேத அத்யாயனம் செய்து சமித்துக்களுடன் ஆசிரமத்துள் வரும்போது அக்னிகளும் பிரகாசிக்கும். ஆனால் யவக்ரீதன் கொல்லப்பட்ட நாளில் அக்னி பிரகாசிக்கவில்லை. எனவே பரத்வாஜர் அங்கிருந்த பார்வையற்ற காவலாளியிடம் “அக்னி ஏன் பிரகாசிக்கவில்லை, ஒருவேளை என் அறிவற்ற மகன் ரைப்பியரிடம் சென்றுவிட்டானா?” என்று கேட்டார். காவலாளி ரைப்பியர் ஏவிய அரக்கன் யவக்ரீதனைக் கொன்று விட்டதைத் தெரிவித்தான். கமண்டல நீரை இழந்து தூய்மையற்றிருந்த நிலையில் அவன் கொல்லப்பட்டான் என்பதைப் பரத்வாஜர் தெரிந்து கொண்டார். மகன் இறந்த சோகத்தைத் தாங்க முடியாத பரத்வாஜர், “பிராமணர்கள் கல்வி கற்காமலேயே வேத ஞானத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதைத் தவிர யவக்ரீதன் வேறு குற்றம் செய்யவில்லை. இன்று ரைப்பியரின் கொடுஞ் செயலால் நான் புத்திரசோகம் அடைந்தேன். நீ இல்லாமல் நான் வாழ விரும்பவில்லை. நான் புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு உயிரிழப்பது போல், ரைப்பியரின் மூத்த மகன் குற்றமற்ற தன் தந்தையை வதம் செய்வான்” என்று சாபமளித்துத் தீயில் பிரவேசித்து உயிர் துறந்தார்.

அர்வாவஸுனின் தவச் சிறப்பினால் பராவஸு பிரம்மஹத்தி தோஷத்தில் இருந்து விடுபடுதல்; ரைப்பியர், பரத்வாஜர் மற்றும் யவக்ரீதன் மீண்டும் உயிர் பெறுதல்

அப்போது ரைப்பிய முனிவரைப் பாதுகாத்து வந்த ப்ருகத்யுமன் மன்னன் ஒரு பெரும் யாகத்தைத் தொடங்கினார். யாகத்தின் நிறைவிற்காக ரைப்பியரின் இரு புதல்வர்களையும் உதவியாளராக நியமித்தார். எனவே

ரைப்பியரின் புதல்வர் இருவரும் யாகசாலைக்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆசிரமத்தில் ரைப்பியரும் அவரது மருமகளுமே இருந்தனர். ஒரு நாள் ஆசிரமத்திற்கு வந்த பராவஸு வழியில் கருப்பு மான்தோல் போர்த்தி இருந்த தந்தையை விலங்கு என்று கருதி தூக்கக் கலக்கத்தில் அறியாமல் கொன்றுவிட்டார்; சகோதரன் அர்வாவஸுவிடம் திரும்பினார். அவரிடம் தான் மன்னரின் யாக காரியத்தைச் செய்வதாகவும் தனக்காக அர்வாவஸு பிரம்மஹத்தி தோஷத்திற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்யும்படியும் வேண்டினார். அர்வாவஸு பராவஸுவின் சொற்களைக் கேட்டு பிரம்மஹத்தி தோஷத்திற்கான பிராயச்சித்தம் மேற்கொள்ளச் சென்றார்.

அர்வாவஸு தன் சகோதரன் பராவஸுவிற்காக ப்ரம்மஹத்தி தோஷப் பிராயச்சித்தம் முடித்து மீண்டும் யாகசாலைக்குத் திரும்பினார். அப்போது பராவஸு மன்னரிடம், இவன் அர்வாவஸு ப்ரம்மஹத்தி புரிந்தவன். இவன் யாகசாலைக்குள் நுழையக் கூடாது. பிரம்மஹத்தி புரிந்தவன் பார்வையே பெரும்புதல்வையானதற்கும் எனத் தெரிவித்தான். மன்னரும் அர்வாவஸுவை வெளியேற்றுமாறு கட்டளையிட்டார். அர்வாவஸு, பராவஸுவின் பிரம்மஹத்தி நீங்கத் தான் பிராயச்சித்தம் செய்து அவனை தோஷத்தில் இருந்து விடுவித்ததைத் தெரிவித்தார். ஆனாலும் காவலாட்கள் அவரைக் கோபத்தோடு ஏசினர். அர்வாவஸு பேசாமல் வனம் சென்று சூரியனை நோக்கிப் பெரும் தவம் மேற்கொண்டார். சூரியனுக்குரிய மந்திர அனுஷ்டானம் மேற்கொண்டார். சூரிய பகவான் அர்வாவஸுவிற்குத் தரிசன மளித்தார். தேவர்கள் யாக காரியத்திலிருந்து பராவஸுவை வெளியேற்றி அர்வாவஸுவை வரித்தனர். அக்னியும், சூரியனும் அர்வாவஸுவிற்கு வரம் தர விரும்பினர். அர்வாவஸு தன் தந்தை உயிர் பிழைக்கவும், பராவஸு தன் தந்தையைக் கொன்ற விஷயத்தை மறந்துவிடவும், அக்குற்றத்திலிருந்து விடுபடவும் வரம் வேண்டினார். அத்துடன் பரத்வாஜரும், யவக்ரீதனும் மறுபடி உயிர் பிழைக்கவும் வேண்டினார். சூரியன் வரமளித்தார்; அனைவரும் மீண்டும் உயிர் பெற்றனர்.

யவக்ரீதன் கேள்வி; தேவர்களின் பதில்

உயிர் பிழைத்த யவக்ரீதன் “தேவர்களே நான் வேதாத்யயனம் செய்துள்ளேன். வேதம் கூறும் விரதங்களை அனுஷ்டித்துள்ளேன். நான் ஸ்வாத்யாயாசீலன்; தபஸ்வி என்றாலும் ரைப்பியர் எவ்வாறு என்னை

வதைக்கும் திறன் பெற்றார்” என்று கேட்டார். தேவர்கள், “யவக்ரீதா! நீ கூறுவது சரியல்ல; நீ பூர்வகாலத்தில் குரு இல்லாமல் சுயமாக எல்லா வேதங்களையும் படித்தாய். ரைப்பிய முனிவரோ, தன் செயலால் குருமார்களைத் திருப்தி செய்து நீண்டகாலம் கஷ்டப்பட்டு உத்தம வேதங்களின் ஞானத்தைப் பெற்றுள்ளார். அதனாலேயே இவ்வாறு நேர்ந்தது என்று கூறிச் சென்றனர்.

16. ஹனுமான் (வனபருவம் அத் 146-151)

வனபர்வத்தில் யாத்திரை மேற்கொண்ட பாண்டவர்கள் கந்தமாதன பர்வத்தில் பத்ரிகாசிரமம் அடைந்து அங்கு தங்கினர். அப்போது காற்றில் பறந்து வந்த ஒரு செளந்திக மலரை எடுத்த திரௌபதி மேலும் அதுபோன்ற மலர்களைக் கொண்டு வரும்படி பீமனிடம் கூறுகிறாள். பீமன் அம்மலர் வந்த ஈசான திசை நோக்கி மலர்களைத் தேடிச் செல்லுகிறார். மலையின் மீது செடி, கொடிகளை மிதித்துக் கொண்டும் மரங்களை உடைத்துக் கொண்டும் கொடிய விலங்குகளைக் கொன்று வீசியபடி சென்ற பீமன் பெரிய வாழைத் தோட்டம் ஒன்றை அடைகிறார்.

ஹனுமான் பீமனைச் சந்தித்தல்

பீமன் அங்கு வருவதைத் தனது சக்தியால் அறிந்து கொண்ட ஹனுமான் பீமனது செருக்கை அடக்க எண்ணி வாழைத் தோட்டத்தின் அருகில் ஒரு குறுகிய இடத்தில் வழியை மறித்துப்படுத்து உறங்க முற்பட்டார். அவ்விடத்தை அடைந்த பீமன் அங்கு குங்குமப்பூ தோட்டத்தில் அசோக மலர்க்கொத்து வைக்கப்பட்டது போல படுத்துக் கொண்டிருந்த ஹனுமானைக் கண்டார். தனது வழியைத் தடுத்துக் கிடந்த அனுமானைப் பார்த்து அருகில் சென்று இடிபோல கர்ஜனை செய்தார். அப்போது ஹனுமான், பீமனைப் பார்த்து, “நான் ரோகி, இங்கு சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். என்னை ஏன் எழுப்பினாய்? அறிவுடையவனான நீ பிராணிகளிடம் இரக்கம் காட்டுதல் வேண்டும். நீயோ தர்மத்தை அழிக்கும் கொடிய செயலில் எவ்வாறு ஈடுபட்டாய் என்று தெரியவில்லை. உனக்கு தர்மத்தின் அறிவு சிறிதும் இல்லை. நீ யார்? இந்தக் காட்டிற்கு எதற்காக வந்துள்ளாய்? இதற்கு மேல் இந்த மலையின் மீது செல்ல முடியாது. இது தேவர்களின் வழி. நான் உன்மீது இரக்கப்பட்டு நீ மேலே செல்லாமல் தடுக்கிறேன். என் பேச்சைக் கேள். இங்கு கிடைக்கும் இனிய பழங்களையும், கிழங்குகளையும் சாப்பிட்டுவிட்டு இங்கிருந்து திரும்பி விடு. இல்லாவிட்டால் வீணாக உயிர் விட நேரும்” என்று கூறினார்.

பீமன் ஹனுமானிடம், “தாங்கள் யார்? எதற்காக வானர ரூபம் தரித்துள்ளீர்கள்? நான் குரு குலத்தில் பிறந்த சந்திர வம்சத்து கூடித்திரியன்.

வாயுபுத்திரனான பாண்டவன் என்னுடைய பெயர் பீமசேனன்” என்று கூறினார். ஹனுமான், “நான் வானரன் உனக்கு வழிவிடமாடேன். இங்கிருந்து திரும்பிச் செல்வதே நல்லது. இல்லையென்றால் உன் உயிருக்கு ஆபத்து” என்று கூறினார். பீமன், “என் உயிர் ஆபத்தில் ஆழ்ந்தும் வேறு துன்பங்கள் எனக்கு நேரட்டும். உன்னிடம் நான் அதைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. எனக்கு மேலே செல்ல வழிவிடு. அவ்வாறு செய்தால் உனக்கு என்னால் எந்தக் கஷ்டமும் நேராது” என்று கூறினார். ஹனுமான், “நான் பிணியால் துன்பம் அடைந்துள்ளேன். எனக்கு எழுந்திருக்க சக்தியில்லை. அவசியமானால் என்னைத் தாண்டிக் கொண்டு செல்” என்று தெரிவித்தார். பீமன், “அனைத்துப் பிராணிகளின் சரீரத்திலும் பரமாத்மா வியாபித்துள்ளார். எனவே உன்னைத் தாண்டி ஈசனை மீறவோ, அவமதிக்கவோ விரும்பவில்லை. பகவானுடைய ஞானம் எனக்கு இல்லாமல் இருந்திருந்தால் ஹனுமான் கடலைத் தாண்டியதைப்போல் நான் உன்னைத் தாண்டிச் சென்றிருப்பேன்” என்றார்.

ஹனுமான், பீமனிடம் ஹனுமான் யார்? சமுத்திரத்தை எவ்வாறு தாண்டினார் எனக் கேட்டார். பீமன், “வானரர்களில் சிறந்த ஸ்ரீ அனுமான் வாயு புத்திரன்; எனது மூத்த சகோதரன். நற்குணங்களும் புகழும் மிக்கவர். ராமாயண காலத்தில் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தியின் மனைவி சீதாபிராட்டியைத் தேடுவதற்காக நூறு யோஜனை விஸ்தாரமான கடலை ஒரே தாண்டாகத் தாண்டினார். அந்த பராக்கிரமம் மிக்க ஹனுமான் எனது சகோதரர். நான் உன்னைத் தோற்கடிக்கச் செய்வேன் எனக்கு வழிவிடு இல்லையென்றால் உன்னை யமலோகம் அனுப்புவேன்” எனக் கூறினார். பீமனுடைய செருக்கு நிறைந்த பேச்சைக் கேட்ட ஹனுமான் மனதிற்குள் சிரித்தபடி, “வீரனே! என் மீது கருணை காட்டு. முதுமை காரணமாக எனக்கு எழுந்திருக்கும் சக்தி இல்லை. எனவே என் மீது இரக்கம் கொண்டு இந்த வாலை விலக்கிவிட்டு மேலே செல்” என்று கூறினார்.

ஹனுமானின் பேச்சைக் கேட்ட பீமன் தனது பலத்தின் மீது கர்வம் கொண்டு, இந்த வானரத்தின் வாலைப் பற்றி இழுத்து அதனை யமலோகத்திற்கு அனுப்பி விடுகிறேன் என்று சங்கல்பித்து மிக அலட்சியமாக இடது கையில் வானரத்தின் வாலைப் பிடித்தார். ஆனால் பீமனால் வாலை சிறிது கூட அசைக்க முடியவில்லை. மீண்டும் இரண்டு கைகளாலும் தூக்க முயன்றார். கண்கள் தெறித்து விடும்படி, உடல் வியர்வையால் நனைய

தனது முழு சக்தியையும் பிரயோகித்து அவ்வானரத்தின் வாலை அசைக்க முயன்றும் பீமன் தோல்வியையே சந்தித்தார். அதனால் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்தார். ஹனுமானின் அருகே சென்று பாதங்களில் பணிந்து வணங்கி, “வானரங்களில் சிறந்தவரே! எனது கடுமையான சொற்களை மன்னித்து விடுங்கள். தாங்கள் சித்தர் அல்லது தேவரா! கந்தர்வரா, குஹ்யரா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். வானர ரூபம் தரித்த தாங்கள் யார்? என்னிடம் தெரிவிக்கக் கூடாத இரகசியம் இல்லையென்றால் கூறுங்கள். நான் தங்களைச் சரணடைகிறேன். சிஷ்ய பாவத்துடன் கேட்கிறேன். தாங்கள் யார் எனக் கூறியருள வேண்டும்” என வேண்டினார்.

ஹனுமான் பீமனிடம் கூறினார், “பாண்டுநந்தனா! நான் வானரர்களில் சிறந்த கேசரியின் மைந்தன். வாயுதேவனின் அருளோடு தோன்றியவன். என்னுடைய பெயர் ஹனுமான். முற்காலத்தில் வானர ராஜர்கள் சூரியனுடைய மகன் சுக்ரீவனுக்கும், இந்திரகுமாரன் வாலிக்கும் சேவை செய்து வந்தனர். நான் சுக்ரீவனிடம் மிகுந்த நட்பு பூண்டு அவருடன் இருந்தேன். வாலி ஒரு காரணத்திற்காக சுக்ரீவனை தனது கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வெளியேற்றினார். நாங்கள் ருஷ்யமுக பர்வதத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். அப்போது தசரத ராஜகுமாரன் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி தன் மனைவி சீதையைத் தேடித் தன் தம்பி லட்சுமணனுடன் வந்தார். சுக்ரீவனோடு நட்பு கொண்டு வாலியை வதைத்தார். கமுகுராஜன் சம்பாதியினால் சீதை இலங்கையில் ராவணனுடைய சிறையில் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்தோம். அப்போது இலங்கையை அடைவதற்காக 100 யோஜனை பரந்திருந்த கடலைத் தாண்டிச் சீதையைச் சந்தித்தேன். லங்காபுரியை எரித்து மீண்டும் இராமரிடம் வந்து சீதையின் செய்தியைத் தெரிவித்தேன். பின் ஸ்ரீராமர் இலங்கை மீது படையெடுத்து சென்றார். வானரவீரர்களால் ஆன அப்படை கடலில் பாலம் கட்டியது. இராவணாதியருடன் போர் புரிந்த ஸ்ரீராமன் அவர்களை அழித்து, தர்மாத்மாவான இராவணன் தம்பி விபீஷணனுக்கு இலங்கை அரசை அளித்தார். பின் சீதையுடன் தனது அயோத்தி நகரை அடைந்தார். நான் ஸ்ரீராமரிடம், உங்களுடைய கதை உலகில் பிரசித்து பெற்று இருக்கும் வரை நான் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டேன். பீமா? இந்த இடத்தில் கந்தர்வ, அப்சரஸுகள் ஸ்ரீராமரின் சரித்திரத்தைப் பாடி என்னை ஆனந்திக்கச் செய்கிறார்கள். குருநந்தனா! இந்த வழி மனிதர்களால் கடக்க இயலாதது. இந்த வழியில் சென்றால்

யாராவது உன்னைக் கொன்றுவிடலாம். அல்லது சாபம் அளித்துவிடலாம். அது வேண்டாம் என்றே உன்னை நான் தடுத்தேன். இது தேவர்களின் வழி, மனிதர்களுக்கானதல்ல; நீ மலர் தேடி வந்துள்ள குளம் இங்கேயே உள்ளது” என்று ஹனுமான் தன்னைப் பற்றிய செய்திகளைப் பீமனுக்குத் தெரிவித்தார். தான் பீமனுக்கு வழிவிடாததின் காரணத்தையும் கூறினார்.

பிறகு நான்கு யுகங்களுக்குரிய தர்மங்களையும் ஹனுமான் பீமனிடம் எடுத்துரைத்தார். பீமனின் வேண்டுகோளின்படி தான் கடலைத் தாண்டியபோது எடுத்த பேருருவை பீமனுக்குக் காட்டியருளினார். நான்கு வர்ணங்களுக்கும் உரிய தருமங்களை விளக்கினார். கூத்திரிய தருமத்தையும், மன்னன் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் விரிவாக விளக்கினார். ராக, துவேஷமின்றி லோபம், கோபம் இல்லாதவனாகவும், தண்டநீதியை உசிதமான முறையில் பயன்படுத்துகின்றவனுமான கூத்திரியர்கள் சப்புருஷர்களின் லோகத்தை அடைகிறார்கள் என்று விளக்கினார். பிறகு ஹனுமான் தனது இரு புஜங்களுடன் பீமனை நன்கு ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். அக்கணமே பீமனின் களைப்பு முழுவதும் விலகியது. பலம் அதிகரித்ததுபோல் தோன்றியது. ஹனுமான் பீமனிடம் மேலும் கூறினார். “வீரா! இனி நீ உன் இருப்பிடம் செல். எப்பொழுதாவது என்னையும் நினைத்துக் கொள். நான் இந்த இடத்தில் வாழ்கிறேன் என்பதை ஒருபோதும் யாரிடமும் கூறாதே. குபேரன் மாளிகையில் இருந்து தேவமகளிரும் கந்தர்வப் பெண்களும் இங்கு வரும் நேரம் ஆகிவிட்டது. உன்னைச் சந்தித்ததால் எனக்கு ஸ்ரீராமச்சந்திரனின் நினைவு வந்துவிட்டது. அவர் ஸ்ரீராமர் என்ற பெயர் பெற்ற சாக்ஷாத் விஷ்ணு பகவான் ஆவார். பாரதா! நீ என்னைத் தமையனாகக் கருதி ஏதேனும் வரம் கேள். நான் ஹஸ்தினாபுரம் சென்று திருதராஷ்டிரனின் புதல்வர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நீ விரும்பினால் நான் அதை நிறைவேற்றுவேன். துரியோதனனைக் கட்டி இப்போதே உன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பேன். உனது விருப்பம் எதையும் நிறைவேற்றுவேன்,” என ஹனுமான் சொன்னார்.

ஹனுமானிடம் பீமன், “வானர சிரோன்மணியே! தாங்கள் எனது காரியத்தை நிறைவேற்றியுள்ளீர்கள். நீங்கள் என்னிடத்தில் எப்போதும் அன்போடும், கருணையோடும் இருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன். உங்களுடைய பிரபாவத்தாலேயே, ஆசியாலேயே நாங்கள் பகைவர்

அனைவரையும் வென்று விடுவோம்” என்று கூறினார். ஹனுமான், பீமனிடம் நீ எனது சகோதரனும் நண்பனும் ஆவாய். உனக்கு விருப்பமானதை நான் செய்வேன். நீ பகைவனின் சேனையில் புகுந்து சிம்மநாதம் புரியும்போது அதன் ஒலியை மேலும் அதிகரிப்பேன். அத்துடன் அர்ஜுனனின் கொடியில் அமர்ந்து கொண்டு, பகைவர்களைக் கொல்லுவதை எளிதாக்குவேன். பயங்கரமாகக் கர்ஜனை செய்வேன்” என்று பீமனிடம் தெரிவித்து ஆசியளித்த ஹனுமான் அவர் செல்ல வேண்டிய வழியைக் கூறித் தானும் மறைந்துவிட்டார்.

17. மார்க்கண்டேய முனிவர் (வனபருவம் அத் 183-232)

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தவை

பாண்டவர்கள் காம்யக வனம் திரும்பியதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவர்களைக் காண வந்தார். அப்போது பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வயதுடைய முதிய தபோதனரான மார்க்கண்டேய முனிவர் வந்தார். அவர் முதியவராயினும் இளைஞனாகப் காணப்பட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், பாண்டவரும், பிராம்மணர்களும் அவரைப் பூஜித்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவரிடம் பழைய கால மன்னர்கள், பெண்கள் மற்றும் மகரிஷிகளின் புண்ணியக் கதைகளையும் சனாதனமான நன்னடத்தையையும் கூறுமாறு வேண்டினார். அப்போது நாரதரும் அங்கு வருகை தந்தார். யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேய முனிவரிடம் அவரது ஐயத்தைக் கேட்டார். யுதிஷ்டிரர் கூறினார். “முனிவரே நான் சுகத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டுள்ளேன். திருதராஷ்டிரன் புதல்வர்கள் செல்வவளத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் எனக்கு ஒரு யோசனை உண்டாகிறது. நான் சுப-அசுப கர்மம் செய்யும் மனிதன் அதன் பலனை எவ்வாறு அனுபவிக்கிறான். ஈஸ்வரன் எவ்வாறு அந்தக் கர்மப் பலனை அமைப்பவனாக ஆகிறான். மனிதன் செய்யும் கர்மம் இந்த உலகத்திலேயே அவனைப் பின்பற்றுகின்றனவா அல்லது தேவ உலக சரீரத்திலுமா? ஜீவன் தன் சரீரத்தைத் துறந்து பரலோகம் செல்லும்போது அதன் சுப அசுப கர்மங்கள் அதற்கு எவ்வாறு கிடைக்கின்றன?” எனக் கேட்டார். மார்க்கண்டேய முனிவர் அதற்கான பதிலைக் கூறலானார்.

முதன் முதலில் பிரஜாபதி பிரம்மா தோன்றினார். அவர் ஜீவன்கள் வாழும் நிர்மல சரீரங்களை அமைத்தார். அத்துடன் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் வெளியிட்டார். அச்சமயத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்கள் சத்தியவாதிகள். பிரம்ம ஸ்வரூபர்கள். சிரஞ்சீவிகள். அவர்கள் வான்வழியில் பறந்து சென்று தேவர்களைச் சந்தித்தனர். சுதந்திரமானவர்கள் ஆதலால் தாங்கள் விரும்பியபோது அங்கிருந்து திரும்பி வந்தனர். இறப்பும், உயிர் வாழ்க்கையும் அவர்களின் விருப்பமாகவே இருந்தது. அவர்கள் யாரிடமும் பயம் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தர்மங்களைச் செய்பவர்கள், புலனடக்கம் உடையவர்கள், அசூயை அற்றவர்கள். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆயுள் பெற்றவர். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான புதல்வர்களைப் பிறக்கச் செய்தனர். சிறிது காலம் சென்ற பின் புவியில் வாழ்ந்த மனிதர்கள்

காமம், குரோதத்திற்கு வசமானார்கள். ஏமாற்றம், தற்பெருமை, கபடத்துடன் வாழ்க்கை நடத்தினர். பேராசையும், மோகமும் கொண்டனர். அதனால் விருப்பம் இல்லாத நிலையிலும் உடலை விட்டு உயிர் நீங்கியது பாவம் செய்ததால் விலங்குகளாகவும், பறவைகளாகவும் பிறந்தனர். நரகத்தில் விழுந்தனர். அவர்களுடைய விருப்பங்கள், சங்கல்பங்கள், ஞானம் அனைத்தும் பயனற்றுப் போனது. பரஸ்பர ஐயத்துடன் ஒருவர் மற்றவருக்குத் துன்பம் அளித்தனர். அவர்களது சரீரத்தில் அவர்களின் அசுப கர்ம சின்னங்கள் தோன்றின. சிலர் அதர்ம குலத்தில் பிறந்தனர். துஷ்டர்கள் ஆயினர். பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுவோர் ஆயுள் மிகவும் குறைந்துபோனது. பாப கர்மங்களின் பயங்கர பலன்கள் வெளிப்படலாயின. அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியதைப் பிறரிடம் யாசித்தனர். எத்தனையோ பேர் நாஸ்திகர்களாக ஆயினர்.

இறந்த பிறகு ஞானி அஞ்ஞானி என்ற கர்மராசி எங்கிருக்கிறது? எங்கிருந்து அது புண்ணிய அல்லது பாவத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறது என்ற வினாவிற்கு எனது விடையைக் கேள், மனிதன் ஈஸ்வரன் அமைத்த முன் சரீரத்தின் மூலம் சுப-அசுப கர்மங்களின் பெரும் மூட்டையைச் சேர்க்கிறான். ஆயுள் முடிந்து பின் தளர்ந்த சரீரத்தைத் துறந்து வேறொரு சரீரத்தில் தோன்றுகிறான். புதிய சரீரத்தில் அவனது முன்வினைக் கர்மம் நிழலைப் போலப் பின் தொடர்கிறது. உரிய நேரத்தில் பலனளிக்கிறது. ஜீவனுக்குத் தனது சுகம் அல்லது துக்கத்தை நீக்கும் சக்தியில்லை. இது தத்துவ ஞானமற்ற மூடர்களின் சொர்க்க, நரக கதியாகும்.

இனி விவேகிகளின் உத்தம கதியைக் கேள். ஞானி, தபஸ்வி, சாஸ்திரங்களின் ஸ்வாத்யாயத்தில் முனைந்திருப்பவன், விரதங்களில் உறுதியானவன் சத்தியபராயணன், நன்னடத்தை, புலனடக்கம் உடையோர் தூய யோனியில் பிறந்து சுப லக்ஷணங்களால் சோபிக்கின்றனர். புலனடக்கம் உடையவர் ஆதலால் அவர்கள் மனத்தைத் தம் வசத்தில் வைக்கின்றனர். பிணியின்றி இருக்கின்றனர். துக்கமும், துயரமும், உபத்திரவமும் இன்றி இருக்கிறார்கள். விவேகியானவர் பிறக்கும்போதே, கர்ப்பத்தில் இருக்கும்போதே ஞான திருஷ்டியால் பரமாத்ம அனுபவத்தை அடைகின்றனர். அவர்கள் இந்தக் கர்ம பூமிக்கு வந்து பிறகு தேவருலகம் அடைகின்றனர். கர்மங்களின் பலன் விதிவசமாகவே கிடைக்கிறது. ஒரு மனிதனுக்கு இந்த உலகத்திலேயே சிறந்த சுகம் கிடைக்கிறது. பரலோகத்தில்

இல்லை. சிலருக்குப் பரலோகத்தில் நன்மை கிடைக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் இல்லை. சிலருக்குப் பரலோகம், இகலோகம் இரண்டிலும் புகழ் கிடைக்கிறது. சிலருக்கு இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் சுகம் கிடைப்பதில்லை. செல்வம் அதிகம் உடையவர்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு சுகம் பெறுகின்றனர். உடலிலேயே சுகம் கொண்டவர் இவ்வுலகத்திலேயே சுகம் பெறுவர். பரலோகத்தில் இல்லை. புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி யோக சாதனையோடு, தவத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்பவர்கள். இவ்வுலகில் சுகம் அடைவதில்லை; பரலோகத்தில் சுகம் பெறுகின்றனர். கடமை அறிவோடு தர்மப்படி நடந்து தரும வழியில் பொருள் சம்பாதித்து உரிய நேரத்தில் பெண்ணோடு திருமணம் செய்து அவளோடு யக்கும், யாகம், ஈசுவர பக்தியைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் இகலோகம், பரலோகம் இரண்டிலும் சுகம் பெறுகின்றனர். அறிவற்ற, கல்விக்காகவும், தானத்திற்காகவும், தவத்திற்காகவும் முயற்சி செய்து வாரிசை மட்டும் தோற்றுவிப்பவர்கள் சுகமும் அடைவதில்லை; போகமும் அனுபவிப்பதில்லை. அவர்கள் இந்த லோகத்திலும் சுகம் பெறுவதில்லை. பரலோகத்திலும் சுகம் அடைவதில்லை. தேவர்களின் காரியத்திற்காகப் பூமியில் தோன்றியுள்ள நீங்கள் உங்கள் காரியம் முடிந்ததும் புண்ணியாத்மாக்களின் சொர்க்கத்தை அடைவீர்கள்” என்று யுதிஷ்டிரரின் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் கூறிய பிராம்மணர்களின் மகிமை

அதன்பிறகு மார்க்கண்டேயர் பிராம்மணர்களின் மகிமையைக் கூறத் தொடங்கினார். ஹைஹய வம்ச கூடித்திரிய மன்னனான பரபுரஞ்ஜயன் வயதில் இளையவன் ஆனாலும் மிகுந்த பலசாலி. ஒரு நாள் காட்டிற்கு வேட்டைக்குச் சென்ற பரபுரஞ்ஜயன், கருப்பு விலங்குத் தோல் போர்த்திய ஒரு முனிவரைக் கொடிய விலங்கென்று கருதித் தன் அம்பால் அடித்து வீழ்த்திவிட்டான். பின் உண்மையறிந்து சோகம் கொண்டு ஹைஹய வம்ச மன்னர்களிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினான். அவர்கள் அனைவரும் முனிவர் ஹிம்சிக்கப்பட்டதை அறிந்து அவர் யாருடைய புதல்வர் என அறிவதற்காக அரிஷ்டநேமி முனிவரின் ஆசிரமம் சென்றனர். பரபுரஞ்ஜயன் மூலம் ஒரு முனிவர் கொல்லப்பட்டதை அவரிடம் தெரிவித்தனர். பிரம்மரிஷியான அரிஷ்டநேமி எவ்வாறு அது நடந்தது என்று கேட்டு அனைவருடனும் முனிவர் வதைக்கப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கு எந்த உடலையும் காணவில்லை. அப்போது அரிஷ்டநேமி தன்னுடைய

மகனைக் காட்டி மன்னனால் கொல்லப்பட்ட பிராம்மணன்தானே என்று கேட்டார். இதைக் கண்ட கூடித்திரியர்கள் மிகவும் வியப்பு கொண்டு இறந்தவர் எப்படி உயிர் பெற்றார் என்று கேட்டார்.

முனிவர் அவர்களிடம் கூறினார். “எங்களிடம் மரணத்தின் கதி நேராது. நாங்கள் தூய ஆசாரத்தோடு சோம்பல் இல்லாமல் இருக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் சந்தியோபாசனை செய்கிறோம். தூய அன்னத்தை உண்ணுகிறோம். தூய வழியில் செல்வம் சேர்க்கிறோம். எப்போதும் பிரம்மசரிய விரதத்துடன் சத்தியத்தையே கடைப்பிடிக்கிறோம். சுப கர்மங்களையே பேசுகிறோம். குற்றங்களைப் பேசுவதில்லை. அத்திகளுக்கு அன்னமும் ஜலமும் அளித்து மிகுந்ததையே நாங்கள் உண்ணுகிறோம். நாங்கள் எப்போதும் சம, தம, பொறுமை, தீர்த்த சேவனம் மற்றும் தானத்தில் முனைத்திருக்கிறோம். பவித்திர தேசத்தில் வசிக்கிறோம். எனவே எங்களிடம் மரணபயம் கிடையாது. நீங்கள் எல்லோரும் இங்கிருந்து செல்லுங்கள். உங்களுக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் கிடையாது” எனக் கூறினார். மன்னர்கள் அரிஷ்டநேமியை வணங்கித் திரும்பினர்.

மார்க்கண்டேயர் கூறிய அத்ரி முனிவர். ப்ருது மன்னர் சிறப்புக்கள்

மார்க்கண்டேயர் மேலும் கூறினார், முன் காலத்தில் வேனனுடைய மகன் ராஜரிஷி ப்ருது அஸ்வமேத யாக தீகை எடுத்துக் கொண்டார். அவரிடம் பெரும் செல்வம் பெற அத்ரி முனிவர் விரும்பினார். ஆனால் மிகுந்த தவவலிமை பெற காட்டிற்குச் சென்று தவத்தில் ஈடுபட்டுப் பின்னர் ப்ருதுவிடம் செல்லத் தீர்மானித்தார். ஆனால் அவரது பத்தினி ப்ருதுவிடம் செல்வம் பெற்று வந்து புதல்வர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்து விட்டுப் பின் கானகம் செல்லுமாறு கூறினாள். அத்ரி முனிவர் ப்ருதுவிடம் செல்ல விரும்பினாலும் அங்கிருந்த பிராம்மணர்கள் தான் அங்கு வருவதை விரும்பமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்தார். ஆனாலும் ப்ருதுவிடம் சென்று, மன்னா! நீ இப்புவிடில் முதல் மன்னன் ஆவாய். எனவே எல்லா ஜஸ்வரயங்களும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளாய். மகரிஷிகள் அனைவரும் உன்னையே துதிக்கின்றனர்” எனக் கூறினார். அப்போது அங்கிருந்த கௌதம முனிவர் அத்ரியை மறுத்து, மகரிஷிகளின் முதல் பிரஜாபதி இந்திரனே யாவார் என்றார். அப்போது அத்ரி முனிவர் கௌதமரிடம் ப்ருதுவே ப்ரஜாபதி இந்திரனுக்குச் சமமானவர் என்று வாதிட்டார். கௌதமர்

அத்ரியிடம் நீ தர்மத்தை அறியாதவன், உன் சுயநலத்திற்காகவே ப்ருதுவைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்; நீ முட்டாள் சிறுவன், வயதில் மட்டுமே முதியவன். தர்மத்தை அறியாதவன் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். இவர்களிடையே நடந்த விவாதத்தைக் கேட்ட ஏற்கனவே யாகத்திற்காக வரிக்கப்பட்டவர்கள் இவர்கள் ஏன் இங்கு சச்சரவு செய்கின்றனர் என்று கேட்டனர். அப்போது அங்கிருந்த சிறந்த தர்மாத்வான கணாதர் அவையினரிடம் இவ்விருவரும் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் விவாதம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்றார். அப்போது கௌதமர் அவையோரிடத்தில், எங்கள் பிரச்சினையைக் கேளுங்கள்; அத்ரி ப்ருது மன்னனை விதாதா என்று கூறினார். இந்த விஷயத்தை நான் ஏற்காததால் விவாதம் ஏற்பட்டுள்ளது என்றார். பிராம்மணர்கள் இந்த வினாவிற்கு விடை காண தர்மம் அறிந்த சனத் குமாரரிடம் சென்றனர்.

சனத் குமாரர் எல்லாவற்றையும் கேட்டு, “பிராம்மணன் கூடித்திரியன் உடனோ, கூடித்திரியின் பிராம்மணன் உடனோ சேருவானாகில் அவ்விருவரும் அக்னியும், வாயுவைப் போல அனைத்தையும் எரித்து விடுவார்கள். ராஜா தர்மரூபத்தில் பிரசித்தமாக உள்ளார். அவரே பிரஜாபதி, இந்திரன், சுக்கிராசாரியார், தாதா மற்றும் பிரகஸ்பதியும் கூட ஆவார். வேதங்கள் எந்த மன்னனை பிரஜாபதி விராட், சாம்ராட், கூடித்திரியன், பூபதி என்று புகழ்கின்றதோ அவர்கள் எல்லோரும் துதிக்கப்படுவர். புறாயோனி (முதல் காரணம்) யுதாஜித் (போரில் வெல்பவன்) அபியா (காப்பதற்காக எல்லா இடங்களுக்கும் செல்பவன்) முதித (மகிழ்ச்சியானவன்) பவ (ஈஸ்வரன்) ஸ்வரணேதா (சொர்க்கத்தை அடையச் செய்பவன்) சகஜித் (அக்கணமே வெற்றி பெறுபவன்) பப்ரு (விஷ்ணு) என்னும் பெயர்களால் மன்னன் வருணிக்கப்படுகிறார். அதர்மத்திற்குப் பயந்த ரிஷிகள் தங்களின் பிராம்மண பலத்தைக் கூட கூடித்திரியர்களிடமே ஸ்தாபித்து விட்டார்கள். சூரியன் தன் ஒளியால் இருளை அழிப்பதைப் போல மன்னன் புவியில் அதர்மத்தை விலக்கிவிடுகிறான். எனவே மன்னனைப் பிரஜாபதி என்று கூறியவரின் வாதம் சிறந்தது” என்று முடிவு கூறுகிறார். ப்ருது மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தன்னைப் பிரஜாபதி என ஸ்தாபித்த அத்ரி முனிவருக்கு மிகுந்த செல்வத்தை மரியாதையுடன் அளித்தார். அச்செல்வத்தைப் புதல்வர்க்குப் பங்கீடு செய்து பின் தவம் மேற்கொள்ள அத்ரி காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிய தார்க்ஷ்ய முனி - சரஸ்வதியின் உரையாடல்

பரபுரஞ்ஜய மன்னன், அத்ரி முனிவர், ப்ருது மன்னர் பற்றித் தெரிவித்த மார்க்கண்டேய முனிவர் தார்க்ஷ்ய முனிவர் சரஸ்வதி தேவியின் உரையாடலையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். தார்க்ஷ்ய முனிவர் சரஸ்வதி தேவியிடம், இவ்வுலகில் மனிதனுக்கு நன்மை செய்யும் பொருள் எது? எவ்விதம் நடந்து கொள்ளும் மனிதன் தன்னுடைய தர்மத்தில் இருந்து பிறழாதவன் ஆகிறான்? என்று கேட்டார். சரஸ்வதி, யார் தவறில்லாமல் பவித்ர பாவத்துடன் தினமும் ஸ்வாத்யாயனம் செய்கிறானோ அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைந்து பிரம்மலோகம் செல்கிறான். கோதானம் செய்யும் மனிதன் உத்தமலோகத்தை அடைகிறான். வஸ்திரதானத்தால் சந்திரலோகமும், சொர்ண தானத்தால் அமரத்துவமும் பெறுகிறான். பசுவைத் தானம் செய்பவன் தேவலோகத்தில் வாசம் புரிகிறான். பிராம்ஹ விவாகத்தின் விதிப்படி கன்னியைத் தானம் செய்பவன் இந்திர லோகம் அடைகிறான். ஏழாண்டுகள் அக்னியில் ஆஹுதி அளித்தவன் தன்னோடு ஏழு தலைமுறை எதிர்கால சந்தானங்களையும், ஏழு தலைமுறை பித்ருக்களையும் கூட பவித்ரம் செய்து விடுகிறான் என்று தெரிவித்த தேவி அக்னி ஹோத்திரத்தின் நியமத்தைக் கூறினார். யாகம் செய்பவர்கள் யாகத்தில் சேர்க்கும் சிறந்த பொருட்கள் மூலம், தான் புஷ்டியும், துஷ்டியும் பெறுவதைத் தெரிவித்தார்.

மார்க்கண்டேயர் வைவஸ்த மனுவின் வரலாறு, மத்ஸ்யாவதாரக் கதையினை பாண்டவர்களுக்குக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேயரிடம் வைவஸ்த மனுவின் வரலாற்றினைக் கூறுமாறு வேண்டினார். மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு அதைக் கூறினார். யுவஸ்வானின் புகழ் மிக்க மகன் வைவஸ்த மனு தன் தந்தை சூரியனையும் பிதாமகர் காஸ்யபரையும் விட முன்னணியில் இருந்தார். அவர் பத்ரிகாஸ்ரமம் சென்று இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கி ஒரு காலால் நின்று பத்தாயிரம் ஆண்டுக்காலம் மிகக் கடுமையான தவம் புரிந்தார். ஒரு நாள் மனு நனைந்த மரவுறியும், ஐடையும் தரித்து சீரிணி நதிக்கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு சிறிய மீன் அவரிடம் வந்து பெரிய மீன்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டியது. அதைக்கேட்டு இரக்கம் கொண்ட வைவஸ்த மனு அதைக் கொண்டு வந்து பானை நீரில் வைத்தார். சிறிது

காலம் சென்றதும் பானை கொள்ளாதவாறு மீன் பெரிதானது. மனு அதனை ஒரு கிணற்றில் விட்டார். பெரிய அக்கிணற்றில் வளர்ந்து பெரிதான மீனை மனு கங்கையில் சேர்த்தார். மீனின் விருப்பப்படி கங்கையில் விட்ட சிறிது காலத்தில் மிகப்பெரிய சரீரத்தைப் பெற்று மீன் தன்னைக் கடலில் விட வேண்டியது. தனது உடலைச் சிறிதாக்கிக் கொண்ட மீனை மனு எடுத்துச் சென்று கடலில் சேர்த்தார். அப்போது அம்மீன் மனுவிடம் கூறியது, “பகவான் தாங்கள் என்னைப் பலவகையில் காப்பாற்றியவர்கள். இந்த சராசரம் மண்ணுலகம் முழுவதும் விரைவில் அழியப் போகிறது. நான் உங்களை எச்சரிக்கிறேன். உங்களுக்கு நன்மை அளிக்கும் விஷயத்தைக் கூறுகிறேன்.

ஸ்தாவர ஜங்கமம் அனைத்திற்கும் மோசமான காலம் வந்துள்ளது. நீங்கள் ஒரு பலமான படகை அமையுங்கள். அதில் பலமுள்ள பல கயிற்றை இணையுங்கள். தாங்கள் சப்தரிஷிகளோடு அதில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். பிராம்மணர்களால் கூறப்பட்ட எல்லாவகை பீஜங்களையும் (விதைகள்) சேகரித்து அவற்றைத் தனித்தனியாகப் பாதுகாப்போடு வையுங்கள். அந்தப் படகில் அமர்ந்தவாறு எனக்காகக் காத்திருங்கள். நான் என் தலையில் கொம்போடு வருவேன். அதிலிருந்து நீங்கள் என்னை அறிந்து கொள்ளலாம். பிரளய காலத்தில் என் உதவியின்றி அப்பெரிய நீரில் நீங்கள் பிழைக்க முடியாது என்று கூறியது. மனு மீனிடம் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறினார்.

மீன் கூறியவாறு படகையும் விதைகளையும் சேகரித்துக் கடலில் செலுத்தினார். மத்ஸ்ய பகவானைச் சிந்தித்தார். கொம்புகள் தரித்த மத்ஸ்யம் அங்கு வந்ததும் அதன் கொம்பில் படகின் கயிற்றைக் கட்டினார். மத்ஸ்ய பகவான் பிரளயகாலக் கடலில் இழுத்துக் கொண்டு இமயத்தின் மிக உயரமான இடத்தை அடைந்தார். படகைக் கயிற்றினால் இமயத்தின் சிகரத்தோடு கட்டுமாறு கூறினார். அவ்வாறு இமயத்தின் சிகரத்தில் படகைக் கட்டிய இடமே “நௌகா பந்தன்” (படகு கட்டுமிடம்) எனப் பிரசித்தி பெற்றது. சப்த ரிஷிகளும் மனுவும் அவ்வாறே செய்தனர். பிறகு பகவான் அவர்களிடம் நான் பிரஜாபதி பிரம்மா ஆவேன். என்னைத் தவிர உலகில் வேறு பொருள் கிடையாது. நான் மீன் உருவம் தாங்கி உங்களைக் காப்பாற்றியுள்ளேன். இப்போது மனு தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்கள் லோகங்கள், சராசரம் முழுவதையும் சிருஷ்டி செய்ய வேண்டும் என்று கூறி மறைந்துவிட்டார். பின் மோகத்தால் நிரம்பிய வைவஸ்வத மனு பெரும் தவம் புரிந்து தபோ பலத்தால் நிரம்பி முன் கல்பத்தில் உள்ளபடியே

பிரஜைகள் அனைத்தையும் சிருஷ்டி செய்தார் என மார்க்கண்டேய முனிவர் பாண்டவர்களுக்கு மனுவைப் பற்றியும் மத்ஸ்யவதாரம் பற்றியும் விவரித்தார்.

மார்க்கண்டேயர் நான்கு யுகங்களின் ஆண்டு எண்ணிக்கை கூறுதல்

தர்மராஜர், மார்க்கண்டேயரிடம் “தாங்கள் யுகங்களின் முடிவில் உண்டான பிரளயக் காட்சியைக் கண்டிருக்கிறீர்கள். பிரம்மாவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தங்களைப் போன்ற நீண்ட ஆயுள் கிடையாது. தாங்கள் நாராயணனுடைய பக்தர்களில் சிறந்தவர். பிரளயத்திற்குப் பிறகு உலகு நிர்மாணிக்கப்படும் விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் என்று கூறினார். மார்க்கண்டேயே, மன்னா! இதோ நம்மருகில் அமர்ந்துள்ள ஜனார்த்தனன் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே அனைத்திற்கும் காரணமாவார். இவர் அனைவரையும் அறிவார். ஆனால் வேதம் கூட இவரை அறிய முடியாது. பிரளயத்திற்குப் பிறகு இந்த ஆதிபூத ஈஸ்வரனாலேயே உலகனைத்தும் தோன்றுகிறது. தேவ வருஷம் நான்காயிரம் கொண்டது சத்திய யுகம். அதன் சந்தியிலும் சந்தியாம்சத்திலும் 100 ஆண்டுகள் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு மொத்தம் 4800 தேவ ஆண்டுகள் கொண்டது சத்திய யுகம். த்ரேதாயுகம் சந்தி சந்தியாம்சத்துடன் சேர்ந்து 3600 தேவ ஆண்டுகள், துவாபரயுகம் இதேபோல 2400 தேவ ஆண்டுகள். கலியுகம் 1200 திவ்ய வருஷங்கள் கொண்டது. கலியுகம் அழிந்ததும் மீண்டும் சத்திய யுகம் தொடங்கும். 12000 தேவ ஆண்டுகள் ஒரு சதுர்யுகம். ஒரு ஆயிரம் சதுர்யுகம் கழிந்ததும் பிரம்மாவின் ஒரு நாள். பிரம்மாவின் ஒரு நாள் மட்டுமே உலகனைத்தும் உள்ளது. இதையே பிரளயம் என்று கூறுவர்.

இவ்வாறு நான்கு யுகங்களின் ஆண்டுக்காலம் (தேவ வருடங்கள்) சதுர்யுக முடிவில் கலியுகத்தில் தர்மம் அழிந்து பிரளயம் தோன்றி உலகை நீரில் மூழ்கச் செய்வது ஆகியவற்றைத் தெரிவித்தார். பிறகு பிரளய காலத்தில் தன்னுடைய நிலை எவ்வாறு இருந்தது; பால முகுந்தனைக் கண்டு, அவனது வயிற்றில் பிரவேசித்தது முதலியவற்றை விரிவாகக் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் பாலமுகுந்தனைத் தரிசித்தல்; பகவானின் வயிற்றில் பிரவேசித்து பிரம்மாண்டத்தை தரிசித்தல்

மார்க்கண்டேய முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறலானார். “மன்னா!

பிரளய காலத்தில் 12 ஆண்டுகள் இடைவிடாது மழை பெய்து நீரில் பூமி மூழ்கி விடுகிறது. சராசர பிராணிகள், தேவாஸூரர்கள், யக்ஷ, ராக்ஷய, மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள், வானம் எதுவுமில்லாத சூன்யமான, கோரமான, ஏகார்ணவ மயமான உலகில் நான் நீரில் சஞ்சரித்தபடி இங்கு மங்கும் அலைந்தபடி எந்த உயிரையும் காணாமல் மிகவும் கவலையடைந்தேன். நீரில் நீந்தியபடி வெகுதூரம் சென்று மிகவும் களைத்துவிட்டேன். ஒரு நாள் அந்த பிரளய நீரில் ஒரு விசாலமான ஆலமரம் தென்பட்டது. அம்மரத்தின் அகலமான கிளையில் திவ்யமான விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்ட ஒரு தொட்டிலில் ஒரு அழகான குழந்தை அமர்ந்திருந்தது. தாமரையைப் போன்ற முகமும், தாமரையைப் போன்ற கண்களும் கொண்ட அந்தக் குழந்தையைக் கண்டு நான் வியப்படைந்தேன். உலகம் முழுவதும் அழிந்தும் இந்தக் குழந்தை இங்கு எவ்வாறு தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று யோசித்தேன். முக்காலமும் அறிந்த என்னாலும் அந்தக் குழந்தையைப் பற்றி எதையும் அறிய முடியவில்லை. குழந்தையின் மார்பில் ஸ்ரீ வத்ஸ சின்னம் இருந்தது.

நான் யோசித்ததைக் கண்ட அந்த பாலகன் என்னிடம், “ப்ருகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த மார்க்கண்டேயா! நீ மிகவும் களைத்துள்ளாய். ஓய்வு விரும்புகிறாய். என்னுடைய உடலில் புகுந்து ஓய்வெடுப்பாயாக. அங்கு நீ வசிப்பதற்குரிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது” என்று கூறியது. எனக்கு என்னுடைய நீண்ட ஆயுளை எண்ணித் துன்பம் உண்டாயிற்று. அப்போது அப்பாலகன் வாயைத் திறந்தான். நான் அவனுடைய வாயில் பிரவேசித்து வயிற்றில் சென்றுவிட்டேன். அங்கு தேசங்கள், நகரங்கள் அனைத்தும் நிரம்பிய இந்த உலகம் முழுவதும் தென்பட்டது. நான் அந்தக் குழந்தையின் வயிற்றில் சுற்றித் திரியலானேன். கங்கை, யமுனை, சிந்து, நர்மதா, காவேரி, தாமிரபருணி முதலான அனைத்துப் புண்ணிய நதிகளையும் கடலையும், சூரிய சந்திரர்கள் சஞ்சரிக்கும் ஆகாய மண்டலமும், பலவகை காடுகள், மலைகள் கொண்ட பூமியையும், நான்கு வர்ணத்தவர்களையும் தர்மத்தின்படி அவர்களைக் கூடித்திரிய மன்னர்கள் பாதுகாத்து வந்ததையும் கண்டேன். தேவர்களையும், யக்ஷர்களையும், ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள் முதலான தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், தைத்ய, தானவர்களையும் கண்டேன். 100 ஆண்டுகள் சுற்றித் திரிந்தும் அந்தக் குழந்தையினுடைய உடலின் முடிவைக் காண முடியவில்லை. கவலைப்பட்ட நான் அக்குழந்தையேயே சரணடைந்தேன். உடனே காற்றைப் போலவே பகவானின் திறந்த வாயின் வழியாக வெளியே வந்தேன். பழையபடி ஆலமரக் கிளையின் மீது,

பாலகனின் வடிவத்தில், ஸ்ரீ வத்ஸ சின்னத்தோடு தேஜஸ்வியான அந்த பாலகன் அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தேன். பீதாம்பரதாரியான பாலகன் வடிவில் இருந்த பகவான் என்னிடம் நீ என் உடலில் இருந்து ஓய்வெடுத்தாயா? என்று கேட்டார். நான் மாயையிலிருந்து விடுபட்டவனாக என்னையே உணர்ந்து அச்சிறுவனின் அழகிய திருவடிகளில் தலை வைத்து வணங்கினேன். பிறகு தேவா! நான் தங்களுடைய மாயையையும், தங்களையும் அறிய விரும்புகிறேன். உலகம் முழுவதும் ஏன் தங்களுடைய உடலில் இருக்கிறது? எவ்வளவு காலம் வரை இங்கு இந்த ரூபத்தில் இருப்பீர்கள்? பிரபோ! நான் கண்டது சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று கூறினேன். மார்க்கண்டேயருடைய வேண்டுதலின்படி பகவான் அவருக்குத் தன் சொரூபத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்.

மார்க்கண்டேயருக்குப் பாலமுகுந்தன் தன் சொரூபத்தை அறிமுகப்படுத்துதல்

மார்க்கண்டேயர் கேட்டுக் கொண்டவாறு பாலமுகுந்தன் தனது சொரூபத்தை உலகை எவ்வாறு அமைக்கிறேன் என்பதை முனிவருக்குக் கூறினார். “முனிவரே! எனது சொரூபத்தைத் தேவர்களும் அறிய மாட்டார்கள். பிரம்மரிஷியே! நீ பெரும் பிரம்மச்சரியத்தைக் காத்துள்ளாய். என்னைச் சரணடைந்துள்ளாய் இக்காரணங்களால் நான் உனக்குத் தரிசனம் அளித்துள்ளேன். முற்காலத்தில் நானே ஜலத்திற்கு ‘நாரா’ எனப் பெயரிட்டேன். அது என்னுடைய அயனமாகும். எனவே நாராயணன் என அழைக்கப்படுகிறேன். நானே எல்லா உயிர்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாவேன்; சனாதனமானவன்; அழியாதவன். நானே விஷ்ணு; நானே பிரம்மா; நானே இந்திரன். நானே சிவன், அக்னி, குபேரன், யமன், பிரஜாபதி, சூரியன், சந்திரன், யக்கும் எல்லாம் ஆவேன். அக்னி என்னுடைய வாய்; பூமி என்னுடைய கால்கள், சந்திர, சூரியர் கண்கள். சொர்க்கம் என் தலை, ஆகாயமும் திசைகளும் காதுகள்; நீர் எனது வியர்வை. யாகத்தின் யக்ஞ புருஷன் நானே. கூடித்திரிய மன்னர்கள் சொர்க்கத்தை அடைவதற்காக யக்ஞங்களின் மூலம் எனக்கு யாகம் செய்கிறார்கள். வைசியர்களும் அதற்காகவே எனக்கு சேவையும் பூஜையும் செய்கின்றனர். நானே சேகூஷ நாகமாகி மேருமலையைக் கொண்டதும், கடல்களால் சூழப்பட்டதுமான பூமியை என் தலையில் தாங்குகிறேன்.

முற்காலத்தில் பூமி நீரில் மூழ்கி இருக்கும்போது நானே வராஹ ரூபம் தரித்து பூமியை நீரிலிருந்து வெளியே கொண்டு வந்தேன். நானே வடவாமுக அக்னியாக (கடலில் உள்ளது) கடல் நீரைக் குடிக்கிறேன். பிறகு அந்த நீரைப் பொழிகிறேன். பிராமணன் என்னுடைய வாய்; கூடித்திரியர்கள் என்னுடைய இரு புஜங்கள். வைசியர்கள் எனது தொடை உருவில் உள்ளனர். சூத்திரர்கள் என்னுடைய திருவடிகள். நான்கு வேதங்கள் என்னிடமிருந்தே வெளிப்பட்டு என்னிடமே லயமடைகின்றன. நானே சம்வர்த்தக அக்னி, நீர், வாயு, சூரியன் ஆவேன் (பிரளய காலம்) நகூடித்திரங்கள் எனது ரோமங்கள். கடலும், நான்கு திசைகளும் எனது வஸ்திரமும், படுக்கையுமாகும் காம, க்ரோத, ஆனந்தம், பயம், மோகம் என்ற மாறுதல்கள் எனது ரோமாவளி. மக்களுடைய நன்மைக்கான நடத்தைகள் என்னுடைய சட்டத்தால் அமைந்துள்ளன. நான் பிராணிகளின் அறிவை வெளிப்படுத்தும்போது அவை செயல்படுகின்றன. சுய விருப்பத்தால் அவை ஏதும் செய்ய இயலாது. பிராம்மணர்கள் வேதங்களைக் கற்று அமைதியான உள்ளத்தோடு, கோபத்தை விலக்கி பலவகை யாகங்களின் மூலம் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள்.

தர்மத்திற்கு அழிவும், அதர்மத்திற்கு உன்னதமும் தோன்றும் போதெல்லாம் நான் என்னைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதர்மத்தில் ஈடுபட்டு இவ்வுலகில் கொடுமை செய்பவர்கள் அதிகரிக்கும்போது, நான் புண்ணிய ஆத்மாக்களின் வீடுகளில் மனித சரீரத்தில் பிரவேசித்து அவதரிக்கிறேன். அவர்களை அடக்குகிறேன். என்னுடைய மாயையால் தேவ, மனித, கந்தர்வ, ராக்ஷஸ ஸ்தாவர பிராணிகளைத் தோற்றுவித்து, ரக்ஷித்து மறுபடி சம்ஹாரம் செய்து விடுகிறேன். சிருஷ்டி செய்யும்போது சிந்திக்க இயலாத உருவம் தரிக்கிறேன். பிறகு தர்மத்தைக் காப்பாற்ற மனித சரீரத்தோடு அவதாரம் செய்கிறேன். சத்திய யுகத்தில் என் உடல் வெண்மையாகவும், த்ரேதாவில் மஞ்சளாகவும், துவாபரத்தில் சிவப்பாகவும் மூன்று பங்கு அதர்மமும் ஒரு பங்கு தர்மம் கொண்ட கலியுகத்தில் கருப்பாகவும் இருக்கிறது. அனைத்துப் பூதங்களையும் அழிப்பதும், செயல்பட வைப்பதுமான கண்ணுக்குத் தெரியாத காலச்சக்கரத்தை நான் மட்டுமே இயக்குகிறேன். என் ஆத்மாவே எல்லாப் பூதங்களின் உள்ளும் நிலைத்துள்ளது என்றாலும் என்னை யாரும் அறிவதில்லை. பக்தர்கள் உலகெங்கும் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள். நீ என் அருகில் வந்து துன்பம் அடைந்தாய். உனது எதிர்கால நன்மைக்கும். சுகத்திற்கும் அது காரணமாகும்.

பிரம்மா எனது பாதி அங்கமாவார்; பிரம்ம மகரிஷியே! நான் சங்கு, சக்கரம், கதை தரிக்கும் விஸ்வாத்மா நாராயணன். ஆயிரம் யுகத்தின் முடிவில் தோன்றும் பிரளயம் இருக்கும் வரை நான் பிராணிகள் அனைத்தையும் பேருறக்கம் என்னும் மாயையால் மயங்க வைத்து நீரில் சயனித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் பாலகன் இல்லை என்றாலும் பிரம்மா கண் விழிக்கும் வரை பாலகன் உருவைத் தரித்து இங்கு இருக்கிறேன். நீ ஏகார்ணவத்தில் மூழ்கி கவலையடைந்ததைக் கண்டு உன்னை என் உடலில் பிரவேசிக்கச் செய்து மீண்டும் உன்னை வாய் வழியே வெளியே அனுப்பினேன். தேவ, அஸுரருக்கும் அறிய இயலாத என் ஸ்வரூபத்தை உனக்கு உபதேசித்துள்ளேன். பிரம்மா கண் விழிக்காத வரை நீ சுகமாக நம்பிக்கையோடு சஞ்சரிப்பாய். பிரம்மா கண் விழித்ததும் நான் அவரோடு ஒன்றாகி சரீரங்கள் அனைத்தையும் சிருஷ்டி செய்வேன். பஞ்ச பூதங்களையும், சராசரி பொருட்கள் அனைத்தையும் நிர்மாணிப்பேன். “இவ்வாறு கூறிய பாலமுருந்தன் மறைந்துவிட்டார். என் மார்க்கண்டேய மகரிஷி யுதிஷ்டிரரிடம் உலக சிருஷ்டி பற்றித் தெரிவித்தார். மேலும் ரிஷி கூறினார், “யுதிஷ்டிரா! எனக்குத் தரிசனம் அளித்த பாலமுருந்தன் இதோ, உனது சம்பந்தியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே யாவார். அவரே இப்போது அவதாரம் செய்துள்ளார். இவருடைய வரத்தாலேயே எனக்குப் பூர்வஜென்ம நினைவு மறப்பதில்லை. இந்த மாதவனே பிராணிகள் அனைத்திற்கும் தாயும் தந்தையும் ஆவார். இவரைக் கண்டதும் நான் பழைய சம்பவங்களை நினைத்தேன். இவரே அனைவருக்கும் அபயமளிப்பவர். ஆகவே நீங்கள் இவரையே சரணடையுங்கள்” எனக் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் யுகமுடிவில் கலியுகத்தின் நடத்தையையும், கல்கி அவதார வருணனையும் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேயரிடம் கலியுகத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுமாறு கேட்டார். கலியுகத்தின் எல்லை எதுவரை செல்லும்? மறுபடி சத்திய யுகம் எப்போது தொடங்கும் என்று வினவினார். கலியுகத்தைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறிய மார்க்கண்டேயர், “சூரியன், சந்திரன், பிரகஸ்பதி அனைவரும் ஒன்றாக புஷ்ய நட்சத்திரத்தில் இருந்து கடக ராசி தொடங்கும்போது சத்திய யுகம் தொடங்கும். கலியுகத்தின் முடிவில், சம்பல் என்னும் கிராமத்தில் ஒரு பிராமணனுடைய மங்களமான வீட்டில் மிகுந்த சக்தியுடைய ஒரு பாலகன் தோன்றுவான் அவனுடைய பெயர் விஷ்ணு

யஷா கல்கி என்பதாகும். பேரறிவும் பராக்கிரமும் நிறைந்த கல்கி மக்களுடைய நன்மையை விரும்புவான். மனதில் சிந்தித்த உடனே அவனிடம் விருப்பப்படி வாகனங்களும், அஸ்திர சஸ்திரங்களும் போர் வீரர்களும் கவசங்களும் தோன்றிவிடும். அவன் தர்மவிஜய் ஆன சக்கரவர்த்தியாவான். துயரத்தால் வியாபித்த இவ்வுலகிற்கு ஆனந்தம் அளிப்பான். கலியுகத்தை முடிப்பதற்காகவே அவனது தோற்றம் நிகழும் புவியில் எங்கும் பரவிய தாழ்ந்த இயல்புடைய மிலேச்சர்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்து புதிய சத்திய யுகத்தை தொடங்குவான்” என யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். திருடர்களையும், கொள்ளையர்களையும் மிலேச்சர்களையும் அழித்து கல்கி பகவான் அஸ்வமேத யாகத்தை அனுஷ்டிப்பார். பிராமணர்கள் கல்கி பின்பற்றும் சில சுபாவத்தைத் தாங்களும் மேற்கொள்ளுவார்கள். திருடர்களும் கொள்ளையர்களும் அப்போது துன்பத்தோடு ஓலமிடுவார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் கல்கி பகவான் அழித்துவிடுவார். அவர்கள் அழிந்ததும் அதர்மமும் அழிந்துவிடும்; தருமம் விருத்தியடையும் என மார்க்கண்டேயர் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு தருமோபதேசம் செய்தல்

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறலானார். யுதிஷ்டிரா! “நான் சிரஞ்சீவியாக இருப்பதால் உலகத்தில் யுகங்களை பலமுறை தரிசனம் செய்து அனுபவம் பெற்றுள்ளேன். உனக்கு யுகங்களின் காலம் பற்றியும் யுகங்களின் இயல்பு, தர்மங்களில் நிலை பற்றியும் தெரிவித்துள்ளேன். நீ உன்னை எப்போதும் தர்மத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டும். நீ ஒருபோதும் எந்த பிராமணனையும் திரஸ்கரிக்காதே. ஏனெனில் பிராமணன் கோபம் கொண்டு சபதம் செய்துவிட்டால் உலகம் முழுவதும் அழிந்துவிடும் என்றார். அப்போது யுதிஷ்டிரர் என்னுடைய செயல்களும் நடத்தையும் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? தர்மத்தை எவ்வாறு பின்பற்ற வேண்டும் எனக் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர் கூறத் தொடங்கினார், “மன்னா! நீ எல்லா உயிர்களிடமும் இரக்கம் காட்டு; எல்லோருக்கும் நன்மை செய்; யாரிடமும் குற்றம் பார்க்காதே. சத்தியத்தைப் பின்பற்று; புலனடக்கத்தோடு மக்களைக் காப்பதில் முனைப்பு காட்டு; அதர்மத்தை விலக்கி விடு; தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் ஆராதனை செய்து கொண்டிரு. தவறுதாலக யாருக்காவது உசிதமற்ற செயலைச் செய்துவிட்டால், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு அதிக தானம் செய்து திருப்தி செய்து விடு. நான் எல்லோருக்கும் தலைவன் என்ற

அகங்காரத்தை அருகில் வரவிடாதே. இப்போது துயரம் அடைந்துள்ளதற்காக வருந்தாதே. காலம் தேவர்களின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. நான் கூறியவற்றில் ஐயம் கொள்ளாதே. சந்தேகம் கொண்டால் உன்னுடைய தர்மம் மறைந்துவிடும். ஆகவே, மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் நான் கூறியவற்றைக் காப்பாற்று” என்று யுதிஷ்டிரர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார்.

யுதிஷ்டிரர் வேண்டுதல்படி மார்க்கண்டேயர் மேலும் பிராமணர் மகிமை கூறுதல்

இஷ்வாகு குலத்து வீரரான பரீஷித்து, தவளைகளின் மன்னனான ‘ஆயு’ என்பவனின் மகள் சூசோபனாவை விரும்பித் திருமணம் செய்தல், சலன், தலன், பலன் என மூன்று புதல்வரைப் பெறுதல்; சலன் நாட்டைப் பெற்றதும் வாம்ய தேவரின் குதிரைகளை அபகரித்தல், சலன் கொல்லப்பட்டு தலன் அரசனாதல், தலன் வாமதேவரின் குதிரைகளைத் திருப்பித்தர மறுத்தல்; தலனின் மனைவியின் வேண்டுதலால் வாமதேவர் மன்னனை மன்னித்ததையும், அரசன் முனிவரின் குதிரைகளைத் திருப்பி அளித்ததையும் கூறினார். பிறகு ஒரு லட்சம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பக முனிவரைப் பற்றியும் இந்திரன் அவரிடம் சிரஞ்சீவி மனிதர்களின் சுக, துக்கங்களைக் கேட்டு அறிந்ததையும் தெரிவித்தார்.

பாண்டவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று கூடித்திரியர்களின் மகிமையைக் கூறுதல்

பிறகு பாண்டவர்கள் கூடித்திரிய மன்னர்களின் மகிமையைக் கூறுமாறு மார்க்கண்டேயரிடம் வேண்டினர். மார்க்கண்டேயர் குருவம்சத்து மன்னன் சுஹோத்ரன், விசுவாமித்திரன் மகன் சிபி ஆகியோருடைய சிறப்புகளைத் தெரிவித்தார். யயாதி மன்னன் பிராமணனுக்கு 1000 பசுக்களை மனமகிழ்ச்சியுடன் அளித்ததைக் கூறினார். நீதியின் வழியில் நடந்த சேதுகன், வருஷதர்பா என்ற மன்னர்களின் தானச் சிறப்பினைத் தெரிவித்தார். பின்னர் உஷ்னரின் மகனான சிபியின் சிறப்பான ஒரு வரலாற்றை மார்க்கண்டேயர் விவரித்தார். சிபியின் மேன்மையான தானச் சிறப்பினை இந்திரனும் அக்னியும் சோதிக்க விரும்பி, இந்திரன் பருந்து வடிவில், புறா வடிவெடுத்த அக்னி தேவனைத் துரத்த, புறா சிபியின் மடியில் அடைக்கலமானது. புறாவின் எடைக்கு எடை தன் உடல் தசையை அறுத்துத் தருவதாகவும்

புறாவை விட்டுவிடுமாறும் பருந்திடம் கூறிய சிபி, புறாவின் எடைக்கு நிகராக உடலின் தசை இல்லாததால் தானே தராசின் தட்டில் ஏறி அமர்ந்து புறாவைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னையே இழக்க முன் வந்த வரலாற்றை மார்க்கண்டேயர் கூறினார். மேலும் தேவரிஷி நாரதர் தன்னை விட சிபி மன்னர் சிறந்தவர் என்று கூறிய வரலாற்றையும் பாண்டவர்களுக்கு மார்க்கண்டேயர் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் தெரிவித்த இந்திரத்யும்நன் மற்றும் சிரஞ்சீவி பிராணிகளின் கதை

பாண்டவர்களும் ரிஷிகளும் மார்க்கண்டேய முனிவரிடம் உங்களுக்கு முன்னால் தோன்றிய சிரஞ்சீவி யாராவது உலகத்தில் உள்ளார்களா, இல்லையா என்று கேட்டனர். மார்க்கண்டேயர் ராஜரிஷி இந்திரத்யும்நன் சொர்க்கத்திலிருந்து வீழ்த்தப்பட்டு தன்னிடம் வந்து தாங்கள் என்னை அறிவீர்களா என்று கேட்டதையும், நாங்கள் ஈடுபட்டுள்ள புண்ணிய காரியங்களால் எங்களுடைய காரியமே எங்களுக்கு மறந்து விடுகிறது. உங்களை எவ்வாறு அறிய முடியும் என்று நான் பதில் உரைத்ததையும் கூறினார். இந்திரத்யும்நன் எனக்கு முன்னால் பிறந்த ஏதேனும் பழைய பிராணி உள்ளதா எனக் கேட்டதையும் இமயமலையில் ‘ப்ராவார கர்ண’ என்ற ஆந்தை என்னை விடப் பழமையானது என உரைத்ததையும் தெரிவித்தார். இந்திரத்யும்நன் குதிரையாகி மார்க்கண்டேயரை அழைத்துக் கொண்டு ஆந்தையிடம் சென்று தன்னை அறிவீர்களா என்று கேட்டார். ஆந்தை இந்திரத்யும்நனை தான் அறிய மாட்டேன் என்றும் தன்னை விடப் பழமையான, ‘நாடிஜங்’ என்ற கொக்கிடம் கேட்குமாறும் கூறியது இந்திரத்யும்நன், மார்க்கண்டேயருடன், ஆந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு கொக்கிடம் சென்று என்னை அறிவீர்களா என்று கேட்டார். கொக்கும் தான் அறியமாட்டேன் என்று கூறி அதே குளத்தில் வசிக்கும் ‘ஆசுபார்’ என்ற ஆமையிடம் கேட்குமாறு சொன்னது. அனைவரும் ஆமையை அழைத்து குளக்கரைக்கு வரச் செய்து தாங்கள் இந்திரத்யும்நன் மன்னனை அறிவீர்களா எனக் கேட்டனர்.

ஆமை இரு விநாடி தியானம் செய்து கண்களில் நீர் நிறைய, கை குவித்து “நான் அவரை அறிவேன் அவர் ஆயிரம் முறை அக்னி ஸ்தாபனம் செய்து யாக யூபங்களை ஸ்தாபித்தார். அப்போது அவர் தக்ஷிணையாக

அளித்த பசுக்கள் சென்று வந்தாலேயே இக்குளம் அமைந்தது. இதில் நான் வாசம் புரிகிறேன்,” என்று கூறியது. அது இவ்வாறு கூறியதுமே தேவலோகத்தில் இருந்து வந்த திவ்ய விமானம் இந்திரத்யும்ந மன்னனைச் சொர்க்கம் அழைத்துச் செல்வதற்காக அங்கு தோன்றியது. தேவதூதன் “மனிதனுக்கு புலோகம், தேவலோகம் இரண்டிலும் புகழ் இருக்கும் வரை அவன் சொர்க்கலோக வாசியாகிறான். உலகில் இகழ்ப்படும்போது கீழே உள்ள லோகங்களில் விழுந்து விடுகிறான். எனவே மனிதன் எப்போதும் நற்காரியங்களிலேயே ஈடுபட வேண்டும். இதனால் அளவற்ற பலன் கிடைக்கிறது. பாவ எண்ணத்தைத் துறந்து எப்போதும் தர்மத்தையே பின்பற்ற வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தார். பின்னர் இந்திரத்யும்நன் ஆந்தையை அதன் இடத்திலும், மார்க்கண்டேயரை அவரது ஆசிரமத்திலும் விட்டுச் சொர்க்கம் சென்றார். இவ்வாறு இந்திரத்யும்நன் என்ற ராஜரிஷி, ‘ப்ராவாரகர்ண’ என்னும் ஆந்தை, நாடிஜங் என்ற கொக்கு, ஆசுபார் என்ற ஆமை எல்லாம் தன்னை விட மூத்த சிரஞ்சீவி ஆவார்கள் என மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்தார். இந்திரத்யும்நன் வரலாற்றைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர் எந்த நிலைகளில் தானம் செய்து மனிதன் இந்திரலோகம் அடைகிறான் எனக் கேட்டார்.

நிந்திக்கப்பட்ட வாழ்க்கை, நிந்திக்கப்பட்ட தானம் பற்றி மார்க்கண்டேயர் கூறுதல்

மார்க்கண்டேயர் வீணானதான நான்கு வகை வாழ்க்கை பற்றியும் வீணான 16 வகை தானங்களைப் பற்றியும் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்தார் நிந்திக்கப்பட்ட பிராமணர்களைப் பற்றியும், தானம் பெறத் தகுதியான பிராமணனைப் பற்றியும், எல்லா தானங்களையும் விட அன்னதானம் சிறந்தது என்பதையும், பூமிக்கும் யமலோகத்திற்கும் இடையே உள்ள தூரத்தையும் பிராம்மணர்களுக்குக் கோபமே அஸ்திரம் என்பதையும், மூன்று வகை தூய்மை காயத்ரிஜபத்தின் சிறப்பு, முனிவர்களுக்குரிய இயல்பு அனைத்தையும் எடுத்துரைத்தார். மேலும் பிரணவத்தோடு தொடர்புடைய பரமாத்ம தத்துவத்தை ஐயமின்றி அறிய விரும்பினால் ஸ்மிருதி, ஸ்ருதி ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவற்றை அறியாதவனுக்கு வேதங்கள் மூலம் அறியப்படும் பரமாத்ம தத்துவம் புலனாகாது. அந்த தத்துவம் அறிவதற்கு மிகவும் கடினமானது. தேவர்களின் ஆயுள், சுப, அசுப பலன்கள் முதலியன வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. அதன்படியே உலகில் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நடைபெற்று வருகிறது. எனவே புலன்களின் தூய்மை மூலம் சிற்றின்பங்களைத் துறக்க வேண்டும். தவத்தால் சொர்க்கலோகம்

செல்லும் செளபாக்கியமும், தானத்தால் போகப்ராப்தியும், ஞானத்தால் மோகூழும், தீர்த்தஸ்நானங்களினால் பாவங்கள் குறைவதும் ஆன பலன்கள் மனிதனுக்குக் கிடைக்கின்றன என மார்க்கண்டேய முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். பூமி விஷ்ணு பகவானின் பத்தினி. பசுக்கள் சூரிய பகவானுடைய கன்னிகைகள். சுவர்ணம் அக்னியின் முதல் வாரிசு. எனவே யார் தங்கம், பசு மற்றும் பூமியைத் தானம் செய்கிறானோ அதன் மூலம் மூன்று உலகங்களையும் தானம் செய்தவனாவான் என்றும் மார்க்கண்டேயர் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு இஷ்வாகு குலமன்னன் துந்து மாறன் பற்றிக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேயரிடம் இஷ்வாகு குலத்தைச் சேர்ந்த 'குவலாஸ்வன்' என்ற மன்னனுக்கு துந்து மாறன் என்ற பெயர் எவ்வாறு ஏற்பட்டது எனக் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர் துந்து மாறனின் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினார். பாலையனப் பிரதேசத்தில் உத்தங்கர் என்ற மகரிஷி ஆசிரமம் அமைத்திருந்தார். விஷ்ணுவை தரிசிக்கும் விருப்பத்தோடு நீண்ட காலம் கடினமான தவம் புரிந்தார். பகவான் விஷ்ணு அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தார். பகவானின் சரிதமே பிரபஞ்சமாகும் என்று கூறி அவரது பிரபாவங்களைப் புகழ்ந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் உத்தங்கர் பகவானின் திருவடிகளைப் பணிந்து வணங்கினார். விஷ்ணு பகவான் உத்தங்கருக்கு வரம் அளிக்க விரும்பினார். உத்தங்கர் பகவானின் தரிசனம் பெற்றதே பெரும் வரம் என்று கூறி எப்போதும் பகவானுடைய திருநாமஜபமே தன்னிடம் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார். அதனை முனிவருக்கு அருளிய பகவான் விஷ்ணு, உத்தங்கர் துந்து என்னும் அரக்கனை இஷ்வாகு குல மன்னன் குவலாஸ்வன் மூலம் அழிக்க வேண்டும் எனத் தெரிவித்து மறைந்தார். பகவானின் சொற்படி உத்தங்கர் இஷ்வாகு குல மன்னன் குவலாஸ்வனை துந்து என்ற அரக்கனை அழிக்கச் செய்தார். அதனால் குவலாஸ்வன் துந்து மாறன் என்ற பெயர் பெற்றான் என மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் தெரிவித்தார்.

மார்க்கண்டேயர் உத்தம தரும விளக்கங்களை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேயரிடம் பெண்களுக்குரிய சூட்சுமமான தர்மம் பற்றிய விஷயங்களைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினார். தன் கணவரைத் தெய்வத்திற்குச் சமமாக சிந்தித்து, கணவருக்குச் சேவை செய்யும் பெண்களின் கடினமான காரியம் பற்றியும், கர்ப்பம் தரித்து குழந்தைக்கு பிறப்பளிக்கும் அற்புதமான செயலையும் வியந்து, சாத்விகமான

பெண்கள் கொடிய குணமுடைய கணவனின் சேவையில் இருந்து சதிதர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதைப் பற்றியும் தெரிவிக்குமாறு கூறினார். மார்க்கண்டேயர் கௌசிகன் என்னும் பிராமணன் செயலைப் பற்றித் தெரிவித்தார். கௌசிகன் என்ற பிராமணன் ஒருநாள் ஒரு மரத்தின் மீது அமர்ந்து வேதபாடம் செய்து கொண்டிருந்தபோது மரத்தின் மேல் இருந்த கொக்கு அவன் மீது எச்சமிட்டது. கோபம் கொண்ட கௌசிகன் அதனைப் பார்த்த அளவில் அது உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தது. பிறகு கௌசிகன் அருகில் இருந்த கிராமத்திற்கு பிசுஷ கேட்கச் சென்றான். ஒரு வீட்டின் முன் பிசுஷ கேட்ட போது உள்ளேயிருந்த ஒரு பெண் 'இரு' என பதில் கூறினாள். பாத்திரங்களைக் கழுவித் கொண்டிருந்த அவள் அந்த வேலை முடிந்ததும் வீட்டிற்கு வந்த கணவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து உணவளித்து உபசரித்தாள். பிசுஷ கேட்டு வாயிலில் நின்ற கௌசிகன் நின்று கொண்டேயிருந்தான். தனது கடமைகளை முடித்தபின் பிராமணனுக்கான பிசுஷயோடு அப்பெண் வெளியே வந்தாள். கோபம் கொண்ட கௌசிகன் எதற்காக என்னை இங்கு நிறுத்தி வைத்தாய்? இவ்வளவு தாமதம் செய்தது ஏன் எனக்கேட்டான். அப்பெண் கௌசிகனிடம் தான் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்ததைக் கூறித் தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டினாள். பிராமணன் நீ பிராமணர்களுடைய பிரபாவத்தை அறியாமல் கணவனையே பெரியவனாக்கிவிட்டாயா? என்று கேட்டான். அப்பெண் தபோதனரே! என்னைக் கோபிக்காதே; உன் கோபப்பார்வையில் எரிந்து விட நான் கொக்கல்ல; நான் பிராமணர்களை அவமதிக்கவில்லை;

பெண்களுக்கு கணவனின் சேவையே உயர்ந்த தருமமாகும். அதன் மகிமையால் நீ ஒரு கொக்கை எரித்த விஷயம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. நீ தர்மம் அறிந்தவன் என்றாலும் அதன் சூட்சுமத்தை நீ அறியவில்லை. உன் சிறந்த தர்மம் என்ன என்பதை மிதிலாபுரியில் தர்மவியாதனிடம் சென்று கேள் என்று கூறினாள். இதனைக் கேட்ட கௌசிகன் மிகுந்த வியப்புக் கொண்டான். மிதிலாபுரிக்குச் சென்று கசாப்புக்கடையில் பிராணிகளின் மாமிசத்தை விற்றுக் கொண்டிருந்த தர்மவியாதனைக் கண்டான். வியாதன் பதிவிரதா தேவியின் கட்டளைப்படி நீங்கள் இங்கு வந்ததை நான் அறிவேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கௌசிகனிடம் கேட்டான். வியாதனிடம் இருந்து வருணங்களுக்குரிய தர்மங்கள், சிஷ்டர்களுக்குரிய ஆசாரங்கள் ஹிம்சை அஹிம்சை எது என்ற விளக்கம், தர்மத்தின் சூட்சுமம், சத்தியம், அசத்தியம் ஆகியவற்றின் விளக்கம், சுப, அசுப காரியங்கள், அவற்றின் பலன்கள், சரீரம், ஜீவன் இவற்றின் இயல்பு, தவத்தின் சிறப்பு, புலனடக்கத்தின் பலன்கள், விருப்பத்தின் காரணமாக ஏற்படும் மூன்று வகை அதர்மங்கள்; 24 தத்துவங்களின் விளக்கம், பஞ்சமகா பூதங்களின் குணங்கள், சத்துவ,

ரஜோ, தாமஸ குணங்களின் இயல்பு, உடலில் பிராணவாயுவின் நிலை, பிராண அபானவாயு, சமான உதானவாயுக்களிடையே இருப்பது. இவற்றின் எதிர்ப்பினால் தோன்றும் ஐடராக்கி அன்னத்தைச் ஜீரணம் செய்வது. ஏகாதச புலன்கள், 16 கலைகள், உள்ளத் தூய்மை, அனைத்தையும் கௌசிகன் மிக விரிவாகக் கேட்டறிந்தான். பின் வியாதன் தனது பெற்றோரின் சேவைபற்றித் தெரிவித்தது, தனது முற்பிறவியால் பிராமணனாக இருந்து முனிவரின் மரணத்திற்குக் காரணமானது. அவரது சாபத்தில் வியாதனாகப் பிறந்தது அனைத்தையும் கௌசிகனிடம் கூறிக் கௌசிகனை அவரது பெற்றோரது சேவையில் ஈடுபடுமாறு கூறி விடை கொடுத்தார்.

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு அங்கிரா வம்ச வரலாறு கூறுதல்

பிரம்மாவின் மூன்றாவது புதல்வர் அங்கிரா தனது தவவலிமையால் அக்னியை விட அதிக தேஜஸ் உடையவரானார். அக்னி அங்கிராவை அக்னியாக இருக்குமாறு வேண்டினார். அங்கிரா அக்னி தேவனிடம் அவரே அக்னியின் காரியங்களை மேற்கொள்ளுமாறும் தன்னை அக்னியின் மூத்த புதல்வராக ஏற்றுக் கொள்ளுமாறும் கூறினார். அக்னியும் அவ்வாறே ஏற்றுக் கொண்டார். அங்கிரா தன் மனைவி சுபாவின் மூலம் ஏழு புதல்வர்களையும், எட்டு புதல்விகளையும் தோற்றுவித்தார். அங்கிராவின் கடைசி புதல்வன் பிரகஸ்பதியின் புதல்வன் கூஷ்யு; மேலும் நிச்சவனம், விஸ்வஜித், விஸ்வபுக், ஊர்த்வபாக், ச்விஷ்டக்ருது என்ற மகன்களையும் பிரகஸ்பதி தோற்றுவித்தார். பாஞ்சஜன்ய அக்னியின் தோற்றுத்தையும், பாஞ்சஜன்ய அக்னி தோற்றுவித்த 25 அக்னிகளையும், யாகத்திற்குத் தடைபுரிந்த 15 விநாயகர்களையும் மார்க்கண்டேயர் தெரிவித்தார். இவரே 'தப' என்ற பெயரோடும் அழைக்கப்பட்டார். தபனின் மகன் மனுவின் புதல்வர்களான அக்னிகள், சஹு என்ற அக்னி நீரில் பிரவேசித்தல், அதன் உடல்பாகங்களால் பூமியில் தாதுக்கள் உற்பத்தியானது. அங்கிரா, அதர்வாவின் முயற்சியால் மீண்டும் 'சஹு' அக்னி தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரலாற்றை மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

மார்க்கண்டேயர் கார்த்திகேயனின் பிறப்பு வரலாறு கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேயரிடம் கார்த்திகேயனின் பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறுமாறு வேண்டினார். அதன்படி மார்க்கண்டேயர் கார்த்திகேயனான ஸ்கந்தனின் வரலாற்றைக் கூறினார். இந்திரன் தேவர்களைத் தானவர்கள் தொடர்ந்து துன்புறுத்துவதைக் கண்டு கவலையடைந்தார். தேவர்களின் படைக்கு ஒரு சேனாதிபதி தேவை என்று யோசித்தார். அச்சமயத்தில் மானஸ பர்வதம் சென்ற இந்திரன் பிரஜாபதியின்

மகள் தேவசேனா, கேசி என்னும் அரக்கனால் பற்றி இழுக்கப்பட்டதைக் கண்டு அவனிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றினார். அவள் வெல்ல முடியாத ஒரு வீரனைக் கணவனாக அடைய விரும்புவதாக இந்திரனிடம் கூறினாள். இந்திரன் அவளை பிரம்மாவிடம் அழைத்துச் சென்று அவளுக்கு வீரனான ஒரு கணவனை அளியுங்கள் எனக் கூறினார். பிரம்மா அவ்வாறு ஒரு வீரன் தோன்றி தேவசேனையின் சேனாதிபதியாவான் எனத் தெரிவித்தார். அதேபோல் அற்புத அக்னி மகரிஷிகளின் யாகத்தின் ஹவிஸ்ஸை தேவர்களிடம் சேர்க்க வந்தபோது அங்க அழகுடன் இருந்த சப்தரிஷிகளின் மனைவியரைக் கண்டு விருப்பம் கொண்டது பிரஜாபதியின் மகளான சுவாஹா முதலில் இருந்தே அற்புத அக்னியைத் தனது கணவனாக வரிக்க விருப்பம் கொண்டிருந்தாள். அக்னி சப்தரிஷிகளின் மனைவியரை விரும்புவதை அறிந்த அவள் ரிஷிபத்தினிகளின் மனைவியர் உருவில் சென்று ஆறுமுறை அவரது வீரியத்தைக் கையில் ஏந்தி வந்து ஸ்வேதமலையில் இருந்த குண்டத்தில் சேர்த்து ஸ்கந்தன் பிறப்புக்குக் காரணமானாள். ருத்ரனே அக்னியின் வடிவில் இருந்தார் என்பதால் அவர் ருத்ரனாகிய சிவனின் மகனாகவே கருதப்பட்டார். பிறகு அவர் தேவசேனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். பின் தேவசேனாவை மணந்து கொண்டார் என்ற வரலாற்றினை யுதிஷ்டிரரிடம் தெரிவித்தார். பிறகு குமாரன் ஆகிய ஸ்கந்தன் சம்பந்தப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு தீமை செய்யும் கிரகங்களையும், 16 வயதிற்கு பிறகு மனிதர்களுக்குத் தீமை செய்யும் கிரகங்களையும் தெரிவித்தார். மனிதனின் எழுபது வயது வரை இக்கிரகம் மனிதர்களைத் துன்புறுத்துகின்றன. அதன்பின் ரோகங்களே மனிதனைத் துன்புறுத்துகின்றன. தன்புலன்களை கட்டுப்படுத்தியவனோ, எவன் புலன்களை வென்றவனோ, பவித்திரமானவனோ, சோம்பலற்றவனோ, ஆஸ்திகனோ அவனை கிரகங்கள் ஒருபோதும் துன்புறுத்துவதில்லை என்றும் மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் ஸ்ரீ ராமசரிதையைக் கூறுதல்

ஜயத்ருதன் திரௌபதியை அபகரித்துச் சென்று பின் பாண்டவர்கள் திரௌபதியை மீட்டு ஜயத்ருதனை அவமானப்படுத்தி உயிருடன் விட்டு விடுகின்றனர். இச்சம்பவத்தில் யுதிஷ்டிரர் மிகுந்த கவலையும் வருத்தமும் கொண்டார். நாங்கள் உறவினர்களால் தேசத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டோம்; செல்வம் இழந்து விதியின் வழியே வனவாசத்தை ஏற்றுள்ளோம். இந்நிலையில் மனைவியின் அபகரிப்பு என்ற அவமானமும் எங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகில் என்னைப் போன்ற துர்பாக்கியமான மனிதனை நீங்கள் பார்த்தோ கேட்டோ இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் கடந்தகாலம்,

நிகழ்காலம் முன்றையும் அறிந்தவர் உலகில் என்னைப் போல தர்மவழியில் சென்று துன்பத்தை அனுபவித்தவர் யாரேனும் உண்டா? என்று யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேய முனிவரிடம் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் விதமாக ஸ்ரீ ராம சரிதையைக் கூறினார். பிரம்மாவின் பேரனான இராவணன் தான் பெற்ற வரத்தினால் கர்வம் கொண்டு அனைவரையும் துன்புறுத்தியதன் காரணமாக பகவான் விஷ்ணுவே ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்தது; வனவாசம் சென்றது; மனைவியைப் பறி கொடுத்தது; வானரங்களின் உதவியைப் பெற்றது; கடலில் பாலம் அமைத்து இராவணனை வதைத்து சீதையை மீட்டது என்ற சரித்திரத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு மார்க்கண்டேயர் விவரித்தார். ஸ்ரீ ராமருக்கு உதவியாளர்கள் யாருமில்லை; வானரங்களும், கரடிகளும், லங்கூர்களுமே சேனைகளாயின. மனைவியை அபகரித்தவன் யார் எனத் தெரியாது. அவர் அடைந்த துன்பம் அளவிடற்கரியது. யுதிஷ்டிரா? நீயோ பெரும் வீரர்களான உன் சகோதரர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருக்கிறாய். பயங்கர பராக்கிரமம் உடைய பீமசேனன், வாலிபர்களும் பெரும் வில்லாளிகளுமான நகுல சகதேவர்கள், திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்றுள்ள தனஞ்ஜயன் போன்ற சகோதரர்களைப் பெற்றிருந்தும் நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? உன் அறிவு கொண்டு இதை யோசி. உன் போன்ற தரும வழியில் செல்லும் மகாத்மாக்கள் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை என்று மார்க்கண்டேய மகரிஷி யுதிஷ்டிரருக்கு தைரியம் அளித்தார்.

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் மார்க்கண்டேயரிடம் கேட்பதும்; மார்க்கண்டேயர் பதிவிரதை சாவித்திரியின் வரலாற்றை உரைத்ததும்

ஸ்ரீ ராம சரிதையைக் கேட்டபின் யுதிஷ்டிரருக்கு வேறு ஒரு சிந்தனை தோன்றியது. மார்க்கண்டேயரிடம் அதனைக் கேட்டார். “முனிவரே! திரௌபதி, ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டதற்காகவோ, நாங்கள் கானகத்தில் வசிப்பதற்காகவோ மிகுந்த சோகமடையவில்லை. குது சமயத்தில் அவளே எங்களைக் காப்பாற்றினாள். இந்தக் காட்டில் ஐயத்ருதனால் அபகரிக்கப்பட்டுத் துன்பமடைந்தாள். அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் திரௌபதியைப் போன்ற பதிவிரதையை முன்பு கண்டோ, கேட்டோ இருக்கிறீர்களா?” என வினவினார். மார்க்கண்டேயர் பழைய காலத்தில் நடந்த ஒரு விஷயமான சாவித்திரி என்னும் பதிவிரதையின் வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். சாவித்திரி தன்னையும் தன் கணவனையும் காப்பாற்றிக்கொண்டதுடன் தன் தந்தைக்கு நூறு புதல்வர் கிடைக்க வரம் பெற்றது; பார்வையிழந்த மாமனார் பார்வை பெறச் செய்தது; அவர் இழந்த ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெறச் செய்தது. தான் நூறு புதல்வர்களைப் பெற

வரம் பெற்றது ஆகியவற்றைத் தெரிவித்தார். தனது புலனடக்கத்தாலும், தருமநெறியாலும், நன்னடத்தை, நற்குணங்களினாலும் யமதர்மராஜனிடமே இவ்வாறு ஐந்து வரங்களைப் பெற்ற பதிவிரதை சாவித்திரியைப் பற்றி மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

18. வாமதேவர் வரலாறு இஷ்வாகு வம்சத்து பரீக்ஷத் சூசோபனாவை மணந்தது (வனபர்வம் அத் 192)

மார்க்கண்டேய முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் மேலும் பிராமணர்களின் மகிமையைக் கூறினார். இஷ்வாகு குலத்து மன்னன் பரீக்ஷித் ஒருநாள் வேட்டையாடச் சென்றார். குதிரை மீது ஏறி விலங்கைப் பின்தொடர்ந்த அவர் காட்டிற்குள் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார். களைத்துப்போன அவர் வனத்தில் ஒரு அழகிய குளம் இருக்கக் கண்டு குளத்தின் நீரைப் பருகி ஓய்வெடுத்தார். அப்போது இனிய இசையைக் கேட்டார். மனித நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் வந்த அந்த இசையை இசைப்பது யார் எனத் தேடினார். அங்கு காட்டு மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு அழகிய பெண்ணைக் கண்டார். அவள் அருகில் சென்று யார் எனக் கேட்டார். தான் அவளை விரும்புவதாகக் கூறினார். அப்பெண் மன்னனிடம் ஒரு நிபந்தனையைக் கூறினாள். எனக்கு ஒருபோதும் நீரைக் காட்டக்கூடாது என்று நிபந்தனை விதித்தாள். அதனை ஏற்றுக் கொண்ட மன்னன் அவளைக் காந்தர்வ விவாஹம் செய்து கொண்டார். அதற்குள் மன்னனைத் தேடி அவருடைய சேனை வந்தது. மன்னன் தான் மணந்து கொண்ட பெண்ணை ஓர் அழகிய பல்லக்கில் ஏற்றி அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவளை யாரும் பார்க்க முடியாமல் பாதுகாத்து வைத்தார்.

ஒரு நாள் பிரதான அமைச்சர் மன்னரின் ராணியைப் பாதுகாத்த பெண்களிடம் உங்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை எனக் கேட்டார். அப்பெண்கள் மன்னரின் அந்தப்புரத்திற்கு நீர் செல்லாமல் பாதுகாக்கிறோம் என கூறினர். அதைக் கேட்ட அமைச்சர் அழகான ஒரு தோட்டம் அமைத்தார். அதில் வெளிப்படையாக நீர் இல்லை; மறைவாக ஒரு கிணறு அமைத்து அதனை முத்துவலையால் முடிவிட்டுப் பின் மன்னரிடம் அந்த அழகான தோட்டத்தைப் பார்வையிடுமாறு வேண்டினார். தோட்டத்திற்கு மனைவியோடு சென்று மகிழ்ந்த மன்னர் முத்துவலையால் மூடப்பட்ட அந்தக் கிணற்றைக் கண்டார். தன் ராணியிடம் கவனத்தோடு நீரில் இறங்குமாறு தெரிவித்தார். நீரில் இறங்கிய அவள் மீண்டும் மேலே வரவில்லை. அதிர்ச்சியடைந்த மன்னன் கிணற்றில் அவளைத் தேடினார். அவள் கிடைக்கவில்லை கிணற்றின் நீர் முழுவதையும் வெளியேற்றிய பிறகு ஒரு தவளை மட்டுமே தென்பட்டது. கோபம் கொண்ட மன்னர் தவளைகளைக் கொன்றுவிடக் கட்டளையிட்டார்.

தவளைகள் மன்னரின் சொற்படி கொல்லப்பட்டன. அவை தங்களின் மன்னரான மண்டுகத்திடம் சென்று அனைத்தையும் தெரிவித்தன. மண்டுக மன்னன் பரீக்ஷித் மன்னனைச் சந்தித்து குற்றமற்ற தவளைகளாக வதைக்க வேண்டாம் என வேண்டியது. மன்னன் தவளையிடம் என் மனைவியை இத்தவளைகள் உண்டுவிட்டன. எனவே அவை வதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறினார். தவளை மன்னனிடம், நான் தவளைகளின் மன்னன் ‘ஆயு’ தங்களின் மனைவி என்று நீங்கள் கூறுபவள் என் மகள் ‘சூசோபனா’ ஆவாள். அவள் துஷ்டத்தனத்தால் உங்களை விட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவள் முன்பே பல மன்னர்களை ஏமாற்றி இருக்கிறாள் என்று தெரிவித்தது. ஆனால் மன்னன் வேண்டியபடி ‘ஆயு’ தன் மகளை அவரிடம் சேர்ப்பித்தது.

மகளிடம் மன்னனுக்கு எப்போதும் சேவை செய் என்று கூறிய ‘ஆயு’ மகளின் குற்றத்தினால் கோபம் கொண்டது. அவளிடத்தில் நீ பல மன்னர்களை ஏமாற்றியிருக்கிறாய். எனவே உனது குழந்தைகள் பிராமண விரோதிகளாகட்டும்; ஏனெனில் நீ பொய்யானவள் எனக் கூறி அவளைச் சபித்துவிட்டது. மன்னர் பரீக்ஷித் மண்டுக ராஜாவிற்கு தன் மனைவியை மீட்டுக் கொடுத்ததற்காக மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு மரியாதைகளைச் செய்தார்.

பரீக்ஷித் மகனுக்கு ராஜ்யம் அளித்து வனம் ஏதுதல்

சிறிது காலம் சென்றபின் பரீட்சித் மன்னருக்கு சூசோபனா மூலம் சலன், தலன், பலன் என்று மூன்று புதல்வர்கள் தோன்றினர். உரிய காலத்தில் மூத்தவன் சலனுக்கு நாட்டை அளித்த பரீட்சித் கானகம் ஏகினார். ஒரு நாள் சலன் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றபோது தேரில் அமர்ந்தே ஒரு விலங்கைத் துரத்தினார். சாரதியிடம் விரைந்து குதிரைகளைச் செலுத்துமாறு கூறினார். சாரதி இந்தக் குதிரைகளால் விலங்கைப் பிடிக்கும் அளவிற்கு விரைந்து செல்ல முடியாது. இரண்டு வாம்ய குதிரைகளைப் பூட்டினால் அதனைப் பிடிக்கலாம் என்று கூறினான். சாரதியிடம் வாம்ய குதிரைகள் என்றால் எவை என மிரட்டிக் கேட்ட மன்னரிடம் ரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்தாலும், நடுங்கியவாறு வாமதேவ முனிவரிடம் உள்ள இரண்டு மனோவேகம் கொண்ட குதிரைகளே வாம்ய குதிரைகள் என்று தெரிவித்தான். மன்னன் வாமதேவ மகரிஷி ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அவரது வாம்ய குதிரைகளை அளிக்குமாறு கேட்டார். வாமதேவர் தான் குதிரைகளை

அளிப்பதாகவும் ஆனால் மன்னன் தனது காரியம் முடிந்ததும் அவற்றைத் திருப்பி அளித்துவிட வேண்டும் என்றும் கூறினார். சலன் குதிரைகளை முனிவரிடம் பெற்று வந்தார். ஆனால் இக்குதிரைகள் முனிவரிடம் இருக்கத் தக்கவை அல்ல; எனவே திருப்பி அளிக்கத் தேவையில்லை என்று கூறிய சலன் சாரதியுடன் தன் தலைநகருக்குத் திரும்பிவிட்டான். வாமதேவ முனிவர் மன்னன் குதிரைகளைத் திருப்பித் தராததால், ஒரு மாதம் கழித்துத் தன் சிஷ்யனை மன்னனிடம் அனுப்பிக் குதிரைகளை கேட்டார். மன்னன் மறுக்கவே தானே வந்து சலனிடம், குதிரைகளை வாமதேவர் கேட்டார். மன்னன் வேறு நல்ல குதிரைகள், காளைகள், கழுதைகள் இவற்றைத் தருவதாகவும் அவற்றிலேயே தாங்கள் சவாரி செய்யலாம் என்றும் தெரிவித்தான். வாம்ய குதிரைகள் கூடித்திரிய மன்னர்களுக்கே தகுந்தவை என்றும் கூறினான். வாமதேவர் பிராமணனுடைய செல்வத்தை நீ அபகரிக்க விரும்புகிறாய். எனது குதிரைகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாகச் சபதம் செய்து, இப்போது அவற்றை அபகரிக்க விரும்புகிறாய். என்னுடைய ஆணையால் தோன்றும் அரக்கர்கள் உன்னை வதைத்து விடுவார்கள் என கூறினார்.

சலன் மன்னன் முனிவரிடம் பிராமணர்களுக்கு வேட்டையாடும் முறை கிடையாது. எனவே நீங்கள் கூறுவது பொய் என்றாலும் நான் உங்களைத் தண்டிக்க மாட்டேன் என்றான். வாமதேவர் மன்னனிடம் மனம், வாக்கு, செயலால் யாரும் பிராமணர்களை அடக்குவதோ தண்டிப்பதோ பொருந்தாது. பிராமணருக்குச் சேவை புரிபவனே உயிரோடு இருக்கிறான் என்று கூறினார். அதற்குள் வாமதேவர் கூறியவாறு நான்கு அரக்கர்கள் திரிகுலத்துடன் அங்கு தோன்றினர், சலன் இஷ்வாகு குலத்தினர் என்னைத் துறந்தாலும் வாம்ய குதிரைகளை ஒருபோதும் திருப்பியளிக்க மாட்டேன். ஏன் எனில் இவர் தர்மாத்மா அல்ல என்று கூறியவுடன் அரக்கர்களால் கொல்லப்பட்டான்.

சலன் இறந்ததும் தலன் மன்னராதல்; வாமதேவரிடம் வாதம்; அரசியால் காப்பாற்றப்படுதல்

சலன் கொல்லப்பட்டதும் தலன் மன்னனானான். வாமதேவர் அவனிடம் வந்து தனது வாம்யக் குதிரைகளைக் கேட்டார். மன்னன் கோபத்துடன் விஷம் தோய்த்த அம்பால் முனிவரைக் கொல்லப் போவதாகத்

தெரிவித்தான். அச்சமயம் முனிவர் உனது பத்து வயது பாலகன் ‘ஷ்யேனஜித்’ என்பவனையே உனது பாணம் தாக்கும் என்றார். அதன்படி மன்னனின் அம்பு அக்குழந்தையின் உடலில் தைத்தது. குழந்தை உயிர் இழந்தது. மன்னன் வேறொரு விஷம் உடைய அம்பைச் செலுத்த எடுத்தான். வாமதேவ முனிவர் மன்னா! உன்னால் இந்த அம்பை வில்லின் மீது வைக்கவும் முடியாது. செலுத்தவும் முடியாது. இது என் ஆணை என்றார். அதன்படியே மன்னனால் பாணத்தைச் செலுத்த முடியவில்லை. தான் முனிவரிடம் சிக்கிவிட்டதை மன்னன் உணர்ந்தான். மகரிஷி வாமதேவர் இந்த பாணத்தினால் உன் ராணியைத் தீண்டுவாயானால் உனது பிரம்மஹத்தி தோஷம் விலகிவிடும் எனத் தெரிவித்தார். மன்னன் அவ்வாறே செய்தான். மன்னனின் ராணி முனிவரை வணங்கிக் கூறினாள், மகரிஷியே! நான் கொடுமையான இயல்புடைய என் கணவருக்கு இனிமையான சொற்களைப் பேச ஆலோசனை கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன். நானும் பிராமண சேவைக்கான சந்தர்ப்பத்தைத் தேடுகிறேன். இந்த சத்காரியங்களின் காரணமாக எனக்குப் புண்ணியலோகம் கிடைக்கட்டும் என்றார். வாமதேவர் அப்பெண்ணிடம் பிராமணரது கோபத்திலிருந்து நீ இஷ்வாகு குலத்தினரைக் காப்பாற்றியுள்ளாய், இதற்காக நான் உனக்கு வரம் அளிக்க விரும்புகிறேன் என்று தெரிவித்தார். ராணி, மன்னன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட வேண்டும் என்பதையும் உற்றார் உறவினர் புதல்வர்களோடு சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் வரமாகக் கேட்டுப் பெற்றாள். வாமதேவர் அவ்வாறே வரமளித்தார். தலன் மகிழ்ச்சியடைந்து இரண்டு வாம்ய குதிரைகளையும் முனிவரிடம் திருப்பியளித்தான்.

19. பக முனிவர் (வனபருவம் அத்: 193)

ஒருநாள் யுதிஷ்டிரரிடம் அனைவரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். யுதிஷ்டிரர் மார்க்கண்டேய முனிவரிடம் பகமகரிஷி எவ்வாறு நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றிருந்தார் எனக் கேட்டார். பக முனிவர் பெரும் தவம் புரிந்ததால் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றிருந்தார் எனத் தெரிவித்த மார்க்கண்டேயர், யுதிஷ்டிரரின் வேண்டுகோள்படி பக முனிவரின் வரலாற்றைக் கூறினார். பக முனிவர் கல்பருடைய புதல்வர். சிரஞ்சீவி; இந்திரனின் நண்பர். இந்திரனுக்கும் பக முனிவருக்கும் நடந்த உரையாடலைப் பற்றி மார்க்கண்டேயர் தெரிவித்தார். தேவாஸுரப் போர் முடிந்த பின் இந்திரன் மூவுலகிற்கும் தலைவரானார். மேகங்கள் உரிய காலத்தில் மழை பொழிந்தது. பயிர் நன்கு விளைந்தது. மக்கள் அனைவரும் பிணியற்றவராகி தர்மத்தில் நிலைத்திருந்தனர். பிரஜைகள் ஆனந்தமாக இருப்பதைக் கண்ட இந்திரனும் மகிழ்ந்தார். இந்திரன் தனது ஐராவத யானை மீதேறி தன் பிரஜைகளைப் பார்ப்பதற்காக யாத்திரை செய்தார். பல இடங்களைப் பார்வையிட்டு கிழக்கு திசையில் கடலுக்கு அருகில் இருந்த அழகான ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார். அங்கு இருந்த பக முனிவரை இந்திரன் தரிசனம் செய்தார். பக முனிவர் முறைப்படி தேவராஜனைப் பூஜித்தார். இந்திரன் பக முனிவரிடம் தங்களுடைய வயது ஒரு லக்ஷம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. தங்கள் அனுபவத்தின்படி மக்களுக்கு என்ன துயரம் நேருகிறது என்று கூறுங்கள் எனக் கேட்டார்.

பகமுனிவர், இந்திரனிடம், தேவராஜா! அன்பற்ற மனிதர்களோடு வாழ வேண்டியிருக்கிறது. பிரியமானவர்களுக்கு மரணம் ஏற்படும்போது அவர்களது பிரிவுத் துயரைச் சகித்தவாறு வாழ வேண்டியிருக்கிறது. துஷ்ட மனிதர்களுடைய சங்கம் கிடைக்கிறது. சிரஞ்சீவி மனிதர்களுக்கு இதுவே பெரிய துயரமாகும். வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு மற்றவர்களுக்கு அதீனமாக இருந்து அவர்களது அவமதிப்பையும் சகிக்க வேண்டியுள்ளது. செல்வமில்லாதவன் மற்றவர்களால் அவமதிக்கப்படுவதைப் போல கஷ்டமான காரியம் எதுவுமில்லை. நற்குல மனிதனும் தாழ்ந்த குலத்தின் வசப்பட்டு துயரமடைகிறான். பணக்காரர்கள் ஏழைகளைத் துன்புறுத்துகின்றனர். ஞானமற்ற மூட மனிதன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான்.

சிறந்த ஞானமுடையவன் துயரத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறினார்.

இந்திரன் பகமுனிவரிடம் சிரஞ்சீவி மனிதர்கள் பெறக் கூடிய சுகம் என்ன என்பதைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினான். முனிவர் கூறலானார். நாளின் எட்டாவது பன்னிரண்டாவது பகுதியில் தன் வீட்டில் காய் மட்டுமே உணவாகச் சமைத்து பகைவரிடம் சரணடையாது மனிதன் அடையும் சுகம் சிறந்தது. நாட்கள் எண்ணப்படாமல் ஒவ்வொரு நாளும் அன்னத்தைப் பெறுவதற்காக கவலைப்படாமல் இருப்பவனே சுகமுடையவன். அவனை மக்கள் அதிகமாக உண்ணுபவன் எனக் கூறுவதில்லை. மற்றவர்களுடைய வீட்டில் எப்போதும் அவமதிக்கப்பட்டு இனிய உணவுப் பொருட்களை உண்பது நல்லதல்ல. எப்போதும் அதிதிகளுக்கும், பூத பிராணிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் அர்ப்பணம் செய்து மிகுந்த அன்னத்தை உண்பவனே மிகுந்த சுகமுடையவன் ஆவான் என முனிவர் தெரிவித்தார்.

20. உத்தங்க மகரிஷி வரலாறு (வனபருவம் அத் 201)

பாலைவனப் பிரதேசத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து ‘உத்தங்கர்’ என்ற மகரிஷி வசித்து வந்தார். உத்தங்கர் பகவான் விஷ்ணுவை நோக்கிக் கடுமையான தவம் புரிந்தார். அவருடைய தவத்திற்கு மகிழ்ந்த பகவான் விஷ்ணு அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தார். முனிவர் பிரபஞ்சமே பகவான் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் என்பதைக் கூறி, மூன்று அடிகளால் பகவான் மூவுலகினையும் அளந்த பிரபாவத்தையும், அவரே உலகின் சிருஷ்டிகர்த்தா என்றும் வணங்கித் துதித்தார். மகிழ்ச்சியடைந்த பகவான் விஷ்ணு உத்தங்கருக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். பகவான் ஸ்ரீ ஹரியின் தரிசனம் கிடைத்ததே பெரும் வரம் என்ற உத்தங்கர்தான் எப்போதும் சத்தியத்துடனும், புலனடக்கத்துடனும் இறைவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்து வர வேண்டும் என வரம் கேட்டார். அவ்வாறே வரமளித்த பகவான் விஷ்ணு வேறொரு விஷயத்தையும் கூறினார். பிராமணரே! நீ தேவர்களுடைய மற்றொரு காரியத்தையும் முடிப்பாய். மூவுலகின் அழிவிற்காகத் ‘துந்து’ என்ற அரக்கன் கோரமான தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான் இஷ்வாகு குலத்தின் பிரகஸ்தவன் என்னும் மன்னரின் மகன் ‘குவலாஸ்வன்’ எனது யோக பலத்தைப் பெற்று ‘துந்துவை’ உன் ஆணைப்படி வதம் செய்து துந்துமாறன் என்று பெயர் பெறுவான்’ எனக் கூறி மறைந்தார்.

உத்தங்கர் பிரகஸ்தவன், குவலாஸ்வனை துந்துவை வதைக்க வேண்டுதல்

இஷ்வாகு குலத்தின் ஸ்ராவஸ்தன் என்னும் மன்னரின் மகன் பிரகஸ்தவன். இவரது மகன் குவலாஸ்வன். பிரகஸ்தவ மன்னன் தன் மகன் குவலாஸ்வனுக்கு ராஜ்யத்தை அளித்துவிட்டுத் தவம்புரிய கானகம் செல்ல முனைந்தார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட உத்தங்க மகரிஷி பிரகஸ்தவ மன்னனிடம் வந்து தனது ஆசிரமத்திற்கு அருகில் உள்ள உஜ்ஜாலகம் எனப் பெயர் பெற்ற பாலைவன மணலில் ஒளிந்து வசிக்கும் அரக்கன் துந்துவை வதைத்து விட்டு வனம் செல்லுமாறு வேண்டினார். பிரகஸ்தவ மன்னர் உத்தங்கரிஷியிடம் நான் இப்போது ஆயுதங்களைத் துறந்துவிட்டேன். என் மகன் குவலாஸ்வன் பெரும் வீரன்; அவன் உங்கள் காரியத்தைச் செய்து முடிப்பான். என்னை வனம் செல்லுவதினின்றும் தடுக்காதீர்கள் என வேண்டினார். உத்தங்கரும் மன்னரது சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டார்.

உத்தங்கர் குவலாஸ்வ மன்னரிடம் மதுகைடப அரக்கர்களின் மகனான துந்துவைப் பற்றித் தெரிவித்து அவனை வதைக்க வேண்டினார்.

குவலாஸ்வ மன்னர் உத்தங்க மகரிஷியின் ஆணைப்படி தனது 21000 பலமிருந்த புதல்வர்களோடும், வாகனங்கள் படையுடனும் உத்தங்கருடன் புறப்பட்டார். விஷ்ணுபகவான் தனது பலத்தை குவலாஸ்வ மன்னனுக்குள் பிரவேசிக்கச் செய்தார். குவலாஸ்வன் துந்துவை அழிக்கச் செய்த போரைக்காண தேவர்கள் வானில் தோன்றினர். நாராயணமூர்த்தியின் சக்தியையும் பெற்ற குவலாஸ்வன் தனது மகன்களோடு துந்து ஒளிந்திருந்த பாலவன மணலைத் தோண்டலானார். ஏழு நாட்கள் தோண்டிய பின் மணலுக்கடியில் மறைந்திருந்த பேருருக் கொண்ட துந்துவை அவர்கள் கண்டனர். மன்னனின் புதல்வர்கள் அவனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு கடுமையான ஆயுதங்களால் அவனைத் தாக்கினர். மன்னர் படை செலுத்திய அஸ்திரங்களை துந்து விழுங்கிவிட்டான். அவன் வாயில் இருந்து நெருப்புப் பொறிகளை உமிழத் தொடங்கினான். ராஜகுமாரர்கள் அனைவரையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கி விட்டான்.

இதனைக் கண்ட குவலாஸ்வன் அந்த அரக்கன் மீது பெரும் போர் தொடுத்தார். துந்து தனது உடலில் இருந்து பெரும் நீரைப் பிரவகிக்கச் செய்தான். யோகியான குவலாஸ்வ மன்னர் தன் யோக சக்தியால் நீர் முழுவதையும் பருகிப் பின் அதனை உமிழ்ந்து துந்துவின் வாயில் தோன்றிய அக்கினியை அணைத்துவிட்டார். பிறகு குவலாஸ்வர் பிரம்மாஸ்திரத்தைச் செலுத்தித் துந்துவை எரித்துவிட்டார். தேவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியடைந்து அங்கு வந்து மன்னருக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். குவலாஸ்வ மன்னர் அவர்களை வணங்கி தான் உத்தம பிராமணர்களுக்கு செல்வத்தைத் தானமளிக்க வேண்டும்; பகைவரால் வெல்ல முடியாதவனாக வேண்டும். பகவான் விஷ்ணுவிடத்தில் எப்போதும் பக்தி செய்ய வேண்டும். யாருக்கும் துரோகம் செய்யக்கூடாது. தர்மத்தில் நிலைத்திருக்க வேண்டும்; இறுதியில் சொர்க்க லோகத்தில் நிலைக்க வேண்டும் என்ற வரங்களை அவர்களிடமிருந்து பெற்றார். இவ்வாறு குவலாஸ்வர் மதுகைடப புதல்வர் துந்துவைக் கொன்று துந்து மாறன் எனப் பெயர் பெற்றார். குவலாஸ்வனின் புதல்வர்கள் திருடாஸ்வன், கபிலாஸ்வன், சந்திராஸ்வன் என்ற மூவர் உயிருடன் இருந்தனர். இஷ்வாகு மன்னரின் வம்சம் தொடர்ந்தது.

21. முக்கலர் வரலாறு (வனபருவம் அத் 260)

வனவாச காலத்தின் இறுதி சமயத்தில் தனது பேரர்களான பாண்டவர்களைக் காண வியாசர் காமயகவனம் வந்தார். அவர் பாண்டவர்கள் காய்கனி கிழங்குகளை உண்டு கஷ்டத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் தானம், தவம் இவற்றின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறினார். யுதிஷ்டிரர் வியாசரிடம் தானம் தவம் இவற்றில் எது மேலானது எனக் கேட்டார். தவத்தை விட, தானமே உயர்ந்தது எனக்கூறிய வியாசர் முக்கல மகரிஷியின் வரலாற்றைக் கூறி விளக்கினார்.

குருஷேத்திரத்தில் முக்கலன் என்ற ரிஷி வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெரிய தர்மாத்மா. புலன்களை வென்றவர். ஷில மற்றும் உஞ்சவ்ருத்தியால் அவர் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். (வயலில் அறுவடையின்போது சிந்தும் தானியம் ஷில; கடைத் தெருவிற்கு எடுத்துச் செல்லும்போது, அல்லது வயலில் அறுவடை முடிந்த பிறகு சிதறிக் கிடக்கும் தானியம் உஞ்சம் எனப்படும்) எப்போதும் சத்தியமே பேசுவார். யாரையும் நிந்திக்க மாட்டார். தான் சேகரித்த ஒரு துரோண (14 சேர்) அளவு தானியத்தைக் கொண்டு இஷ்டிக்ருத என்ற யாகத்தை அனுஷ்டிப்பார். யாகத்தில் தேவர்களுக்கும், பின் அதிதிகளுக்கும் உணவின் பாகத்தை அளித்து மிகுந்த அன்னத்தைக் குடும்பத்துடன் போஜனம் செய்தார். இவ்வாறு 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை போஜனம் ஏற்றார். இவ்வாறு அவர் அன்னத்தைத் தானம் செய்து வந்ததால் அன்னம் அதிகரித்து வந்தது. நூற்றுக் கணக்கான பிராமணர்கள் போஜனம் பெற்றனர். திகம்பர வேஷத்தில் யாத்திரை செய்த துர்வாச மகரிஷி உத்தமரும் தர்மிஷ்டருமான முக்கலரின் விரதத்தையும் புகழையும் கேட்டு அவரது ஆசிரமம் சென்றார். தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டு, பொருத்த மற்ற வேஷத்துடன், கடுமையான சொற்களைப் பேசியவாறு முக்கலரிடம் சென்ற துர்வாசர் தான் போஜன விருப்பத்துடன் வந்துள்ளேன் எனக் கூறினார். முக்கலர் துர்வாசரை வரவேற்று உபசரித்து முறைப்படி பூஜை முதலியவற்றைச் செய்து போஜனம் அர்ப்பணித்தார். ருசியாக இருந்த அன்னம் முழுவதையும் தானே மிச்சமின்றி உண்டு முடித்த துர்வாசர் எச்சில் இலையை எடுத்து உடல் முழுதும் பூசிக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

முனிவர் முத்கலர் தனக்கும் குடும்பத்திற்கும் அன்னமின்றி மீண்டும் தானியங்களைச் சேகரிக்கலானார். முத்கலர் துர்வாசரின் செயலால் கோபம், த்வேஷம், பயம், அவமானம் எதனையும் மனதில் கொள்ளவில்லை. முத்கலருடைய மனோ தைரியத்தை இழக்கச் செய்வதற்காக தொடர்ந்து 6 முறை முத்கலர் உணவளிக்கும் சமயத்தில் வந்து சமைக்கப்பட்ட உணவு அனைத்தையும் தானே உண்டு முடித்தார். ஆனால் முத்கலரின் மனம் எந்த மாறுதலுமின்றி நிர்மலமாக இருந்தது. இதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த துர்வாசர் முத்கலரிடம் கூறலானார். “பிரம்மன்! இவ்வுலகில் அசூயையின்றி தானம் செய்பவன் உன்னைப் போன்று வேறு யாரும் இல்லை. பசி, தர்மஞானத்தையே இல்லாமல் செய்து விடக்கூடியது. தைரியத்தை அபகரிப்பது. ரசத்தையே (சுவை) விரும்பும் நாக்கு எப்போதும் சுவையான உணவின் பக்கம் மனிதனை இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. போஜனத்தாலேயே உயிர் காக்கப்படுகிறது. கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த செல்வத்தைத் தூய இதயத்தோடு தானம் செய்வது மிகவும் கஷ்டமாகும். ஆனால் நீ அதைச் செய்துவிட்டாய். புலனடக்கம், தைரியம், தானம், சமம், தமம், தயை, சத்தியம், தருமம் அனைத்தும் உன்னிடம் முழுமையாக உள்ளன. நீ உன்னுடைய சுப கர்மங்களால் எல்லா உலகையும் வென்றுவிட்டாய். சொர்க்கவாசி தேவர்களும் உன் தானச் சிறப்பை அறிந்துள்ளனர். நீ உடலோடு சொர்க்கலோகம் செல்லப் போகிறாய்” என்று துர்வாசர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே தேவதூதன் விமானத்தோடு முத்கலரிடம் வந்தான். முத்கலரிடம், “இந்த விமானம் தங்களுக்கு சுப கர்மங்களால் கிடைத்துள்ளது. இதன் மீது அமருங்கள்; நீங்கள் பெரும் சித்தியை அடைந்துவிட்டீர்கள்” என்று தெரிவித்தான். முத்கலர், தேவதூதனிடம் “நான் உன் வாய் மூலம் சொர்க்க வாசிகளின் குணங்களைப் பற்றிக் கேட்க விரும்புகிறேன். சொர்க்கத்தில் என்ன குணம் உள்ளது? என்ன குற்றம் உள்ளது? இதற்கான விடையைத் தயக்கமின்றிக் கூறு; அதன் பின்னரே எனது கடமையை நான் தீர்மானம் செய்யப் போகிறேன் என்று சொன்னார்.

தேவதூதன் சொர்க்கத்தின் நிறை-குறை; குற்றமற்ற விஷ்ணு தாமம் பற்றிக் கூறுதல்; முத்கலர் வேததூதனைத் திருப்பி அனுப்புதல்

தேவதூதன் முத்கலரிடம் கூறலானான். “மகரிஷியே! உனது அறிவு மிக உத்தமமானது. மற்றவர்கள் மிக உயர்ந்ததாகக் கருதும் சொர்க்கலோகம்

உனக்குக் கிடைத்தபோதும் நீ அதனை ஏற்காமல் யோசிக்கிறாய். ஊர்த்வகம் என்று சொல்லப்படும் சொர்க்கம் இங்கிருந்து மிக உயரத்தில் உள்ளது. அங்கு செல்வதற்கான வழி மிகவும் உத்தமமானது. தவம் செய்யாதவர், சத்தியம் பேசாதவர் யாகங்கள் செய்யாதவர். நாஸ்திகர்கள் அந்த லோகத்தை அடைய முடியாது. தர்மாத்மா, புலனடக்கம் உடையவர், பொறாமையற்றவர், சமதமம் நிரம்பியவர் ஆகிய புண்ணியவான்களே அங்கு செல்லமுடியும். அங்கு தேவ, சாத்ய, விஸ்வதேவ, மகரிஷிகண, யாம, தாம, கந்தர்வ, அப்சரா முதலிய தேவ சமூகங்களுக்குத் தனித்தனியாக ஒளி மிக்க உலகங்கள் உள்ளன. சொர்க்கத்தில் 33 ஆயிரம் யோஜனை உடைய தங்கமயமான மேருமலை உள்ளது. அங்கு தேவர்களின் நந்தனம், பவித்ரம் என்னும் தோட்டங்கள் உள்ளன. அங்கு பசி, தாகம் கிடையாது. மனதில் துயரம் உண்டாவதில்லை. வெப்ப குளிர்ச்சி, பயம் ஆகியவை உண்டாவதில்லை. அறுவறுக்கத்தக்கதோ, சுபமானதோ எந்தப் பொருட்களும் கிடையாது. மனிதன் தான் செய்த புண்ணிய கர்மங்களால் அங்கு இருக்க முடிகிறது. அங்கு சரீரத்தில் வியர்வை இல்லை; மலமூத்திரம் கிடையாது. மாலைகள் வாடுவதில்லை. அவர்களுக்கு யாரிடமும் அகூயை உண்டாவதில்லை. ஒருவரும் துயரத்தையும் களைப்பையும் உணருவதில்லை.

தேவர்களின் உலகிற்கும் மேல் வேறு எத்தனையோ திவ்ய லோகங்கள் உள்ளன. அவை அனைத்திற்கும் மேல் பிரம்மாவின் லோகம் உள்ளது. அங்கு சுப கர்மங்களால் புனிதமடைந்த ரிஷிகள் செல்லுகிறார்கள். அங்கு ருபு என்னும் வேறு தேவர்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சிறப்பு உருவம் கிடையாது. ஜோதி மயமான சரீரம் உடையவர்கள். அவர்களுக்கு முதுமையோ, மரணமோ இல்லை. சுகதுக்கம், விருப்பு வெறுப்பு கிடையாது. இங்குள்ள 33 தேவர்களின் உலகங்களுக்கு உத்தம நியமங்களைக் கடைப்பிடித்தும், விதிப்படி அளித்த தானங்களாலும் செல்ல முடியும். பிராமணரே! இதுவரை சொர்க்கத்தின் சுகம் பற்றிக் கூறினேன். இப்போது குற்றங்களைக் கூறுகிறேன். கேள். தான் செய்த சத்கர்மங்களின் பலனே சொர்க்கத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அங்கு புதிய கர்மம் ஏதும் செய்யப்படுவதில்லை. தன்னுடைய புண்ணியமென்னும் மூலதனத்தை இழப்பதால் அங்குள்ள போகங்கள் கிடைக்கின்றன. சொர்க்கத்தின் மிகப் பெரிய குறை, புண்ணியங்களின் பலன் தீர்ந்ததும் திடீரென்று அங்கிருந்து வீழ்ச்சியடைவது ஆகும். சுகபோகத்தில் இருப்பவர்கள் அதில் இருந்து திடீரென வீழ்வது பெரும் துயரமாகும். சொர்க்கத்திலிருந்து விழும் சமயம்

உணர்வு மறைந்துவிடுகிறது. முதலில் அவர்களின் மாலைகள் வாடிவிடுகின்றன. வீழ்ச்சியின் அறிவிப்பு இதனால் கிடைக்கப் பெற்று மனதில் பயம் நிலை பெறுகிறது. பிரம்மலோகம் வரை உள்ள எல்லா லோகங்களிலும் இந்த பயங்கர தோஷம் காணப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு விஷயம், சொர்க்கத்தில் இருந்து விழுபவர்கள். மனிதப் பிறவியையே பெறுகிறார்கள். மனிதப் பிறவியில் தன் கடமையைத் தர்மத்தோடு செய்யாவிடில் அவன் கீழான பசு, பசுவியாகப் பிறப்பெடுக்கிறான். பூமி கர்ம பூமி; தேவருலகம் பலனை அனுபவிக்கும் பூமி எனக் கருதப்படுகிறது.

முத்கலர் வேறு ஏதேனும் லோகம் உள்ளதா என்று தேவதூதனிடம் கேட்டார். தேவதூதன், “பிரம்மாவின் லோகத்திற்கு மேல் பகவான் விஷ்ணுவின் பரமதாமம் உள்ளது. அது தூய சனாதமான ஒளிமயமான லோகம் ஆகும். விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, தம்பம், லோபம், பெருங்கோபம், மோகம், துரோகம் ஆகிய குணங்களுடைய மனிதன் அங்கு செல்ல முடியாது. பாசம்-அகங்காரம் இல்லாதவரும் சுக-துக்கம் என்னும் இருமையில் நீங்கியவர்களும், புலன்களை வென்றவர்களும், த்யான யோகத்தில் ஈடுபட்டவர்களுமே அந்த லோகத்துக்குச் செல்ல முடியும்” என்று தெரிவித்தான். பிறகு முத்கல முனிவரை சொர்க்கலோக யாத்திரைக்கு அழைத்தான். முத்கலர் தேவதூதனிடம், “சொர்க்கமும் அங்குள்ள சுகங்களும் பெரும் குற்றமுடையவையாகும். எனவே எனக்கு அதன் அவசியம் இல்லை. சொர்க்கலோகத்தில் புண்ணியப்பலன் தீர்ந்த பிறகு பூமியில் பிறக்கும் மனிதன் பெரும் துக்கத்தையும் பச்சாபத்தையும் அடைந்து இதே லோகத்தில் சஞ்சரிக்கிறான். எனவே எனக்கு சொர்க்கம் செல்லும் விருப்பம் இல்லை. மனிதன் எங்கு சென்று ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லையோ, கவலைப்படுவதில்லையோ, எங்கிருந்து தடுமாறி விழுவதில்லையோ அந்த அக்ஷய தாமத்தை நான் ஆராய்வேன்” என்று கூறிய முத்கலர் சொர்க்கம் வரமறுத்து தேவதூதனுக்கு விடையளித்தார். பின் சீல உஞ்சவ்ருத்தியால் வாழ்க்கை நடத்திய அவர் சம தம நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து, நிந்தை, துதியைச் சமமாக ஏற்று, மண்ணையும், தங்கத்தையும் சமமாகக் கருதி ஞானயோகத்தின் மூலம் தியானத்தில் ஈடுபட்டு சனாதனமாக மோக்ஷம் என்ற பரமசித்தியைப் பெற்றுவிட்டார். இவ்வாறு தானத்தின் மகிமையில் முத்கலர் விஷ்ணு தாமம் அடைந்ததை வியாசர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார்.

22. துர்வாச முனிவர் (வனபருவம் அத் 262)

துரியோதனன் தனது நண்பர்களுடன் பாண்டவர்களுக்குச் சங்கடம் விளைவிக்கக் கூடிய வழிகளை ஆலோசித்து வந்தான். அப்போது துர்வாச மகரிஷி தனது பத்தாயிரம் சிஷ்யர்களுடன் துரியோதனனைக் காண வந்தார். துரியோதனன் மிகவும் கோபம் கொண்டவரான துர்வாசரை முறைப்படி, பணிந்து பூஜித்து வினயத்துடன் விருந்தளித்து உபசரித்தான். தானே அடிமையைப் போல அவருக்குச் சேவை செய்தான். துர்வாசர் திடீரென போஜனம் கேட்பார். திடீரென மறுத்துவிடுவார். நீராடச் சென்று நீண்ட நேரம் கழித்து வந்து நான் சாப்பிடப் போவதில்லை; பசி இல்லை என்பார். பாதி இரவில் எழுந்து போஜனம் வேண்டிச் சொல்வார். உணவு தயாரானதும் உணவை நிந்தித்து மறுத்துவிடுவார். இவ்வாறு பலமுறை செய்தும் துரியோதனன் அவரிடத்தில் எந்த மாறுதலையும் காட்டாமல் முக மலர்ச்சியோடு பணிவிடை செய்து வந்தான். அதனால் மகிழ்ந்த துர்வாசர் துரியோதனனிடம் வரம் கேட்குமாறு கூறினார். துரியோதனன் ஏற்கனவே சிந்தித்து வைத்திருந்தபடி முனிவரிடம் தன்னிடம் அதிதியாக வந்தது போலவே காட்டில் வசிக்கும் பாண்டவர்களிடமும் சிஷ்யர்களுடன் அதிதியாகச் செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். அத்துடன் திரௌபதி பிராமணர்களுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் உணவளித்துத் தானும் போஜனம் செய்து ஓய்வெடுக்கும் காலமில்லாக் காலத்தில் சென்று போஜனம் வேண்டவும் வரம் கேட்டுப் பெற்றான். துர்வாசர் அவ்வாறே துரியோதனனுக்கு வரமளித்துப் பாண்டவர்களிடம் சென்றார்.

துரியோதனனுக்கு அளித்த வரத்தின்படியே அனைவரும் உணவு முடித்து ஓய்வெடுத்த சமயம் பாண்டவர்களிடம் சென்றார். பாண்டவர்கள் அவரை எதிரே சென்று வரவேற்று ஆசனமளித்துப் பூஜித்துப் பின் விருந்திற்கு அழைத்தனர். இந்நேரத்தில் எவ்வாறு இவர்கள் தங்களுக்கு உணவளிக்க முடியும் என்பதைச் சிறிதும் யோசிக்காமல் முனிவரும் சிஷ்யர்களும் நீராடச் சென்று விட்டனர். திரௌபதிக்கோ முனிவருக்கு விருந்தளிக்க வேண்டிய அன்னத்திற்காகப் பெருங்கவலை உண்டாயிற்று. சூரிய பகவான் அளித்த அக்ஷய பாத்திரம் திரௌபதி உண்ணும் வரைக்குமே அன்னத்தை அளிக்கும் திரௌபதியும் போஜனம் முடித்து விட்டதால் அன்னம் பெறும் வழி ஏதும் அறியாமல் ஆபத் பாந்தவனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை

நினைத்து ஸ்மரணம் செய்யலானாள். கௌரவ சபையில் துச்சாதனனிடமிருந்து என்னைக் காத்தது போல் இந்த சங்கடமான சமயத்திலும் என்னைக் காப்பாற்று என வேண்டினாள். திரௌபதி தன்னை நினைப்பதை அறிந்த பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உடனே திரௌபதியின் முன் தோன்றினார். திரௌபதி நடந்த விஷயங்களைத் தெரிவித்தாள். இந்நேரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தனக்குப் பசிக்கிறது என்று கூறி போஜனம் அளிக்குமாறு கேட்டார். திரௌபதி தான் சாப்பிட்டு விட்டதால் அக்ஷய பாத்திரம் உணவளிக்காது எனத் தெரிவித்தாள். ஆனால் கிருஷ்ணன் பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டுமாறு கூறினார். அவ்வாறே திரௌபதி அக்ஷய பாத்திரத்தை எடுத்து வர, அதன் கழுத்தில் சிறிது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த கீரையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எடுத்துச் சாப்பிட்டார். இந்தக் கீரையால் உலகனைத்தின் ஆத்மாவும் யக்ஞ போத்தாவுமான சர்வேஸ்வரன் திருப்தியும் சந்தோஷமும் அடையட்டும் என்று திரௌபதியிடம் கூறினார். பின் சுகாதேவனிடம் விரைந்து சென்று நீராடச் சென்றிருந்த முனிவர்களைப் போஜனத்திற்கு அழைத்து வரச் சொன்னார்.

சுகாதேவன் முனிவர்களை அழைப்பதற்காக முனிவர்கள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். இச்சமயத்தில் நீராடிக் கொண்டிருந்த முனிவர்களுக்குப் பெரும் விருந்துண்டது போன்ற திருப்தியும் ஏப்பமும் உண்டாயிற்று. முனிவர்கள் இப்போது நாம் எவ்வாறு போஜனம் செய்வது? நாம் தயாரிக்கச் சொன்ன அன்னம் வீணாகிவிடும்; நாம் இப்போது என்ன செய்வது? என்றனர். துர்வாசர் உண்மையில் வீணாகவே சமையல் செய்வித்து யுதிஷ்டிரருக்குப் பெரும் குற்றம் இழைத்துவிட்டோம். பாண்டவர்கள் கொடிய பார்வையால் நம்மைப் பொசுக்கி விடாமல் இருக்கட்டும். பிராமணர்களே! அம்பரீஷ மகாராஜாவின் பிரபாவத்தை நினைத்து நான் ஸ்ரீ ஹரியின் பாதங்களைச் சரணடைந்த பக்தர்களிடம் எப்போதும் பயம் கொண்டிருக்கிறேன். பாண்டவர்கள் கோபித்தால் பஞ்சக் குவியலில் வைத்த தீ போல நாம் எரிந்துவிடக்கூடும். எனவே சிஷ்யர்களே! பாண்டவர்களிடம் செல்லாமலே ஓடி விடுவோம் என்றார். உடனே அவர்கள் அங்கிருந்து பல திசைகளிலும் விரைந்து சென்றுவிட்டனர். அவர்களைத் தேடி வந்த சுகாதேவன் அங்கிருந்தவர்களால் துர்வாசர் சிஷ்யர்களுடன் அங்கிருந்து சென்று விட்டதை அறிந்தார். இவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பாண்டவர்களைத் துர்வாசரின் கோபத்திலிருந்து காப்பாற்றினார். துரியோதனன் எண்ணம் வீணானது.

23. சூரிய பகவான் (வனபருவம் அத்: 300-302, 304-307)

விருஷ்ணி குலத்தில் சூரசேனனின் மகளாகப் பிறந்த ப்ருதா, சூரசேனனின் அத்தை மகனான குந்தி போஜனிடத்தில் அவளது தந்தையால் மகளாகக் கொடுக்கப்படுகிறாள். இவள் வஸுதேவரின் சகோதரி; ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் அத்தையாவாள். ப்ருதா குந்தி போஜனிடத்தில் வளர்ந்து வந்ததால் குந்தி என்றே அழைக்கப்பட்டாள். ஒரு சமயம் குந்திபோஜனிடத்தில் விருந்தாளியாக வந்த கோபத்திற்குப் பெயர் பெற்ற துர்வாச முனிவருக்கு அவர் மனம் மகிழும்படி குந்தி சேவை புரிந்தாள். துர்வாசர் அவருக்கு வரம் தர விரும்பினார். ஆனால் தந்தையின் கட்டளைப்படியே அவருக்கு சேவைபுரிந்த குந்தி வரம் எதுவும் பெற விரும்பவில்லை. துர்வாசர் வரம் வேண்டாம் என்றால், தான் ஒரு மந்திரம் உபதேசிப்பதாகவும், அதன் மூலம் குந்தி விரும்பிய தேவரை வரவழைக்க முடியும் என்று கூறி மந்திரோபதேசம் அளித்தார்.

குந்தி சூரிய பகவானை அழைத்தல்; சூரியன் குந்திக்குப் புதல்வனை அளித்தல்:

முனிவர் சென்றபின் குந்தி ஒருநாள் காலைப்போதில் சூரியனுடைய கவின்மிகு தோற்றத்தைக் கண்டாள். அறியாச் சிறுமியான அவள் துர்வாச முனிவர் உபதேசித்த மந்திரத்தின் சக்தியை சோதிக்க நினைத்தாள். மந்திர உச்சாடனம் செய்தாள். சூரியன் மிகுந்த ஆவலோடு அங்கு வந்தார். அழகிய தோற்றத்தோடு கையில் அங்கதம் ஏந்தி தலையில் மகுடம் தரித்து வந்த சூரியன் எதற்காகத் தன்னை அழைத்தாய் எனக் குந்தியிடம் கேட்டார். குந்தி சூரியனிடம் தான் விளையாட்டுத்தனத்தால் அவ்வாறு அழைத்துவிட்டதாகவும், வந்தபடியே திரும்பிச் செல்லும்படியும் கூறினாள். ஆனால் சூரியன் மறுத்துவிடுகிறார். “உன் மனதில் சூரிய தேவனிடம் இருந்து ஒப்பற்ற பராக்கிரமம், பிறவியிலேயே கவச குண்டலங்களோடும் கூறிய மகன் கிடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியிருந்தது. எனவே உன் சரீரத்தை எனக்கு அர்ப்பணம் செய். உனக்கு தேஜஸ்வியான மகன் கிடைப்பான் என்றும் கூறினார். நீ என் சொல்லை ஏற்காவிடில் உனக்கும், உன் தந்தைக்கும், உனக்கு மந்திரம் அளித்த முனிவனுக்கும் சாபம் அளித்துவிடுவேன். அனைவரையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுவேன்” எனச்

சூரியன் குந்தியிடம் கூறினார். குந்தி மணம் புரியாமலேயே சூரியனுடன் சேர்வது என்ற நீசகர்மத்தை எவ்வாறு செய்வேன் என்று கலங்கினாள். ஒருபக்கம் சாபத்திற்கும் ஒருபக்கம் உறவினர்களிடமும் பயம் உண்டாயிற்று. தன்னுடைய கன்னித் தன்மையை இழந்து குலத்தின் புகழுக்கு களங்கம் ஏற்படுத்த அவள் விரும்பவில்லை. ஆனால் சூரியன் தன்னோடு சேருவதால் அவளுடைய கன்னித்தன்மை மாசடையாது என்றும், மஹாபாஹு புதல்வனைப் பெற்ற பின் மீண்டும் கன்னிகையாவாய் என்றும் தெரிவித்தார். குந்தியோடு சரீரசங்கமம் செய்தார். யோக சக்தியின் மூலம் அவளுள் பிரவேசித்தார். சூரியன் குந்திக்களித்த இந்தக் கர்ப்பத்தில் 11-ம் மாதம் கவச குண்டலத்தோடு கூடிய புதல்வனைப் பெற்று உறவினரிடம் பயத்துடன், வளர்ப்புத் தாயின் உதவியால் அக்குழந்தையைப் பெட்டியில் வைத்து நதிநீரில் விட்டுவிடுகிறாள். இவ்வாறு சூரியன் குந்திக்களித்த மகனே கர்ணன் ஆவான்.

சூரிய பகவான் யுதிஷ்டிரருக்கு அக்ஷய பாத்திரம் அளித்தல்

வனவாசம் சென்ற யுதிஷ்டிரரோடு அவர்பால் அன்பு கொண்ட பிராமணர்களும் உடன் வந்தனர். அவர்களுக்கு உணவு முதலியன அளித்து பரிபாலனம் செய்ய முடியாதவராக, யுதிஷ்டிரர் மிகுந்த வருத்தம் கொண்டார். பாண்டவர்களின் புரோகிதரான தெளமயர் சூரியபகவானின் 108 நாமங்களைக் கூறினார். இந்த திவ்யநாமங்களில் முறைப்படி சூரியனைத் துதிக்க அறிவுறுத்தினர். யுதிஷ்டிரரும் கங்கையில் நீராடி, மலர் தூவி, நைவேத்யம் படைத்து சூரிய பகவானைப் பூஜித்தார். அதன்பின் கங்கை நீரில் நின்று, மனதை ஒருமுகப்படுத்தி, புலன்களை அடக்கி சூரியனின் 108 நாமங்களை ஜபம் செய்தார். அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த சூரிய பகவான் அக்னியைப் போல ஜொலிக்கும் மேனியுடன் பாண்டுகுமாரனுக்குத் தரிசனம் அளித்தார். பிறகு, “பாண்டுகுமாரா! நீ கேட்டவை அனைத்தும் உனக்குக் கிடைக்கும். நான் 12 ஆண்டுகள் வரை உனக்கு அன்னமளிப்பேன். இதோ நான் அளிக்கும் அக்ஷய பாத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள். உனது சமையலறையில் இந்தப் பாத்திரத்தின் மூலம் பழம், கிழங்கு, உணவாகத் தகுந்த கீரை, காய், நால்வகை உணவு சமைப்பதற்கான அனைத்துப் பொருட்களும் திரௌபதி உண்ணாமல் உணவு அளித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை குறையாமல் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் திரௌபதி

உணவுண்டபின் பாத்திரத்தில் இருந்து உணவு கிடைக்கப் பெறாது” என்று கூறி அக்ஷயபாத்திரத்தை அளித்தார். பாண்டவர்களுக்கு சூரிய பகவான் அளித்த அக்ஷய பாத்திரமே 12 ஆண்டுகள் அவர்களைக் காப்பாற்றியது. அக்ஷய பாத்திரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த கீரையைச் சாப்பிட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அருளால் தூர்வாசரின் சாபத்திலிருந்தும் பாண்டவர்கள் தப்பிக்கின்றனர்.

சூரிய பகவான் கர்ணனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தல்

பாண்டவர்களின் 12 ஆண்டுக்காலம் வனவாசம் முடியும் தருணத்தில் சூரிய பகவான் தன் புதல்வனான கர்ணனின் கனவில் பிராமணர் உருவில் தரிசனம் அளித்தார். இந்திரன் கர்ணனிடம் கவச குண்டலங்களைத் தானமாகப் பெறுவதற்கு வரப்போகும் விஷயத்தையே முன் கூட்டியே தெரிவித்தார். இந்திரன் பாண்டவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகவே உன் கவச குண்டலங்களை உன்னிடமிருந்து அபகரிக்க விரும்புகிறார். அவற்றை இழந்தால் நீ உன் ஆயுளை இழக்க நேரிடும் என எச்சரிக்கிறார். ஆனால் கர்ணனோ, தன் தந்தை சூரியபகவான் கட்டளையிட்டபோதும் அவரது கட்டளையை ஏற்க மறுக்கிறான். தான் உயிர் இழந்தாலும் சரி, தன்னிடம் யாசகம் கேட்டு வருபவரை ஒருபோதும் தானமளிக்காமல் அனுப்ப மாட்டேன் என உறுதியுடன் தெரிவித்து விடுகிறான். சூரியபகவான் அப்படியென்றால், இந்திரனிடத்தில் அவரது அமோக சக்தி ஆயுதத்தைப் பெற்றுப் பின் கவச குண்டலங்களை அளிக்குமாறு கூறுகிறார். அவ்வாறே இந்திரன் யாசிக்க வருகிறார். கர்ணன் அமோக சக்தி ஆயுதத்தை நிபந்தனையுடன் பெற்றுக் கவச குண்டலங்களைத் தானமாக அளிக்கிறான்.

சூரியபகவானின் சிறப்புகள் (யுதிஷ்டிரர் வணங்கிக் கூறுபவை)

ஹம்சம்	-	தூயரூபம் உயைடவர்
சவிதா	-	உற்பத்தி செய்பவர்
பானு	-	ஒளிருபவர்
அம்சமாலி	-	கிரணங்களோடு பொலிவுறுபவர்
வ்ருஷாகபி	-	தர்மரக்ஷகர்
விவஸ்வான்	-	சர்வ வ்யாபி
மிஹிர்	-	மழை பொழிபவர்

பூஷா	-	போஷகர்
மித்ர	-	நண்பர்
தர்ம	-	தரிப்பவர்
சஹஸ்ராஷ்மி	-	ஆயிரம் கிரணம் உடையவர்
ஆதித்யன்	-	அதிதி புதல்வன்
தபன்	-	தாபமளிப்பவன்
கவாம்பதி	-	கிரணங்களின் சுவாமி
அர்க்	-	அர்ச்சனைக்குரியவர்
ரவி, சூரியன்	-	உற்பத்தி செய்பவர்
சரண்யன்	-	சரணமடைபவரைக் காப்பவர்
தினக்ருத்	-	நாளின் கர்த்தா
திவாகர்	-	பகலைத் தோற்றுவிப்பவர்
சப்ததிதி	-	ஏழு குதிரைகளை உடையவர்
தாமகேசி	-	ஒளிமயமான கிரணம் உடையவர்
விரோசனன்	-	ஒளிப்பவர்
ஆஷுகாமி	-	விரைந்து செல்பவர்
தமோஷ்ண	-	இருளை விலக்குபவர்
ஹரிதாஸ்வ	-	பச்சைக்குதிரை உடையவர்.

சூரிய பகவானின் 108 நாமங்கள்

1. சூர்ய	37. யம	73. சர்வலோக நமஸ்க்ருத
2. அர்யமா	38. வைத்யதாக்நி	74. ச்ரஷ்டா
3. பக	39. ஜடராக்னி	75. சம்வர்தக
4. த்வஷ்டா	40. ஜந்தநாக்னி	76. வஹ்னி
5. பூஷா	41. தேஜஃபதி	77. சர்வாதி
6. அர்க	42. தர்மத்வஜ	78. அலோலுப
7. சவிதா	43. வேதகர்த்தா	79. அனந்த
8. ரவி	44. வேதாங்க	80. கபில
9. கபஸ்திமான்	45. வேதவாஹன்	81. பானு
10. அஜ	46. க்ருத்	82. காமத
11. கால	47. த்ரேதா	83. சர்வதோமுக
12. ம்ருத்யு	48. துவாபர	84. ஜய

13. தாதா	49. சர்வமலாச்ரயகலி	85. விசால
14. ப்ரபாகா	50. கலாகாஷ்டா முஹூர்த்த ரூப சமய	86. வரத
15. ப்ருத்வீ	51. ராத்ரி	87. சர்வதாது நிஷேசிதா
16. ஆப்	52. யாமம்	88. மன: சுபர்ண
17. தேஜ்	53. கூஷணம்	89. பூதாதி
18. க (ஆகாஷ்)	54. ஸம்வத்ஸ்ரகர்	90. சீக்ரக
19. வாயு	55. அச்வத்த	91. ப்ராணதாரக
20. பராயண்	56. காலசக்ரப்ரவர்த்தக விபாவக	92. தன்வந்திரி
21. ஸோம்	57. ஸாஸ்வத புருஷ	93. தூமகேது
22. ப்ருகஸ்பதி	58. யோகி	94. ஆதிதேவ
23. சுக்ர	59. வ்யாக்தாவ்யக்த	95. அதிதி சுத
24. புத	60. சனாதன	96. த்வாதசாத்மா
25. அங்காரக	61. காலாத்யபிக்ஷ	97. அரவிந்தாக்ஷ
26. இந்திர	62. ப்ரஜாத்யக்ஷ	98. பிதா-மாதா பிதாமஹ
27. விவஸ்வான்	63. விசுவகர்மா	99. ஸ்வர்கத்வார ப்ரஜாத்வார
28. தீப்தாம்சு	64. தமோனுத்	100.மோக்ஷத்வார த்ரிவிஷ்டப
29. சுசி	65. வருண	101. வேதகர்த்தா
30. செளரி	66. சாகர	102. ப்ரசாந்தாத்மா
31. சனைஸ்சர்	67. ஜுமுத	103. விஸ்வாத்மா
32. பிரம்மா	68. அம்ச	104. விசுவதோமுக
33. விஷ்ணு	69. ஜீவன்	105. சராசராத்மா
34. ருத்ர	70. அரிஹா	106. சூக்ஷ்மாத்மா
35. ஸ்கந்த	71. பூதாச்ரய	107. மைத்ரேய
36. வருண	72. பூதபதி	108. கருணான்வித

24. இந்திரன் II (சசி தேவி துன்பம்; விருத்தாசுரன், நகுஷன், அழிவு) பழைய வரலாறு - சல்யர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (உத்பருவம் அத் 9-18)

உத்தியோக பர்வத்தில் சல்யமன்னர் யுதிஷ்டிரரிடம் இந்திரன் தன் மனைவி சசிதேவியுடன் பெரும் துன்பமடைந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். இது மிக பழமையான வரலாறாகும்.

தவஷ்டா என்ற பெயர்கொண்ட ஒரு பிரஜாபதி இருந்தார். தேவர்களில் சிறந்தவர், தபஸ்வியும் ஆவார். இந்திரனிடம் பகை கொண்டு விஸ்வரூபன் என்ற மூன்று தலையுடைய மகனைத் தோற்றுவித்தார். அவன் சூரியன், சந்திரன், அக்னியைப் போன்றவன். தன் மூன்று முகங்களின் மூலம் இந்திரனுடைய இடத்தைப் பெற தவம் செய்து வந்தான். ஒரு முகத்தால் வேதங்களைப் படித்தான். ஒரு முகத்தால் மது குடித்தான். மூன்றாவது முகத்தால் திசைகள் அனைத்தையும் பருகுவது போல் பார்த்து வந்தான். அவனுடைய தவ பலத்தையும், சத்தியத்தையும் கண்டு இந்திரன் துயரம் கொண்டார். இவன் இந்திரனாகி விடக்கூடாதே என்று யோசித்தார். அப்சரஸ்களைத் தரிசிரா என்று அழைக்கப்பட்ட அவனிடம் அனுப்பி அவனது தவத்தைக் கலைக்க முயற்சி செய்தார். ஆனால் அப்சரஸ்களால்த் தரிசிராவின் தவத்தைக் கலைக்க முடியவில்லை.த் தரிசிரா கடும் புலனடக்கத்துடன் அமைதியாக இருந்தார். தங்கள் முயற்சியில் தோற்ற அப்சரஸ்கள் தங்கள் இயலாமையை இந்திரனிடம் தெரிவித்தனர். எனவே இந்திரன் தன் வஜ்ரத்தால்த் தரிசிராவை அடித்து வீழ்த்தினார். ஆனாலும் இந்திரனுக்கு அமைதி கிடைக்கவில்லை. உயிரிழந்த பின்னும் உயிருள்ளவரைப் போலவே அவரது முகங்கள் காணப்பட்டன.

இந்திரன்த் தரிசிராவின் தலைகளைத் துண்டிக்கத் தச்சனிடம் கூறுதல்

இதனைக் கண்ட இந்திரன் பயந்து குழப்பமடைந்தார். அச்சமயம் அங்கு கோடாலியோடு வந்த தச்சனிடம்த் தரிசிராவின் மூன்று தலைகளையும் துண்டாக்கி விடுமாறு கூறினார். தச்சன் தன் கோடலிக்கு அவ்வளவு சக்தியில்லை, மேலும் இது பாவச்செயல் என்று மறுத்தான். இந்திரன் தான் இந்திரன் என்று தெரிவித்து என் அருளால் உன் கோடலி வஜ்ரம்

போலாகிவிடும் என்று தைரியமூட்டினான். ஆனாலும் தச்சன் இந்த ரிஷிகுமாரனைக் கொல்வதால் பிரம்மஹத்தி பாவம் உண்டாகும் என்ற பயம் உங்களுக்கு இல்லையா? எதற்காக இதைச் செய்கிறீர்கள் என்று கேட்டான் இந்திரன், “இவன் என் பகைவன்; இவனை என் வஜ்ரத்தால் கொன்றுவிட்டேன் பிரம்மஹத்தியில் இருந்து விடுபட்டு தூய்மை பெறுவதற்கான கடுமையான தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பேன். இவன் கொல்லப்பட்டாலும் நான் பயப்படுகிறேன். நீ இவனுடைய தலையைத் துண்டு துண்டாக்கிவிடு. நான் உனக்கு அருள்புரிவேன். மனிதர்கள் தாமச யாகங்களில் பசுவின் தலையை உன்னுடைய பாகமாக அளிப்பார்கள். இது என் வரம்: நீ எனக்குப் பிடித்ததைச் செய்” என்று கூறினார். தச்சனும் இந்திரன் ஆணைப்படி த்ரிசிராவின் மூன்று தலைகளையும் துண்டு துண்டாக்கினான். வெட்டப்பட்ட தலையினுள் இருந்து மூன்று பறவைகள் வெளிவந்தன. வேதங்களைப் படித்த முகத்தில் இருந்து சாதகபட்சியும், எல்லாத் திசைகளிலும் பார்த்த முகத்தில் இருந்து கௌதாரிப் பறவையும், சுராபானமாகிய மது அருந்திய முகத்தில் இருந்து சிட்டுக்குருவியும் பருந்தும் தோன்றின. பின்னர் இந்திரன் தன்னிடம் திரும்பினார்.

இந்திரனை அழிக்க த்வஷ்டா விருத்தாசுரனைத் தோற்றுவித்தல்: இந்திரன் தோல்வியும், சமாதானமும்

இந்திரன் தான் த்ரிசிராவை அழித்ததை யாரிடமும் தெரிவிக்கவில்லை. ஓராண்டு இதனை யாரும் அறியவில்லை. பின்னர் பகவான் சிவபெருமானின் பூத கணங்கள் இந்திரன் பிரம்மஹத்தி செய்தவர் என்று குழப்பம் செய்யலாயின. இந்திரன் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தில் இருந்து விடுபட கடுமையான விரதங்களை மேற்கொண்டார். தன் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தை கடல், பூமி, மலை, பெண் இனத்திற்குப் பிரித்துக் கொடுத்து தன்னை அதனின்றும் விடுவித்துக் கொண்டார். இந்திரன் தன் குற்றமற்ற மகனைக் கொன்றதால் த்வஷ்டா கோபம் கொண்டார். இந்திரனை அழிப்பதற்காக தன் தவவலிமையின் மூலம் விருத்தாசுரனைத் தோற்றுவித்தார். த்வஷ்டா தான் தோற்றுவித்த விருத்தாசுரனிடத்தில் இந்திரனைக் கொன்றுவிடக் கட்டளையிட்டார். வ்ருத்தாசுரன் இந்திரன் இருந்த சொர்க்க லோகம் சென்று போர் செய்தான். பின் பெரும் உருக்கொண்டு இந்திரனைத் தன் வாயில் போட்டு விழுங்கி விட்டான். தேவர்கள் அதைக் கண்டு பயம் கொண்டு

கொட்டாவியைச் சிருஷ்டித்தனர். விருத்தாசுரன் கொட்டாவி விடுவதற்காக வாயைத் திறந்தபோது, இந்திரன் தன் உடலைச் சுருக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டார். தேவர்கள் இந்திரனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

மீண்டும் அசுரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நீண்ட நாள் பெரும்போர் நடைபெற்றது. த்வஷ்டாவின் தவ வலிமையால் விருத்தாசுரனின் வலிமை பெருகியது. இந்திரன் போரில் தோல்வியடைந்தார். தேவர்கள் இந்திரனோடும், ரிஷிகளோடும் யோசனை செய்தனர். விஷ்ணு பகவானை மனத்தில் நினைத்துத் துதி செய்தனர். இந்திரன் விருத்தாசுரன் வெல்ல முடியாதவனாக இருப்பதால் விஷ்ணுவைச் சரணடைந்து தங்களைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினார். மகாவிஷ்ணு அவர்கள் முன்தோன்றினார். விருத்தாசுரனை வதைக்கும் வழியைக் கூறினார். “நீங்கள் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ரிஷிகள் அனைவரும் விருத்தாசுரன் இடத்திற்குச் சென்று அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளுங்கள். நான் என் சக்தியை இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தில் செலுத்துவேன். அதன் மூலம் இந்திரன் விருத்தாசுரனைக் கொல்ல முடியும்” எனத் தெரிவித்தார். மகாவிஷ்ணு கூறியபடி அனைவரும் விருத்திரனைச் சென்று அடைந்தனர். “தேவ அசுரர் மனிதர் அனைவரும் இந்தப் போரால் துன்புற்றுள்ளனர். எனவே இந்திரனோடு நீ நட்புக் கொள்ள வேண்டும். இந்திரலோகத்திலும் உன் அதிகாரம் இருக்கும்” என்று வேண்டினர். விருத்தன் அது எவ்வாறு இயலும் என்று கூறியபோதும், ரிஷிகள், சத்புருஷர்களால் மதிக்கப்படும். இந்திரனுடைய நட்பை நீ மறுக்கக்கூடாது என வற்புறுத்தினர். விருத்தாசுரன் தான் இந்திரனோடு சமாதானமாக இருப்பதற்காக ஒரு நிபந்தனையை விதித்தான்.

விருத்தாசுரன் நிபந்தனை - இந்திரன் விருத்தனைக் கொல்லுதல், மறைந்து வாழ்தல்

தான் இந்திரன் மற்றும் தேவராலும் உலர்ந்த பொருளாலோ, ஈரமான பொருளாலோ, கல், மரம், ஆயுதம், அஸ்திரம் இவற்றாலோ, இரவிலோ, பகலிலோ கொல்லப்படக்கூடாது என்ற நிபந்தனையை முன் வைத்தான். இதனை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அதன்பின்னர் விருத்தாசுரன் இந்திரனுடன் நட்பாக இருக்கலானான். ஆனாலும் இந்திரன் அசுரனை வதைப்பதற்குரிய வழிகளையே யோசித்து வந்தார். ஒருநாள் கடற்கரையில் இந்திரன் விருத்தாசுரனைக் கண்டார். அது பகலும் இரவுமல்லாத மாலைப் பொழுது. இந்திரன் மகாவிஷ்ணு தனக்களித்த வரத்தை நினைத்தார்.

அசுரனைக் கொல்ல தக்க சமயம் என்று முடிவு செய்தார். விஷ்ணு பகவானை தொடர்ந்து ஸ்மரணம் செய்தார். கடலில் அலைகளால் தோன்றிய மலைபோன்ற நுரையினைக் கண்டார். அது உலர்ந்ததும் அன்று: ஈரமானதும் அன்று: அஸ்திரமும் அல்ல: சஸ்திரமும் அல்ல: ஆகவே இதையே விருத்தன் மீது செலுத்தி அவனைக் கொல்ல முடிவெடுத்தார். வஜ்ராயுதத்தின் மூலம் நுரையை எடுத்து விருத்தாசுரன் மீது அடித்தார். மகாவிஷ்ணுவின் சக்தி அந்நுரையில் பிரவேசித்து அசுரனைக் கொன்றது. அசுரன் கொல்லப்பட்டதும் இனிமையான காற்று வீசியது; இருள் விலகி ஒளி பரவியது; மக்கள் மகிழ்ந்தனர். மூவுலகினரும் இந்திரனை வணங்கினர். இந்திரன் மகாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்தார். நம்பிக்கை துரோகத்தால் விருத்தாசுரனைக் கொன்ற இந்திரன் துயரமடைந்தார். திரிசிராவின் வதத்தால் ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தியும் முற்றிலும் விலகவில்லை. எனவே நீருக்குள் சென்று அதனுள் மூழ்கி நீர்ப்பாம்பைப் போல மறைந்து வசிக்கத் தொடங்கினார். இந்திரன் இல்லாமல் நாடு நகரங்கள் வளமற்றுப் போயின. காடுகள், வனங்கள் காய்ந்து போயின; குளங்களிலும் ஆறுகளிலும் நீர்வற்றிப் போனது. மழை பெய்யவில்லை, மக்களும் தேவர்களும் பயம் கொண்டனர். தேவராஜன் இன்றித் தேவர்கள் துன்பம் அடைந்தனர்.

தேவர்கள் நகுஷமன்னனை இந்திர பதவியில் அமர்த்துதல்; நகுஷனின் தகாத விருப்பம்

உலகத்தில் அராஜகம் நடந்தது. பெரும் தொல்லைகள் உண்டாயின. எனவே தேவர்களும் மகரிஷிகளும் யோசனை செய்து சொர்க்கத்தில் இருந்த நகுஷ மன்னனைச் சொர்க்க உலகின் தலைவனாக வேண்டினர். நகுஷன் உங்களைப் பாதுகாக்கும் சக்தியும் பலமும் எனக்கில்லை என மறுத்தான். ஆனால் தேவர்களும், ரிஷிகளும் மீண்டும் நகுஷனை வற்புறுத்தி இந்திர பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். தவத்துடன் தர்மத்தையும் பெற்றிருந்த நகுஷன் கிடைத்தற்கரிய இந்திர பதவியைப் பெற்றும், காமத்தில் பற்று கொண்டார். நகுஷன் சோலைகளிலும், நந்தவனங்களிலும், இமயத்திலும், கடல்களிலும், நதிகளிலும் அப்சரஸ்களுடனும் தேவ கன்னிகைகளுடனும் விளையாடி மகிழ்ந்தார். ஒரு நாள் நகுஷனின் பார்வை இந்திரனுடைய மனைவி சசியின் மீது பட்டது. நான் தேவர்களின் தலைவனாக இந்திர பதவியில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட பின்பும் சசிதேவியாகிய

இந்திராணி ஏன் இன்னும் எனக்குச் சேவை செய்யவில்லை? அவள் இன்று என் மாளிகை வரட்டும் என நகுஷன் கட்டளையிட்டான்.

இதைக்கேட்டு வேதனை அடைந்த சசிதேவி பிரகஸ்பதியைச் சரணடைந்தாள். பிருகஸ்பதி, நகுஷனை எண்ணி பயப்படாதே. விரைவில் தேவராஜன் இந்திரன் இங்கு வருவார் என அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார். இந்திராணி அங்கிராவின் புதல்வர் பிரகஸ்பதியிடம் சரணடைந்ததைக் கேட்ட நகுஷன் கோபம் கொண்டான். அவனது கோபத்தைக் கண்ட தேவர்கள் ரிஷிகளுடன் அவனிடம் வந்தனர். நகுஷனிடம் கோபத்தை விடும்படி வேண்டினர். வேறொரு இந்திரனின் மனைவியை விரும்புவது பாவச் செயலாகும். எனவே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுங்கள் என்று கூறினர். நகுஷனோ, முன்பு ரிஷிபத்தினி அகல்யாவை கௌதமர் வடிவில் சென்று அவளது பதிவிரதா தன்மையை இந்திரன் அழித்தது உங்களுக்கு தெரியும். அப்போது ஏன் நீங்கள் தடுக்கவில்லை. சசிதேவி என்னுடைய சேவைக்குக் கட்டாயம் வரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டான்.

தேவர்கள் இந்திராணியிடம் கூறியவை - பிரகஸ்பதியின் உபாயம் - சசிதேவி நகுஷனிடம் கால அவகாசம் வேண்டதல்

தேவர்கள் நகுஷனின் முடிவான சொல்லைக் கேட்டு இந்திராணிக்கு அபாயம் அளித்திருந்த பிருகஸ்பதியிடம் சென்றனர். அவரிடம் தங்களுடைய பாதுகாப்பில் இருக்கும் இந்திராணி நகுஷனின் சேவைக்குச் செல்ல அனுமதியுங்கள் எனக் கூறினர். தேவர்களின் சொற்களைக் கேட்ட சசிதேவி விம்மி விம்மி அழுதாள். நான் நகுஷனை விரும்பவில்லை; என் பதிவிரதாவிரதத்தைக் காப்பாற்றவே உங்களிடம் சரணடைந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் எனக் கண்ணீருடன் வேண்டினாள். பிருகஸ்பதி சசிதேவிக்கு அவளை நிச்சயம் காப்பாற்றுவதாக உறுதியளித்தார். பிறகு தேவர்களிடம், சரணடைந்தவரைக் கைவிடுவதாகிய அதர்மத்தை நான் ஒருபோதும் செய்யமாட்டேன். சசியை நகுஷனிடம் செல்லவிடமாட்டேன் என்றார். தேவர்கள் பிரகஸ்பதியிடம் வேறு என்ன உபாயத்தைக் கடைப்பிடித்து இந்திராணியைப் பாதுகாக்க முடியும் என்று யோசிக்குமாறு கேட்டனர். பிருகஸ்பதி சசிதேவி நகுஷனிடம் சிறிது கால அவகாசம் கேட்கட்டும். இதனால் இந்திராணிக்கும், நமக்கும் நன்மை ஏற்படும் என்று யோசனை கூறினார். பிருகஸ்பதியின் ஆலோசனையினை தேவர்கள் ஏற்றுக்

கொண்டனர். சசிதேவியிடம் சென்றனர். நகுஷனிடம் சென்று சிறிது காலதவணை கேட்குமாறு கூறினர். பதிவிரதையான உன்னை விரும்பிய நகுஷன் விரைவில் அழிந்துவிடுவான். இந்திரன் மீண்டும் தமது தேவ சாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவார். இப்போது நகுஷனிடம் கால அவகாசம் பெற்றுப் பாதுகாப்புடன் இரு என்று ஆறுதல் கூறினர். சசிதேவியும் நகுஷனிடம் சென்றாள். நகுஷன் அவளிடம் தன்னைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளச் சொன்னான். பயத்தால் நடுங்கி, தலைகுனிந்தவாறு இந்திராணி நகுஷனிடம் கூறினார். “தேவர் தலைவா! நான் தங்களிடம் சிறிது கால அவகாசம் வேண்டுகிறேன். தேவேந்திரன் எந்த நிலையில் எங்கு இருக்கிறார் என்று தெரியவில்லை. தெரிந்த பின்னர், அல்லது அவரைப் பற்றிய செய்தி ஏதும் தெரியவில்லை என்றால் நான் தங்களுடைய சேவைக்கு வருவேன்” என்றாள். நகுஷனும் இதனை ஏற்றுக் கொண்டான். விரைவில் தன்னிடம் வரவேண்டும் என்றான். பிறகு சசிதேவி ப்ருகஸ்பதியினிடத்தில் சென்றுவிட்டாள்.

இந்திரன் பிரம்மஹத்தியில் இருந்து விடுபடுதல்; சசிதேவியை உபாசித்தல். உபஸ்ருதி இந்திரனைக் காட்டுதல்; இந்திரன் சசிதேவியிடம் கூறிய உபாயம்

இந்திராணி இவ்வாறு நகுஷனிடம் கால அவகாசம் பெற்ற பின்னர் அக்னி முதலிய தேவர்கள் இந்திரனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க யோசனை செய்தனர். அவர்கள் அனைவரும் பகவான் விஷ்ணுவைச் சரணடைந்தனர். அவரிடம் தேவேஸ்வரா! தேவர்களின் தலைவன் இந்திரன் பிரம்மஹத்தியில் பீடிக்கப்பட்டு எங்கேயோ மறைத்துள்ளார். தாங்களே எங்கள் அனைவரையும் காக்க வல்லவர். விருத்தாசுரன் தங்கள் சக்தியால் கொல்லப்பட்டாலும் இந்திரனை பிரம்மஹத்தி ஆக்கிரமித்துள்ளது. தாங்களே அவரை அத்தோஷத்தில் இருந்து விடுவிக்க வழிகூற வேண்டும்” என வேண்டினர். அதனைக் கேட்ட விஷ்ணு, பகவான் “இந்திரன் யக்ஞங்களில் மூலம் என்னை ஆராதிக்கட்டும் இந்திரன் புனிதமான அஸ்வமேத யாகம் செய்து இத்துன்பத்தில் இருந்து விடுதலை பெறட்டும். நகுஷன் தன்னுடையை அதர்மத்தாலேயே அழிந்துவிடுவான். நீங்கள் சிறிது காலம் இக்கஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். விஷ்ணு பகவானின் மதுரமான சொற்களைக் கேட்ட பிரகஸ்பதியும், தேவர்களும் இந்திரன் மறைந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று இந்திரனின் தோஷத்தைப் போக்க ஒரு பெரிய

அஸ்வமேத யாகத்தை அனுஷ்டித்தனர். இந்திரன் தனது தோஷத்தை மரம், நதி, மலை, பூமி மற்றும் பெண்களிடம் பங்கிட்டு அளித்து அதில் இருந்து விடுதலை பெற்றார். பிறகு கவலை நீங்கி தன் தேவேந்திரப் பதவியைப் பெற மீண்டும் சொர்க்க உலகம் வந்தார். அங்கே நகுஷன் தன் பார்வையாலேயே பிராணிகளை அழிப்பதில் வல்லவனாக இருப்பதைக் கண்டார். நடுங்கிய இந்திரன் மீண்டும் அனைவரின் பார்வையில் இருந்தும் மறைத்துவிட்டார்.

இந்திரன் மறுபடியும் மறைந்து போனதால் சசிதேவி துயரத்துடன் அழலானாள். பிறகுதான் தானத்துடன் ஹோமம் செய்திருந்தால், என்னிடம் சத்தியம் இருக்குமானால் என்னுடைய ‘பதிவிரத்யம்’ காக்கப்பட்டும். நான் இரவின் தேவி உபஸ்ருதியினை வணங்குகிறேன்” என்று கூறி ராத்ரிதேவியை உபாசித்தாள். இந்திராணி சசிதேவியின் உபாசனையால் மகிழ்ந்த உபஸ்ருதி தேவி சசியின் முன் தோன்றி தரிசனம் அளித்தாள். இந்திரனை இந்திராணிக்குக் காட்டுவதாகக் கூறி தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றாள். உபஸ்ருதி தேவி சசிதேவியை தேவர்களின் பல வணங்களையும், பல மலைகளையும், இமயத்தையும் தாண்டி அதன் வடபகுதியில் இருந்த கடலின் இடையில் ஒரு பெரிய தீவிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். அத்தீவில் இருந்த அழகிய குளத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தாமரைகள் மலர்ந்திருந்தன. அவற்றிற்கிடையே ஒரு மிக அழகிய உயரமான தண்டுடைய தாமரை மலர்ந்திருந்தது. உபஸ்ருதி தேவி அத்தாமரையின் தண்டைக்கிழித்து இந்திராணியோடு உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கே ஒரு நூலின் இழையில் மறைந்திருந்த இந்திரனை அவர்கள் கண்டனர். சூட்சும உருவத்துடன் சென்று இந்திரனைக் கண்ட சசிதேவியிடம் இந்திரன் எதற்காக இங்கு வந்தாய் எனக் கேட்டார்.

இந்திராணி நகுஷனின் தகாத விருப்பத்தைத் தன் கணவனிடம் தெரிவித்தாள். தான் அவனிடம் சிறிது கால அவகாசம் பெற்றுள்ளதைக் கூறினாள். இந்திரன் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டினாள். நகுஷனைக் கொன்று தேவலோகத்தின் ஆட்சியை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ளுமாறும் கூறினாள். இந்திரன் அவனிடம், “தேவி? இது வீரத்தைக் காட்டும் நேரமல்ல. ரிஷிகளின் யாக ஹவ்யத்தால் நகுஷன் மிகுந்த பலம் பெற்றுள்ளார். எனவே நீ நான் கூறும் காரியத்தை ரகசியமாகச் செய்ய வேண்டும். யாரிடமும் கூறாதே. நீ நகுஷனிடம் தனியாகச் சென்று அவனைத் திவ்யமான ரிஷி வாகனத்தில் அமர்ந்து உன்னிடம் வருமாறு கூறு” என்று ஆலோசனை கூறினாள்.

இந்திராணி நகுஷனிடம் ரிஷிவாகனத்தில் வரக்கூறுதல்; பிருகஸ்பதியிடம் வேண்டுதல்

இந்திரனின் ஆலோசனைப்படி இந்திராணி நகுஷனிடம் வந்தாள். அவளைக் கண்ட நகுஷன் மகிழ்ச்சியுடன், “நான் உன் பக்தனாவேன். நீ விரும்புவது எதுவானாலும் நான் அதை நிறைவேற்றுவேன். இது உறுதி” என்றான். இந்திராணி நகுஷனிடம், “என் நிபந்தனையை நிறைவேற்றிய பின்னரே நான் தங்களை ஏற்றுக் கொள்வேன். தேவர் தலைவா! முன்பிருந்த இந்திரனுக்கு யானை, குதிரை, தேர் முதலியவையே வாகனமாக இருந்தன. ஆனால் தங்களுடைய வாகனம் அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு அபூர்வமானதாக இருக்க வேண்டும். பகவான் விஷ்ணு, ருத்ரன், அசுர, ராக்ஷஸர்களிடமும் இல்லாத வாகனமாக வேண்டும். பிரபோ? சப்தரிஷிகள் ஒன்று கூடித் தங்களைப் பல்லக்கில் சுமந்து வரட்டும். உங்களுக்குச் சமமானவர் யாருமில்லை. இது உங்களுக்குத் தகுதியுடையதே” என்று கூறினாள். இந்திராணி கூறியதைக் கேட்ட நகுஷன் மிகவும் மகிழ்ந்து உன் யோசனை எனக்கு மிகவும் பிடித்துள்ளது. மூவுலகத்திற்கும் முக்காலங்களுக்கும் சுவாமியான நான் கோபித்தால் இவ்வுலகம் அழிந்துவிடும். உன் விருப்பப்படி சப்தரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் என் பல்லக்கைச் சுமப்பதை நீ நேருக்கு நேர் பார்க்கலாம்” என்றான்.

நகுஷன் ரிஷிகளைத் தன் பல்லக்கு சுமப்பவர்களாக ஆக்கினான். நகுஷனிடம் இருந்து இந்திராணி விரைந்து பிருகஸ்பதியிடம் சென்றாள். நகுஷன் தனக்கு அளித்துள்ள தவணை நேரம் மிகக் குறைவாக உள்ளது. விரைந்து இந்திரனைக் கண்டுபிடியுங்கள். என் மீது கருணை காட்டுங்கள் என்று வேண்டினாள். பிருகஸ்பதி நகுஷன் ரிஷிகளை தனது வாகனமாக்கியதால் விரைவில் அழிவான். அவன் அழிவிற்காக நான் ஒரு யாகம் செய்வேன். இந்திரனையும் கண்டுபிடிப்பேன் பயப்படாதே” என ஆறுதல் அளித்தார். தேஜஸ்வி பிருகஸ்பதி இந்திரனைக் கண்டுபிடிக்க விதிப்படி யாகம் செய்து சிறந்த ஹவியை ஆஹுதி அளித்தார். அக்னி தேவனிடம் இந்திரனைக் கண்டுபிடிக்குமாறு கூறினார். அக்னி தேவனும் ஒரு பெண் வேடத்தில் தோன்றினார். உடனே மறைந்து போனார். மனதின் வேகத்தோடு திசைகளிலும், மலைகளிலும், காடுகளிலும், புவியிலும், ஆகாயத்திலும் எங்கும் இந்திரனைத் தேடினார். இந்திரனைக் காணாமல் பிருகஸ்பதியிடம் திரும்பி வந்தார். “இந்திரன் எங்கும் காணப்படவில்லை.

நீர் மட்டுமே மீதமுள்ளது. தேவகுருவே! நான் நீருக்குள் பிரவேசிக்க முடியாது. நீரில் நான் அழிந்துவிடுவேன்” என்று கூறினார்.

ப்ரகஸ்பதி அக்னியை வேண்டதல்; அக்னி, இந்திரனைக் காணுதல், அனைவரும் இந்திரனிடம் வேண்டதல்; இந்திரன் அனைவருக்கும் அதிகாரம் அளித்தல்

பிருகஸ்பதி அக்னியின் ஆற்றலை எடுத்துக் கூறினார். “அக்னி தேவா! தாங்களே தேவர்களின் வாய் ஆவீர். தங்கள் மூலமாகவே தேவர்களுக்கு ஹவிஸ் அளிக்கப்படுகிறது. தாங்களே சிருஷ்டி சமயத்தில் மூவுலகையும் தோற்றுவிக்கிறீர்கள். பிரளய காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கிறீர்கள். தாங்களே மேக மின்னல் ஆகிறீர்கள். தங்களிடமே நீர் அனைத்தும் சேர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, தாங்கள் ஐயமின்றி நீரில் பிரவேசியுங்கள். நான் வேத மந்திரங்களால் உங்களை வளரச் செய்வேன்” என்றார். அக்னி பிருகஸ்பதியின் சொல்லை ஏற்று இந்திரனைக் கண்டுபிடிப்பேன் என உறுதியளித்தார். உலகில் உள்ள சிறிய நீர் நிலை முதல் பெரிய கடல்வரை தேடி தாமரைத் தண்டில் மறைந்திருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டார். பின் அதனைப் பிருகஸ்பதியிடம் தெரிவித்தார். பிருகஸ்பதி தேவர், ரிஷி, கந்தர்வர்களுடன், இந்திரன் இருக்கும் இடம் சென்றார். அவரைத் துதித்தார். நமசி என்ற அசுரனைக் கொன்றதையும், விருத்தாசுரனை அழித்ததையும் எடுத்துரைத்தார். இந்திரன் தன் சக்தியைப் பெற்று உலகைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றார். இந்திரன் தான் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன என்பதை பிருகஸ்பதியிடம் கேட்டார். நகுஷன் தேவேந்திரனாகி அனைவருக்கும் கஷ்டம் அளித்துக் கொண்டிருப்பதை பிருகஸ்பதி தெரிவித்தார்.

நகுஷன் எவ்வாறு இந்திர பதவியைப் பெற்றான் என இந்திரன் வினவினார். இந்திரன் தன் பதவியை துறந்து நீருக்குள் சென்றபின் தேவர், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், கந்தருவர் அனைவரும் நகுஷனை இந்திர பதவியில் அமர்த்தியதையும், தங்கள் தவத்தாலும், தேஜஸாலும் அவனுடைய சக்தியை வளரச் செதவதையும், பின்னர் நகுஷன் தீயவனாகி மகரிஷிகளை வாகனமாக்கி உலகைச் சுற்றி வருவதையும் பிருகஸ்பதி தெரிவித்தார். அச்சமயம் குபேரன், தர்மராஜன் யமன், சந்திரன் அனைவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். இந்திரன் நகுஷனை சொர்க்க உலகில் இருந்து விலக்க தனக்கு

அனைவரும் உதவுமாறு வேண்டினார். அவர்கள் நகுஷன் பார்வையிலேயே விஷமுடையவன்; அவனிடம் நாங்கள் பயம் கொண்டுள்ளோம். எங்கள் உதவியால் தாங்கள் நகுஷனை வெல்ல விரும்பினால் எங்களுக்கும் யாகத்தில் ஹவிஸ்பெற உரிமையளிக்க வேண்டும் என்று கூறினர். அக்னியும் இந்திரனிடம் தனக்கும் பங்களிக்க வேண்டினார். இந்திரன் மஹாயக்ஞத்தில் இந்திரனுக்கும் அக்னிக்கும் பாகம் இருக்கும் என்றார். பின்னர் குபேரனை யக்ஷர்களின் தலைவனாக்கி செல்வத்தின் அதிபதியாக்கினார். வைவஸ்வத யமனுக்கு பித்ருக்களின் தலைமைமையும், வருணனுக்கு நீரின் தலைமையையும் அளித்தார்.

இந்திரனிடம் அகஸ்தியர் வருதல்; நகுஷனின் வீழ்ச்சியைக் கூறுதல்

இந்திரன் லோகபாலகர்களோடும், தேவரிஷிகளோடும் நகுஷனின் அழிவைச் செய்யும் வழியை யோசிக்கலானார். அப்போது அகஸ்திய முனிவர் அங்கு வந்தார். இந்திரனைப் பூஜித்தார். விஸ்வரூபனை (த்ரிசிரா) அழித்ததையும் விருத்தாசுரனை வதைத்ததையும் கூறிப் புகழ்ந்தார். இன்று நகுஷன் தேவர் உலகிலிருந்து பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டான் என்பதும் உங்கள் சௌபாக்கியமே. இன்று தங்களை நான் பகைவனற்றவனாகக் காண்கிறேன் என்றும் கூறினார். அகஸ்தியருக்கு உரிய மரியாதையைச் செய்து வணங்கிய இந்திரன் அவரிடம் நகுஷன் சொர்க்கத்தில் இருந்து எவ்வாறு தள்ளப்பட்டான் என்று கேட்டார். அகஸ்தியர் கூறினார், “தேவேந்திரா! பலத்தின் காரணமாக கர்வம் கொண்ட நகுஷன் பிரம்மரிஷிகளைத் தன்னைச் சுமக்கும் வாகனமாக்கினான். மிகுந்த துன்பம் கொண்ட அவர்கள் நகுஷனிடம், பிரமாணங்களும் மந்திரங்களும் சாட்சியாக இருக்கின்றனவா இல்லையா? என்று கேட்டனர். அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட நகுஷன் நான் வேதமந்திரங்களைச் சான்றாகக் கருதவில்லை என்றான். முனிவர்கள் நீ அதர்மத்தில் ஈடுபட்டதால், தர்மத்தின் தத்துவத்தை அறியவில்லை. மகரிஷிகள் மந்திரங்களைச் சான்றாகக் கூறியுள்ளனர் எனக் கூறினர். நகுஷனுக்கும் முனிவர்களுக்கும் விவாதம் ஏற்பட்டது. அப்போது பாவி நகுஷன் என் தலைமீது காலால் உதைத்தான். குற்றமற்ற வேதங்களைச் சான்றாகக் கருதாதலாலும், என் தலை மீது உதைத்தாலும், ரிஷிகளை வாகனமாக்கியதாலும் நகுஷன் புண்ணியம் அழிந்துவிட்டது. ஆகவே சொர்க்கத்தில் இருந்து பூமியில் விழுந்து பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் பெரிய

பாம்பின் உருவம் தரித்துத் திரிவாய். பின் சொர்க்கம் அடைவாய் எனக் கூறினேன். இவ்வாறு தன் அதர்மச் செயலால் நகுஷன் தேவலோகப் பிரஷ்டமானான்” என அகஸ்தியர் இந்திரனிடம் தெரிவித்தார். பிறகு இந்திரன் மீண்டும் தேவர்களின் தலைவனாகி இந்திராணி சசிதேவியின் துயரத்தையும் போக்கி, சொர்க்கத்தைக் காக்கலானார்.

25. சனத் சுஜாதர் (உத்தியோக பருவம் அத் 106-123)

விதூரர் திருதராஷ்டிர மன்னருக்கு அவர் விரும்பிய தர்மங்கள், நீதிகள் முதலியவற்றை எடுத்துரைத்தார். திருதராஷ்டிரர் மேலும் கேட்க விரும்பினார். ஆனால் விதூரர் தான் சூத்திரப் பெண்ணின் கர்ப்பத்தில் தோன்றியதால் சனாதன தத்துவத்தைக் கூறத் தனக்கு உரிமையில்லை; எனவே பிரம்மாவின் புத்திரரான குமார சனத் சுஜாதர் என்ற சனாதனமான ரிஷி அவற்றை உங்களுக்கு எடுத்துரைப்பார் என்றார். விதூரர் சனத் சுஜாதரை மனதினால் ஸ்மரணம் செய்தார். அவ்வளவிலேயே சனத் சுஜாதர் விதூரர் திருதராஷ்டிரர் முன் தரிசனம் அளித்தார். பின் ஏகாந்தத்தில் சனாதன தத்துவம் பற்றி திருதராஷ்டிரனின் ஐயங்களுக்கு விடையளிக்கலானார். சனத் சுஜாத ரிஷி பின்வரும் தத்துவங்களை திருதராஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

(திருதராஷ்டிரரின்) மரணமே கிடையாது என்ற ஐயம், மரணத்திலிருந்து தப்புவதற்காகப் பிரம்மசாரியத்தைப் பின்பற்றுவது சரியா எது உண்மையானது என்ற வினாவிற்கு சனத் சுஜாதர் பதிலளித்தார். பரமாத்மா, பரமாத்மாவின் மீது அதிகாரம் செலுத்துபவர் யார்? தர்மம் பாவத்தால் நஷ்டமாகிறதா? பாவம் தர்மத்தால் நஷ்டமாகிறதா? புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யும் பிராமணர்கள் அவரவர் தர்மத்தின் பலனாக அடையும் சனாதன லோகங்கள், மௌனம் என்பது யாருடைய பெயர்? உலகில் மக்கள் எவ்வாறு மௌனத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்; வேதங்களை அறிந்தவன் பாவங்களைச் செய்தால் அப்பாவத்தால் பற்றப்படுகின்றானா? இல்லையா? தர்மம் இன்றி வேதம் ரக்ஷிக்கும் திறனற்றது என்றால் வேதங்களால் பிராமணன் எவ்வாறு பிரம்மலோகத்தில் நிலைக்கிறான்? தவம் மட்டும் எவ்வாறு உயர்ந்ததாக ஆகிறது? தவத்தின் குணங்கள் யாவை? வேதம் அறிந்த பஞ்சவேதி சதுர்வேதி முதலிய ஐந்து வகையினரில் யார் பிராமணன் எனக் கருதப்படுவான். பிரம்ம வித்தை, ப்ரம்மச்சரியம் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறை முதலிய பலவினாக்களை சனத் சுஜாத ரிஷியிடம் திருதராஷ்டிர மன்னர் கேட்டு அவற்றிற்கான விரிவான விடையைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்.

இறுதியாக பிரம்மச்சரியத்தின் நான்கு பாதங்களையும் சனத் சுஜாதர் திருதராஷ்டிரனுக்கு எடுத்துரைத்தார். தவத்திற்கு உரிய 12 குற்றங்கள்

(துறக்கப்பட வேண்டியவை) தவத்திற்குரிய 12 வகை குணங்கள்; குரூரமானவர்களான 13 வகை மனிதர்கள், மதத்தின் 18 வகை குற்றங்கள், ஆறு வகை தியாகங்கள், குற்றமற்ற தன்மையின் எட்டு குணங்கள்; எட்டு வகையான குற்றங்கள் இவையனைத்தையும் சனத் சுஜாதர் மன்னனுக்குக் கூறினார். பிரம்மத்தின் ரூபம், பிரம்மத்தை அறியும் வழி இவற்றையும் உபதேசித்தார். “சுத்த பிரம்மம் பெரும் ஜோதி மயமானது; பிரகாசிக்கக் கூடியது, புகழ் வடிவான தேவர்கள் அனைவரும் அதையே உபாசிக்கின்றனர். சூரியன், பஞ்ச பூதங்கள், ஈஸ்வரன், ஜீவன், திசைகள், உலக சமுதாயம் அனைத்தையும் அந்த பிரம்மமே தரிக்கிறது. நதிகளும் கடல்களும் பிரம்மத்தில் இருந்தே தோன்றியுள்ளன. பரமாத்மாவின் சொரூபம் வேறு எதனோடும் ஒப்பிட முடியாதது. சம்சாரத்தில் ஈடுபடும் மக்கள் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு அதிலேயே மூழ்கி விடுகின்றனர். சம்சாரத்தில் இருந்து விடுவிக்கும் சனாதன பரமாத்வை யோகிகள் அறிகின்றனர்.

ஹிருதய தேசத்தில் உள்ள ஒரு அங்குலம், கட்டை விரல் அளவேயுள்ள ஜீவாத்மா சரீரத்தின் சம்பந்தத்தால் ஜன்மத்தையும், மரணத்தையும் அடைகிறது. வணங்கத்தக்க அனைத்துப் பொருட்களின் மூலகாரணமான பரமாத்வாவை ஜீவன் அறிவதில்லை. ஆனால் யோகிகள் அறிகிறார்கள். பிரம்மன் எல்லா மனிதர்களுக்கும் பக்தனுக்கும், முக்தனுக்கும் சமமானது. ஆனால் முக்தர்களே பரமாத்வாவை அடைகிறார்கள். இந்த பிரம்ம வித்தை உன்னிடம் சிறுமை வரவிடாது. இதன் மூலம் உனக்கு பிரம்மஞானம் கிட்டும். இந்த பரமாத்மாவின் சொரூபம் எல்லோருக்கும் பிரத்யக்ஷம் ஆகாது. தூய இதயமுடையவர்களே அதைக் காண முடியும். எல்லோருக்கும் நன்மையை விரும்புபவர்கள், மனதைக் கட்டுப்படுத்துபவர்கள், மனதில் துயரத்திற்கு இடமளிக்காதவர்கள், உலத் தொடர்பைத் தியாகம் செய்பவர்கள் ஆகியோரே முக்தர்கள் ஆகிறார்கள்.

பிரம்மவேதாக்களான புருஷர்களுக்கு நிந்தைகள் துயரமளிப்பதில்லை. கல்வி கற்கவில்லை, அக்னி ஹோத்ரம் செய்யவில்லை என்ற பாவங்கள் அவர்கள் மனதில் துச்ச பாவத்தைத் தோற்றுவிப்பதில்லை. பிரம்ம வித்தை விரைவில் அவனுக்கு நிலையான அறிவை அளித்து விடுகிறது. இவ்வாறு எல்லா பூதங்களிலும் பரமாத்வாவை எப்போதும் பார்ப்பவன் சுகபோகங்களில் பற்றுக் கொள்ளும் மனிதனுக்காகத் துயரப்படுவதில்லை. ஆத்ம ஞானிகளுக்கு வேதங்கள் மூலம் பெறப்பட வேண்டியது. எதுவும் மீதம்

இல்லை. கட்டை விரல் அளவிலான அந்தர்யாமியான பரமாத்மா எல்லோருடைய இதயத்திலும் இருக்கிறார். ஆனால் எல்லோருக்கும் தென்படுவதில்லை.

திருதராஷ்டிரா! நானே அனைவரின் தந்தை; தாய்; புதல்வன்; ஆத்மா எது இருக்கிறதோ அதுவும் எது இல்லையோ அதுவும் நானே ஆவேன். பாரதா! நீங்கள் அனைவரும் என்னுடைய ஆத்மாவில் இருக்கிறீர்கள் என்றாலும் நீ என்னுடையவனல்ல; நானும் உன்னுடையவனல்ல; ஆத்மாவே என் இடம் ஆத்மாவே என்னுடைய பிறப்பாகும்; நான் எல்லோரிடமும் நிரம்பியுள்ளேன். என்னுடைய நிலையான மகிமையில் இருக்கிறேன். நான் பிறப்பற்றவன். சராசர சொருபமானவன். என்னை அறிந்த ஞானி பரமானந்தமடைகிறான். பரமாத்மா சிறியவற்றிற்கெல்லாம் சிறியதாகவும், தூயமனமுடையவனும் ஆவான். அவனே எல்லாப் புதங்களிலும் அந்தர்யாமியாகப் பிரகாசிக்கிறான். பிராணிகள் அனைத்தின் இதய கமலத்தில் உள்ள அந்த பரமபிதாவை ஞானிகளே அறிகிறார்கள்” என்று பரமாத்ம தத்துவத்தை சனத்கஜாதர் திருதராஷ்டிரனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

26. காலவ மகரிஷி வரலாறு மற்றும் யயாதியின் கர்வபங்கம்

(உத்தியோக பருவம் அத் 106-123)

நாரதர் துரியோதனனுக்கு எடுத்துக் கூறிய வரலாறு

கௌரவசபையில் துரியோதனனுக்கு பாண்டவர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளுமாறு அனைவரும் அறிவுறுத்தினர். ஆனால் துரியோதனன் யாருடைய சொற்களையும் மதிக்கவில்லை. அப்போது நாரத மகரிஷி காலவ முனிவரின் வரலாற்றைக் கூறினார். பிடிவாதத்தைக் கைவிட கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கூறிய வரலாறு; “துரியேதனா! பெரும் ஆபத்துக் காலத்தில் நன்மையை விரும்பும் நண்பர்களின் சொற்களை ஏற்க வேண்டும். அத்தகைய நண்பர்கள் கிடைப்பதற்கரியவர்கள். நீ உன் நண்பர்களின் பேச்சைக் கேள். வீண் பிடிவாதம் செய்யாதே; காலவ மகரிஷி வீண் பிடிவாதத்தால் தோற்றதைத் தெரிந்து கொள்.

மிகப் பழங்காலத்தில் தர்மராஜர் வசிஷ்ட மகரிஷியின் உருவம் தாங்கி தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த விசுவாமித்திரரிடம் அவரைப் பரீட்சை செய்வதற்காக வந்தார். விசுவாமித்திரரிடம் உணவை விரும்பிக் கேட்டார். விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் உருவில் இருந்த தரும தேவதைக்கு உணவளிக்க ஆயத்தம் செய்தார். ஆனால் அதற்குள் தருமராஜர் மற்ற தவசி முனிவர்கள் அளித்த உணவை உண்டுவிட்டார். விஸ்வாமித்திரர் வசிஷ்டருக்காக சமைக்கப்பட்ட சூடான உணவை எடுத்துக் கொண்டு அவரிடம் வந்தார். தர்மபகவான் நான் போஜனம் செய்துவிட்டேன் என்று கூறி விசுவாமித்திரரின் உணவை ஏற்காமலேயே அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். விசுவாமித்திரர் சூடான உணவு இருக்கும் பாத்திரத்தைத் தலையில் வைத்தவாறு ஆசிரமத்திற்கு அருகிலேயே மொட்டை மரத்தைப் போலச் செயலின்றி நின்று கொண்டார். அப்போது விசுவாமித்திரரிடம் மதிப்பும், மரியாதையும், அன்பும் கொண்ட காலவமகரிஷி அவருக்குச் சிஷ்ருஷை செய்து வந்தார். இவ்வாறு 100 ஆண்டுகள் கழிந்தன.

அதன்பின் தர்மதேவன் மீண்டும் வசிஷ்டரின் உருத்தாங்கி உணவை வேண்டி விசுவாமித்திரரிடம் வந்தார். விசுவாமித்திரர் தலையில் உணவுப் பாத்திரத்தைச் சுமந்தவாறு அங்கேயே நிற்பதைக் கண்டார். அதைப் பார்த்து

தர்மராஜர் அந்த உணவை ஏற்றுக் கொண்டார். அந்த அன்னம் அப்போதுதான் சமைக்கப்பட்டதைப் போல சூடாகவே இருந்தது. உணவை உண்ட தர்மதேவன் விசுவாமித்திரரைப் பிரம்மரிஷியே என அழைத்து தான் அவரிடம் மிகவும் மகிழ்ந்ததாகக் கூறிச் சென்றார். இவ்வாறு ராஜரிஷியான விசுவாமித்திரர் தம் தவத்தால் தர்மராஜரிடம் பிரம்மரிஷி என்ற பிராம்மணத்துவத்தைப் பெற்றுவிட்டார். விசுவாமித்திரர் மிகவும் மகிழ்ந்து தனக்குப் பணிவிடை புரிந்த காலவ மகரிஷியிடம் திருப்தியுற்று அவரை அவர் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்ல அனுமதி அளித்தார். காலவர் விசுவாமித்திரரிடம் நான் தங்களுக்கு என்ன குருதக்ஷிணை அளிக்கட்டும் என்று கேட்டார். காலவரின் சேவையில் மகிழ்ந்திருந்த விசுவாமித்திரர் அவரிடம் தக்ஷிணை பெற நினைக்கவில்லை. அவர் மீது அன்பு கொண்டு பலமுறை விடையளித்து இங்கிருந்து செல் என்று கூறினர். விசுவாமித்திரர் பலமுறை அவ்வாறு கூறியும் காலவர் பிடிவாதமாக நான் தங்களுக்கு என்ன குருதக்ஷிணை அளிக்கட்டும் என்று தொடர்ந்து கேட்டார். காலவரின் பிடிவாதத்தைக் கண்டு விசுவாமித்திரர் கோபம் கொண்டார். எனவே காலவரிடம் “எனக்கு சந்திரனைப் போன்ற வெண்மை நிறமும் ஒரு காது மட்டும் கருமையாகவும் இருக்கும் 800 குதிரைகளை குருதக்ஷிணையாகக் கொடு” என்று கூறினார்.

காலவரின் கவலையும் கருடனின் ஆறுதலும்

விஸ்வாமித்திரர் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டு காலவ மகரிஷி மிகுந்த கவலை கொண்டார். எங்கிருந்து வெண்மையான 800 குதிரைகளைப் பெற முடியும்? அத்தகைய செல்வம் மிக்க நண்பர் யார் எனக்கு உள்ளனர் என்று எண்ணியே கவலையால் உடல் மெலிந்தார். பொருள் இல்லாத தான் குருவிற்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற முடியாமல் உயிர் வாழ்வதை விட உயிர் துறப்பதே மேல் என்று நினைத்தார். இந்நிலையில் மூவுலகங்களின் தலைவரும், தேவர்களில் சிறந்தவருமான பகவான் விஷ்ணுவைச் சரணடைந்தார். விஷ்ணுவை வணங்கி தரிசிக்க நினைத்தார். இவ்வாறு பகவானை ஸ்மரணம் செய்ததும் விஷ்ணுவின் வாகனமும், காலவரின் நண்பருமான கருடன் அவருக்கு தரிசனம் அளித்தார். காலவரிடம் கூறினார். “காலவா! நீ என்னுடைய அன்பு நண்பன்; என் நண்பர்களுக்கும் நண்பன். இந்திரனின் தம்பியான விஷ்ணுவிடம் உன்னை அழைத்துச் சென்று உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன். பூமிக்குள்ளே கடலுக்கு அக்கரையில்

உள்ள தேசத்தில் உன்னைச் சேர்க்கிறேன். விஷ்ணுபகவான் உனக்கு உதவிபுரிய எனக்கு அனுமதி அளித்துள்ளார். எனவே முதலில் எந்த திசையில் செல்லலாம் என்று கூறு எனக் கேட்டார்.

கருடன் காலவரிடம் கிழக்கு திசையின் சிறப்பைக் கூறுதல்

“உலகைத் தோற்றுவித்து பிரபாவப்படுத்தும் சூரிய பகவான் கிழக்கு திசையிலேயே உதிக்கிறார். மாலை நேரத்தில் சாத்ய கணங்கள் கிழக்குத் திசையிலேயே தவம் புரிகின்றனர். கிழக்குத் திசையிலேயே தர்மம் நிலைபெற்றுள்ளது; ஆஹுதி அளிக்கப்படுகிறது. கிழக்கு திசையே நாள் மற்றும் சூரிய மார்க்கத்தின் வாசலாகும். கிழக்கு திசையிலேயே தக்ஷணுடைய அதிதி முதலிய பெண்கள் பிரஜைகளைத் தோற்றுவித்தனர். பிரஜாபதி காஸ்யபரின் சந்தானங்களும் பெருகின. லக்ஷ்மியின் மூலஸ்தானம் கிழக்கு. கிழக்கிலேயே இந்திரனுக்கு தேவர்களின் சாம்ராட் என்னும் பதவிக்கு அபிஷேகம் நடந்தது. இதுவே ஆதி திசை. மக்கள் சுகத்தை விரும்பி தேவ காரியங்களை இந்த திசையிலேயே செய்ய வேண்டும். பிரம்மன் கிழக்கு திசையிலேயே வேதங்களைப் பாடினார். சவிதாதேவன் பிரம்மபதி முனிவர்களுக்கு சாவித்திரி மந்திரத்தை உபதேசித்தார். கிழக்கு திசையிலேயே சூரியன் யக்ஞ வல்கியருக்கு சக்ல, யஜுர், வேத மந்திரங்களை அளித்தார். இங்குதான் வருணன் பாதாளத்தை விரும்பி லக்ஷ்மியைப் பெற்றார். இந்த திசையிலேயே வசிஷ்ட முனிவர் தோன்றினார். சப்தரிஷி ஸ்தானத்தில் கௌரவிக்கப்பட்டார். இந்த திசையில் உதிக்கும் சூரிய பகவான் மற்றவர்களுக்குத் தீமை செய்பவன். அசுரன் ஆகியவர்களை அழிக்கிறார். இந்த கிழக்கு திசையே மூவுலகிற்கும் சொர்க்கத்திற்கும் கூட வாசலாகும்.” என்று கூறிய கருடன் காலவரிடம் தென் திசையை வருணிக்கலானார்.

கருடன் தென் திசையை வருணித்துக் கூறுதல்

காலவா! முற்காலத்தில் சூரிய பகவான் வேத விதிப்படி யக்ஞம் செய்து ஆசாரியார், கஸ்யபருக்கு தக்ஷிணையாக இத்திசையை அளித்தார். அதனால் இது தக்ஷிண திசை எனப்படுகிறது. மூன்று லோகங்களின் பித்ரு கணங்களும், விச்வதேவ கணங்களும் எப்போதும் தென் திசையில் வாசம் புரிகின்றனர். இத்தெற்குத் திசையை தர்மதேவனின் வாசல் என்று கூறுகிறார்கள். இங்குதான் சித்திரகுப்தன் முதலியவர்களால் ‘த்ருடி, லவ’ என்று சொல்லப்படும் சூட்சுமமான கால அளவினால் உயிர்களின் ஆயுள்

தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தேவரிஷி, பித்ருலோகரிஷி, ராஜரிஷி கணங்கள் இங்கு துயரமின்றி வாசம் புரிகின்றனர். இத்திசையிலேயே சத்தியம், தர்மம் இவை கர்ம விஷயங்களில் கூறப்படுகின்றன. மரணத்துக்குப் பின் உயிர்கள் இத்திசையில் செல்ல வேண்டியுள்ளது. எனவே இங்கு சுகமாக வாழ இயலாது.

இந்த திசையில்தான் கந்தர்வ கணங்கள் மந்திராசலத்தின் பக்கங்களிலும், பிரம்மரிஷிகளின் ஆசிரமங்களிலும் மனதை ஈர்க்கும் பாடலைப் பாடுகிறார்கள். முன்பு இங்கு ரைவத மன்னன் சாமகானத்தைக் கேட்டு, மனைவி, மந்திரி ராஜ்யத்தைப் பிரிந்து காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். அங்கே சிறிது நேரம் தங்கிவிட்டார். அந்தச் சிறிய நேரம் மனித உலகத்தில் மிக நீண்ட காலமாகும். மன்னர் திரும்பி வந்தபோது சத்தியயுகம், த்ரேதாயுகம் கழிந்து துவாபரயுகத்தின் கடைசி காலம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மன்னனின் மக்கள், உறவினர், அனைவரும் காலன் வசப்பட்டுவிட்டனர். அவருடைய குசஸ்தலி என்ற தலைநகரம் இருந்த இடத்தில் துவாரகாபுரி நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. ரைவத மன்னர் தன் புதல்வி ரேவதியைப் பலராமனுக்கு மணம் முடித்து மீண்டும் காட்டிற்குச் சென்று விட்டார். இந்த தென் திசையில் சாவர்னி மனுவும், யவக்ரீதரின் புதல்வரும் சூரியனின் கதிக்கு எல்லை வகுத்தனர். புலஸ்திய வம்சத்து ராஜன் ராவணன் தென் திசையிலேயே தவம் புரிந்து தேவர்களால் கொல்லப்படாத வரத்தைப் பெற்றான். இத்திசையில் நடந்த நிகழ்ச்சியில்தான் விருத்தாசுரன் இந்திரனின் பகைவனானான். இத்திசையிலேயே பாவம் செய்யும் மனிதர்கள் நரகத்தின் தீயில் சமைக்கப்படுகிறார்கள்.

வைதரணி நரகத்தின் வைதரணி நதி இங்கேயே உள்ளது. மனிதன் இந்தத் திசையில் சென்றே சுக துக்கத்தின் முடிவைப் பெறுகிறான். உத்தராயணத்தின் இறுதியில் தென் திசைக்குத் திரும்பியதும் சூரியன் ருசியான நீரை மழையாகப் பொழிகிறார். பின் வசிஷ்டரால் வணங்கப்பட்டு வடதிசை சென்று பனியைப் பொழிகிறார். காலவா! முன்பு பசியால் நான் பீடிக்கப்பட்டபோது இத்திசைக்கு வந்து யானை, ஆமை இரண்டு பெரிய பிராணிகளை உணவாகப் பெற்றேன். கர்த்தம மகரிஷியிடமிருந்து தோன்றிய சக்ரதனு என்னும் கபில மகரிஷி இப்பகுதியில் வசித்தார். அவரே சுகர மன்னரின் புதல்வர்களைச் சாம்பலாக்கினார். இத்திசையில் வசித்த சிவ என்னும் பிராமணர்கள் வேதம் அனைத்தையும் பயின்று மோகூத்தை

அடைந்தனர். தெற்கே வாசகியால் உருவாக்கப்பட்ட தகூகனாலும், ஐராவதத்தாலும் பாதுகாக்கப்பட்ட போகவதி என்னும் நகரம் உள்ளது. இத்திசையில் செல்பவர்கள், அக்னியாலும், சூரியனாலும் கூட நீக்க முடியாத கடும் இருளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. காலவா! நீ விரும்பினால் இத்திசையில் செல்லலாம்” என்று கூறிய கருடன் மூன்றாவதான மேற்கு திசையை வருணித்தார்.

கருடன் மேற்குத் திசையை வருணித்தல்

“காலவா! மேற்குத் திசை நீருக்குத் தலைவரான திக்பாலர் வருணனுக்கு உரியது. இதுவே வருணனின் உற்பத்தி ஸ்தானம். சூரியதேவன் இந்த திசையிலேயே பகல் கழிந்ததும் மறைந்து விடுகிறார். முன்பு கஸ்யப தேவர் ஜலசந்துகளின் தலைவராகி நீரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அருணனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார். இருளை அழிக்கும் சந்திரன் வருணனுக்கு அருகில் இருந்து ஆறு வகையான ரஸங்களையும் பருகி சக்லபக்ஷத்துப் பிரதமையில் இதே திசையில் உதிக்கிறார். மேற்குத் திசையில்தான் வாயுதேவன் பெரும் வேகத்தோடு தைத்தியர்களைக் கட்டுப்படுத்தித் தரையில் விழச் செய்தார். மேற்கு திசையில் உள்ள அஸ்தாசலத்திலேயே சூரியன் தினமும் மறைகிறார். இத்திசையில் இருந்தே ஜீவன்களின் பாதி ஆயுளை அபகரிப்பதற்காக இரவும், உறக்கமும் தோன்றுகின்றன. மேற்குத் திசையில்தான் இந்திரன் உறங்கிய கர்ப்பவதியான திதி தேவியின் கர்ப்பத்தைச் சிதைத்தார். அதனால் மருத் கணங்கள் தோன்றின. இதே திசையில் தங்க மயமான மந்திராசல மலையும் உள்ளது. மேற்குத் திசை கடலின் உள்ளேயே ராகுவின் கபந்தம் காணப்படுகிறது. அது சூரிய சந்திரனைக் கொல்ல விரும்புகிறது.

மேற்குத் திசையிலேயே அப்ரமேயர்களும், கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர்களுமான ‘ஸ்வரணசிரா’ முனிவர்கள் சாமகானம் செய்கிறார்கள். இங்கேயே ஹரிமேதா முனிவரின் புதல்வி ‘த்விஜவதி’ சூரியனின் ‘நில்’ என்ற ஆணையால் ஆகாயத்தில் வாசம் புரிகிறார். மேற்கு திசையிலேயே சூரியன் சாய்வான கதியில் சுழலத் தொடங்குகிறார். இங்குதான் ஜோதிகள் அனைத்தும் சூரிய மண்டலத்தில் பிரவேசிக்கின்றன. அபிஜித்துடன் 28 நக்ஷத்திரங்களில் ஒவ்வொன்றும் 21-வது நாள் சூரியனோடு சஞ்சரித்து அமாவாசைக்குப் பிறகு சூரிய மண்டலத்திலிருந்து தனித்து விடுகின்றன. மேற்கு திசையிலிருந்துதான் அதிகமான நதிகள் தோன்றியுள்ளன. இங்குள்ள

வருணாலயத்தில் முவுலகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் நீர் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்குதான் நாகராஜன் அனந்தன் வாசம் புரிகிறார். ஆதி அந்தம் இல்லாத விஷ்ணுவின் மிகச் சிறந்த இடமும் இதுதான். மேற்கு திசையிலேயே வாயு தேவனின் மாளிகையும், மர்சியின் புதல்வர் கஸ்யபருடைய ஆசிரமம் உள்ளது. இப்போது நீ எந்தத் திசையில் செல்ல விரும்புகிறாய் என்பதைக் கூறு” என்ற கருடன் வடதிசையை வர்ணிக்கலானார்.

கருடன் வடக்கு திசையின் சிறப்பை வருணித்தல்

“காலவா! வடக்கு திசையில் செல்லுபவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். அவன் சவர்க்க, சுகங்களை அடைகிறான். சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கடத்துவிக்கும் உத்தாரண பலத்தால் இத்திசை உத்தரதிசை எனப்படுகிறது. வடதிசை உன்னதமான தங்கம் முதலிய நிதிகளின் இருப்பிடம். இந்த வடதிசை கிழக்கு மேற்கு திசைகளில் நடுவில் இருக்கிறது. வடதிசையில் நல்லியல்பற்றவர்களோ புலனடக்கம் இல்லாதவர்களோ, தனக்குரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்காதவர்களோ வசிப்பதில்லை. வடதிசையிலேயே சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான நாராயணன், வெற்றி மிக்க நரன், சனாதன பிரம்மாவும் வாசம்புரியும் பத்ரிகாசரமம் உள்ளது. வடக்கே இமயத்தின் சிகரத்தில்தான் அக்னியை நிகர்த்த பகவான் மஹேஸ்வரன் உமாதேவியோடு வாசம்புரிகிறார். நர-நாராயணரைத் தவிர பிறர் கண்ணுக்கு அவர் புலப்படுவதில்லை. வடதிசையிலேயே சந்திரனுக்கு த்விஜராஜன் பதவியில் அபிஷேகம் நடந்தது.

காலவரே! இங்குதான் வானத்தில் இருந்து பெருகிய கங்கையை மஹாதேவன் தன் தலையில் தரித்தார். பூமியில் கங்கையை பெருகச் செய்தார். இங்குதான் பார்வதிதேவி மஹேஸ்வரனைக் கணவனாக அடைய கடுந்தவம் புரிந்தார். மஹாதேவனை மயக்க காமதேவனும் வடதிசையிலேயே தோன்றினான். வடதிசையிலேயே கயிலை மலை மீது ராக்ஷஸ், யக்ஷ, கந்தர்வர்களின் தலைவராக நிதியின் தலைவர் குபேரனுக்கு அபிஷேகம் நடந்தது. சைத்ரரத வனமும், வைகாணஸ் ரிஷிகளின் ஆசிரமம் வடதிசையில்தான் உள்ளன. ராக்ஷஸ் கணங்கள் சௌகந்திக வனத்தை இத்திசையிலேயே பாதுகாக்கிறார்கள். கதலிவனமும், கற்பகத்தருக்களும் வடதிசையிலேயே உள்ளன. வடதிசையிலேயே சித்தர்கள் தாங்கள் விரும்பிய போகங்களோடு சஞ்சரிக்கிறார்கள். வடதிசையிலேயே அருந்ததி

தேவியும், சப்த ரிஷிகளும் பிரகாசிக்கின்றனர். இங்குதான் சுவாதி நட்சத்திரம் வசிக்கிறது. இங்குதான் அது உதிக்கிறது. வடக்கிலேயே பிரம்மா யாக அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டு நியமப்படி வாழ்கிறார். நட்சத்திரங்கள், சந்திரன், சூரியன் கூட எப்போதும் இதில் யாத்திரை செய்கின்றனர்.

வடதிசையிலேயே ‘தாமன்’ என்ற பிரசித்தமான சத்யவாதி மஹாத்மா முனிவர் ஸ்ரீ கங்கா மஹாத்வாரத்தைக் காப்பாற்றுகிறார். ஆயிரக்கணக்கான யுக முடிவு காலங்களை ஆயுளாகக் கொண்ட அவரது உருவமும், தவத்தின் அளவும் யாருக்கும் தெரியாது. மனிதன் கங்காத்வாரத்தில் இருந்து மேலே செல்லச் செல்ல அங்குள்ள பனிக்குவியலில் கரைந்து போகிறான். பகவான் நாராயணனையும், நரனையும் தவிர வேறு யாரும் கங்கா மஹாத்வாரத்திற்கு மேலே சென்றதில்லை. வடதிசையிலேயே வித்யுத்ப்ரபா என்னும் பத்து அப்சரஸ்கள் தோன்றினர்.

பகவான் விஷ்ணு மூவுலகையும் அளந்தபோது வடதிசையிலேயே தன் திருவடிகளை வைத்தார். விஷ்ணுவின் திருவடிச் சின்னம் (ஹரியின் பைண்டி) இன்றும் உள்ளது. வடதிசையின் உஷீரபீஜம் என்னும் தங்கமயமான குளம் இருக்கும் இடத்தில் மருத்மன்னர் யாகம் செய்தார். பிரம்மரிஷி ஜீமூதருக்கு முன் இமயத்தின் புனிதமான ஸ்வர்ண நிதி தோன்றியது. அவர் அந்தத் தங்கக் குவியலை பிராமணர்களுக்குப் பங்கிட்டு நல்ல வழியில் பயன்படுத்தினார். இதனால் அந்தச் செல்வம் அவர் கேட்டுக் கொண்டவாறு “ஜைமூதம்” என்னும் பெயரில் பிரசித்தமானது. காலவரே! ஒவ்வொரு நாளும் காலை-மாலை நேரங்களில் திக்பாலர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உரத்த குரலில் யாருக்கு என்ன வேலை என்று கேட்கிறார்கள். பல்வேறு நல்ல குணங்களாலும், மிகச் சிறந்ததாக சுபகர்மங்கள் அனைத்திற்கும் உத்தமமானதாகவும் வடதிசை கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு நான்கு திசைகளையும் வரிசையாக வர்ணித்துள்ளேன். உனக்கு திசைகள் அனைத்தையும் காட்டத் தயாராக உள்ளேன். நீ என் முதுகின் மீது அமர்ந்து நீ செல்ல விரும்பும் திசையைக் கூறு” என்றார்.

காலவரிஷி கருடன் மீது அமர்ந்து கிழக்கு திசை நோக்கிச் செல்லக் கூறுதல் கருடனின் வேகத்தால் கவலை கொள்ளுதல்

காலவரிஷி கருடனிடம் தன்னைக் கிழக்கு திசை நோக்கி அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினார். கிழக்கு திசையிலேயே தேவர்களின் சாந்நித்யமும்,

சத்யமும், தர்மமும் இருப்பதாகக் கூறினாய். நான் தேவர்களைச் சந்திக்கவும் மறுபடியும் அவர்களைத் தரிசிக்கவும் விரும்புகிறேன் என்றார். கருடன் காலவரிஷியை முதுகில் சுமந்து வேகமாகப் பறந்தார். கருடனின் சிறகுகளின் காற்றால் பிடுங்கப்பட்ட மரங்கள் பின்னாலேயே வந்தன. கடல் அலைகள் வேகமாக எழும்பின. ஜலஜந்துக்கள் காற்றின் வேகத்தால் நீரால் கடைந்தெடுக்கப்பட்டது போலாயின. கடலில் பெரும் ஓசை எழுந்தது. எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது போல் தோன்றியது. காலவரால் கருடனுடைய உடலையும் தன் உடலையும் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. கருடனுடைய வேகத்தால் அதன் உடலில் இருந்து தீ ஜ்வாலைகள் தோன்றின. காலவர் மிகவும் பயந்தார். கருடனிடம் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துமாறு கூறினார். “கருடா! இந்த யாத்திரையால் எனக்கு எந்தப் பயனுமில்லை. அதனால் திரும்பிவிடு. என்னால் உனது வேகத்தைச் சகிக்க முடியவில்லை. நான் எனது குருவிற்கு சந்திரனைப் போல வெண்மையான 800 குதிரைகள் அளிப்பதாகச் சபதம் செய்துள்ளேன். ஆனால் அவற்றை அளிப்பதற்கான வழி ஏதும் எனக்குத் தெரியவில்லை. எனவே நான் என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளவே விரும்புகிறேன்” என்று காலவர் சொன்னார். தீனமாகப் பேசிய காலவரிஷியிடம் கருடன் கூறினார். “ரிஷியே, நீ உன் உயிரைத் தியாகம் செய்ய நினைப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல; மரணம் பரமேஸ்வரனின் ஸ்வரூபம் ஆகும். இந்த விஷயத்தை ஏன் என்னிடம் முதலிலேயே கூறவில்லை. உன் காரியம் வெற்றி பெறுவதற்கான வழி ஒன்றுள்ளது. கடலுக்கு அருகில் உள்ள ரிஷபம் என்ற மலையில் உணவருந்தி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு நாமிருவரும் திரும்பிச் செல்லலாம்” என்று கூறினார்.

ரிஷப பர்வதத்தின் மீது கருடனும் காலவரும் தவசியுமான சாண்டிலியைச் சந்தித்தல்; கருடன் சிறகிழத்தல்; மீண்டும் சிறகு பெற்று அங்கிருந்து செல்லுதல்

காலவரும் கருடனும் ரிஷப பர்வத சிகரத்தில் இறங்கி தபஸ்வினியான ‘சாண்டிலி’ என்னும் பிராமணப் பெண்ணைச் சந்தித்தனர். கருடனும் காலவரும் அவளை வணங்கினர். அவர் அவ்விருவருக்கும் ஆசனம் அளித்து அன்னம் படைத்தாள். போஜனம் அருந்திய இருவரும் உறங்கிவிட்டனர். உறங்கி எழுந்த பின் கருடன் தன் இரு சிறகுகளும் இல்லாததைக் கண்டார். அதனைக் கண்ட காலவர் துயரமடைந்தார். இந்த நிலையில் நாம் இருவரும் இங்கு எவ்வளவு காலம் இருக்க நேரிடும்? நீ

எந்த அதர்ம காரியத்தை மனதில் நினைத்தாய்? என்று கேட்டார். கருடன் தான் சித்த தபஸ்வினியான சாண்டிலியை, பிரம்மா, மஹாதேவன், சனாதன பகவான் விஷ்ணு, தர்ம யக்கும் இருக்கின்ற இடத்தில் கொண்டு சேர்க்கவும், அங்கு அவள் வசிக்கவும் விரும்பினேன்.” என்றார். பின் கருடன் சாண்டிலி தேவியிடம் அவள் பாதம் பணிந்து பிரார்த்தனை செய்தார். “தங்களுக்கு விருப்பமானதைச் செய்ய விரும்பி நீங்கள் விரும்பாததை மனதில் நினைத்துவிட்டேன். இது புண்ணியமா, பாவமா என்று அறிய இயலவில்லை. தாங்கள் என்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றார். சாண்டிலிதேவி காலவரிடமும், கருடனிடமும் பயப்பட வேண்டாம் என்று கூறினாள். கருடனின் சிறகுகளை இன்றும் அழகாக வளரச் செய்தாள். கருடனிடம் “நீ என்னை நிந்தித்தாய்; நான் நிந்தையைச் சகிக்க மாட்டேன். இன்றிலிருந்து என்னை மட்டுமல்ல; எந்தப் பெண்ணையும் நிந்திக்காதே. நீ முன்பை விட அதிக பலம் பெறுவாய். நீங்கள் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினாள். அவளிடம் விடைபெற்று இருவரும் புறப்பட்டனர். சியாம கர்ண வெண் குதிரைகளைப் பெறும் வழி காலவருக்குத் தெரியவில்லை. வழியில் விசுவாமித்திரர் காலவரிஷியைச் சந்தித்தார். “நீ தானாகவே அளிப்பதாகக் கூறிய குதிரைகளை அளிக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது. நான் இன்னும் சிறிது காலம் காத்திருப்பேன். உன் சொல்லைக் காப்பாற்றும் வழியை யோசித்துக் கொள்” என்றார். இதனால் காலவர் மிகவும் தீன நிலையடைந்து துக்கத்தில் ஆழ்ந்தார். கருடன் காலவரிடம் “விசுவாமித்திரருக்கு நீ அளிக்க விரும்பிய குருதகூிணையைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம்; அதை அளிக்காமல் போகக்கூடாது” என்று தைரியம் அளித்தார்.

கருடனும் காலவரும் யயாதி மன்னனிடம் குதிரைகளை யாசித்தல்

பறவைகளில் சிறந்த கருடன் காலவரிடம் கூறினார். “விதிப்படியே ஒருவனுக்குச் செல்வம் கிடைக்கிறது. விதியிருந்தால் ஒழிய செல்வத்தை யாரும் அடைய முடியாது. செல்வம் இல்லாமல் நீ சியாம கர்ண வெள்ளைக் குதிரைகளைப் பெற இயலாது. சந்திர வம்சத்தில் தோன்றிய ஒரு மன்னன் என்னுடைய நண்பனாவான். அவனிடம் நாம் இருவரும் செல்லலாம். அவரிடம் செல்வம் உள்ளது. அவர் நகுஷனின் புதல்வன் யயாதியாவார். அவர் சத்தியவாதி.

அவரிடம் நீ கேட்டால், நான் கூறினால் தானாக உனக்குச் செல்வம் அளிப்பார். குபேரனைப் போன்ற அவரிடம் தானம் பெற்று நீ குருதகூழிணைக் கடனை அடைத்து விடு” என்றார். அதன்படி அவ்விருவரும் யயாதியின் சபைக்குச் சென்றனர். மன்னர் முறைப்படி அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். பின்னர் கருடன் மன்னர் அவரிடம் கேட்டதற்கிணங்க தங்களது வருகைக்கான காரணத்தைக் கூறினார்.

தன்னுடைய நண்பரான காலவர் தானாக விசுவாமித்திரருக்குக் குருதகூழிணை அளிக்க விரும்பியது; காலவரிடம் செல்வம் இல்லை என்பதையறிந்தும் விசுவாமித்திரர் வெண்மையான சியாமகர்ண குதிரைகள் 800 குருதகூழிணையாகக் கேட்டது ஆகியவற்றைக் கருடன் தெரிவித்தார். அதற்காகத் தங்களை யாசித்துப் பொருள் பெற்று குருவிற்குக் குதிரைகள் அளிக்கவே காலவருடன் வந்ததாகக் கருடன் தெரிவித்தார். காலவர் தன் தவத்தின் ஒரு பகுதியைத் தங்களுக்கு அளிப்பார் என்றும் கூறினார். காலவர் தானம் பெறத் தகுந்தவர்; தாங்கள் தானம் அளிக்கத் தகுந்தவர். தாங்கள் இவருக்கு அளிக்கும் தானம் உத்தமமான புகழ் பெறும் என்றும் கருடன் யயாதி மன்னரிடம் கூறினார்.

யயாதி மன்னன் காலவருக்குத் தன் மகளை அளித்தல்

கருடன் தான் காலவருக்காகப் பொருள் உதவி கேட்டு வந்ததை அறிந்து ஆயிரம் யாகங்களைச் செய்தவரும், வள்ளலும், தேஜஸ் நிரம்பிய வருமான யயாதி கவனத்துடன் யோசித்தார். சூரிய குலத்தில் தோன்றிய மற்ற பல மன்னர்களை விட்டுத் தன்னிடம் பிசைக்காக இவ்விருவரும் வந்துள்ளனர் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தார். கருடனிடம் கூறினார், “புண்ணியம் மிக்க கருடனே! இன்று என் பிறவி பயனடைந்தது; என் குலம் பெருமையடைந்தது. நண்பரே! நான் ஒரு விஷயம் கூற விரும்புகிறேன். தாங்கள் என்னை முன்புபோல செல்வந்தன் என்று கருதுகிறீர்கள். என்னுடைய செல்வம் இப்போது குறைந்துவிட்டது. ஆனாலும் இந்தப் பிரம்மரிஷியினுடைய வருகையைப் பயனற்றதாகச் செய்ய மாட்டேன். ஆதலால் தங்களின் இந்தக் காரியம் நிறைவேறக் கூடிய ஒரு பொருளை நான் அளிப்பேன். நம்பி வந்த ஒருவனுக்கு என்னிடம் இல்லை போ என்று அவனது நம்பிக்கையைப் பொய்யாக்குவதை விடப் பெரிய பாவம் வேறு எதுவுமில்லை.”

“நான் தேவ கன்னிகைகளுக்குச் சமமான, தர்மங்களை அதிகரிக்கச் செய்யும் என் மகளை தங்களுக்கு அளிப்பேன். இவளது செளந்தர்யத்தை எண்ணி, தேவ, மனித, அசுரர்கள் இவளைப் பெற விரும்புகிறார்கள். இவளுக்காக 800 சியாமகர்ண குதிரைகளை வரதக்ஷிணையாகப் பெறுவது எளிதான காரியமே. என் மகள் மாதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். காலவரிஷியும் யயாதியின் சொற்படி மாதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். கருடனோடு கன்னிகையை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். காலவருக்கு செல்வம் பெறுவதற்கான வழி கிடைத்துவிட்டதால் கருடனும் அவரிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினார்.

காலவர் யயாதியின் மகள் மாதவியோடு அயோத்தி மன்னனிடம் செல்லுதல்

காலவர் மாதவியுடன் அயோத்தியின் இஷ்வாகு குலமன்னன் ஹர்யஸ்வனிடம் சென்றார். ஹர்யஸ்வன் மன்னர்களில் சிறந்தவர்; தனதான்யம் படைபலம், செல்வம் நிரம்பியவர்; மக்களின் நன்மையை விரும்பிப் போகங்களைத் தவிர்த்து அமைதியாக இருந்தவர். காலவர் அவரிடம், “ராஜேந்திரா! இந்தக் கன்னிகை சந்தானங்களின் மூலம் வம்சத்தை வளரச் செய்வாள்; நீ வரதக்ஷிணையளித்து இவளை உன் பத்தினியாக்கிக் கொள்” என்றார். மன்னன் ஹர்யஸ்வன் யோசித்தார்; பின் சந்தானத்தைப் பெரும் விருப்பம் கொண்டார். காலவரிடம் கூறினார், “மகரிஷி! இந்த கன்னிகை உத்தம அங்க லட்சணங்களைப் பெற்றுள்ளாள்; கந்தர்வ வித்தையிலும் ஞானம் பெற்றுள்ளாள்; சுப லட்சணங்கள் பொருந்தியவளாக உள்ளாள். இவளுக்கான வரதக்ஷிணை என்ன என்பதைக் கூறுங்கள் என்றார். காலவர் தனக்கு நல்ல ஜாதியைச் சேர்ந்த வெண்மையான சியாமவர்ண காது கொண்ட 800 குதிரைகள் வரதக்ஷிணையாக வேண்டும் என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட ஹரியஸ்வன் மிகவும் வருத்தத்துடன், “நீங்கள் விரும்பும் வகையில் 200 குதிரைகள் மட்டுமே என்னிடம் உள்ளன; இந்தக் கன்னிகை நான்கு வாரிசுகளைப் பெறக் கூடியவள் என்றாலும் ஒரு வாரிசை மட்டுமே இவளிடம் தோற்றுவிப்பேன். என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று காலவரிடம் வேண்டினார்.

ஹரியஸ்வன் கூறியதைக் கேட்ட மாதவி காலவ முனிவரிடம் கூறினாள் “முனிவரே! எனக்கு வேதமறிந்த மகாத்மா நீ ஒவ்வொரு பிரசவத்தின் பின்னும் கன்னியாகிவிடுவாய் என்று வரமளித்துள்ளார்.

ஆதலால் தாங்கள் 200 குதிரைகளைப் பெற்று என்னை மன்னரிடம் ஒப்படையுங்கள். இவ்விதம் 4 மன்னர்களிடம் 200, 200 குதிரைகள் பெற்றுக் கொண்டால் தங்களுக்கு 800 குதிரைகள் கிடைக்கும். எனக்கும் நான்கு புதல்வர்களே இருப்பார்கள்” என்றான். காலவ முனிவரும் மாதவியின் சொற்கள் சரியானவையே என்று ஏற்றுக் கொண்டார். ஹரியஸ்வனிடம் மாதவியை ஏற்றுக் கொண்டு அவளிடம் ஒரு வாரிசை மட்டுமே தோற்றுவிப்புகள் என்று கூறினார். மன்னனும் முனிவரை வணங்கி மாதவியை மணந்து கொண்டான். உரிய காலத்தில் அவள் மூலம் ‘வசுமனா’ என்ற மகனை அடைந்தான். உசிதமான நேரத்தில் காலவர் மீண்டும் ஹரியஸ்வனிடம் வந்தார். “தாங்கள் ஒரு மகனையடைந்து விட்டீர்கள். இப்போது இந்தக் கன்னிகையோடு குதிரைகளை யாசிப்பதற்கு வேறு ஒரு மன்னரிடம் செல்ல வேண்டியுள்ளது” எனத் தெரிவித்தார். சத்தியவாதியான மன்னனும் மாதவியை முனிவரிடம் திருப்பியளித்துவிட்டான். குதிரைகளை ஹரியஸ்வனிடமே அடைக்கலப் பொருளாக வைத்த காலவர் மாதவியுடன் காசி மன்னனை நாடிச் சென்றார்.

காலவர் மாதவியுடன் காசிமன்னன் தீவோதாஸனிடம் செல்லுதல்

காலவர், மாதவியிடம் “காசி மன்னன் பீமசேனனின் மகன் சக்திசாலிதிவோதாஸன். பிரசித்த பெற்ற அவரிடம் நாம் செல்வோம். அம்மன்னர் தர்மாத்மா; அடக்கமுடையவர்; சத்திய பராயணர். நீ மனதில் எந்தத் துயரமும் இன்றி வா” என்று கூறி தீவோதாஸனிடம் அழைத்துச் சென்றார். காலவர் முன்பு போலவே வரதகூழிணை கொடுத்து மாதவியிடம் வாரிசைத் தோற்றுவிக்கத் தூண்டினார். தீவோதாஸ மன்னனும் தான் இந்த விவரங்களை முன்பே கேட்டுள்ளதாகவும், தனக்கும் மாதவியிடத்தில் புதல்வனைத் தோற்றுவிக்கும் எண்ணம் ஏற்பட்டதையும் தெரிவித்தார். முனிவர் வேண்டியவாறு 200 குதிரைகளை அளித்தார். மாதவியை மணமுடித்தார். மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தார். உரிய காலத்தில் மாதவி ‘பிரதர்தன்’ என்னும் மகனைப் பெற்றாள். சமயம் வந்ததும் காலவர் திரும்பி வந்தார். குதிரைகளை மன்னனிடமே வைத்துவிட்டு வரதகூழிணைக்காக மாதவியை வேறு இடம் அழைத்துச் செல்ல விரும்பியதைத் தெரிவித்தார். மன்னரும் மாதவியைக் காலவரிடத்தில் திருப்பி அளித்தார். மாதவியும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து காசி மன்னனைத் துறந்து காலவரோடு சென்றாள்.

காலவர் மாதவியோடு சிபி தேசத்து உஷ்நரிடம் செல்லுதல்

காலவர் மாதவியை உஷ்நர் மன்னரிடம் அழைத்துச் சென்றார். போஜ நகருக்குச் சென்ற அவர் உஷ்நரிடம் “இந்தக் கன்னிகை தங்களுக்காக புவியாளக்கூடிய இரு புதல்வர்களைத் தோற்றுவிப்பாள். இந்த கன்னிகைக்கு வரதக்ஷிணையாக வெண்மையான ஒரு பக்கம் சியாம வர்ண காது கொண்ட 400 குதிரைகளைத் தாருங்கள். நான் குருதக்ஷிணை அளிப்பதற்காகவே இந்தக் குதிரைகளை வேண்டுகின்றேன். இல்லாவிட்டால் எனக்கு இந்தக் குதிரைகள் அவசியமில்லை; எனவே என் காரியத்தை நிறைவேற்றுங்கள்” என்றார். சந்தானம் இல்லாத உஷ்நர் மாதவியிடம் வாரிசைத் தோற்றுவிக்க விரும்பினார். அவர் காலவ முனிவரிடம், “முனிவரே! தாங்கள் கூறியவற்றை நான் கேட்டேன். என்னிடம் நீங்கள் கேட்கும்படியான குதிரைகள் 200 மட்டுமே உள்ளன. எனவே அவற்றைத் தங்களுக்கு அளித்து இவளிடம் ஒரு வாரிசை மட்டுமே தோற்றுவிப்பேன்; நான் 400 குதிரைகளில் என்னிடம் உள்ள 200 போக ஏனையவற்றிற்கான விலை மதிப்பையும் அளிக்க இயலாது. ஏன் எனில் என்னுடைய செல்வம் மக்களுக்காகவே உள்ளது. என்னுடைய உபயோகத்திற்காக அல்ல; மற்றவர்களின் செல்வத்தை தான் விரும்பியபடி தானம் செய்பவனுக்குத் தர்மமும் புகழும் கிடைப்பதில்லை” என்று உரைத்தார். பின்னர் உஷ்நர் மாதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். மாதவியோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தார். உரிய சமயத்தில் மாதவி ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவித்தாள். உஷ்நர், மாதவி இவர்களின் புகழ் பெற்ற அந்த மகனோ ‘சிபி’ என்பவனாவான். தன் சொற்படி காலவர் மீண்டும் உஷ்நரிடம் இருந்து மாதவியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

காலவர் மீண்டும் கருடனை சந்தித்தல்; கருடன் கூறிய பழைய வரலாறு

உஷ்நரிடமிருந்து திரும்பிய வழியில் காலவர் மீண்டும் கருடனைச் சந்தித்தார். கருடன், தங்கள் காரியம் கை கூடியது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியது என்று காலவரிடம் கூறினார். ஆனால், காலவர், குருதக்ஷிணையின் இன்னும் கால்பங்கு மீதியுள்ளது. அதை விரைவில் முடிக்க வேண்டும் என்றார். கருடன் காலவரிடம் உன்னால் இதைச் செய்ய முடியாது என்று கூறி ஒரு பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். “காலவரே! பழைய காலத்தில் கன்யா குப்ஜ மன்னர் காதிக்கு சத்தியவதி என்ற புதல்வி இருந்தாள். அவளை மணந்து கொள்ள ருசிக முனிவர் விரும்பினார். மன்னரிடம் மகளை தனக்கு அளிக்குமாறு கேட்டார். மன்னன் காசி ருசிக முனிவரிடம் சந்திரன் போன்ற வெண்மையான நிறமும், சியாம வர்ணக் காதும் கொண்ட ஆயிரம்

குதிரைகளை வரதக்ஷிணையாகக் கேட்டான். ருசிகரும் அதற்கு உடன்பட்டு, வருணலோகம் சென்று, அஸ்வ தீர்த்தத்தில் அத்தகைய குதிரைகளைப் பெற்று காதி மன்னருக்கு அளித்தார். மன்னர் புண்டரீகம் என்னும் யாகம் செய்து அந்தக் குதிரைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணையாக வழங்கிவிட்டார். மன்னர்கள் அவர்களிடம் இருந்து 200, 200, 200 ஆக 600 குதிரைகளை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டனர். எஞ்சிய 400 குதிரைகள் நதியைக் கடப்பதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது ஜீலம் நதியின் நீர்ப்பெருக்கில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. எனவே இந்த தேசத்தில் இந்த 600 குதிரைகளைத் தவிர வேறு வெண்மை நிற சியாம கர்ண குதிரைகள் கிடையாது. மீதி 200 குதிரைகளுக்குப் பதிலாக இந்த கன்னிகையை விசுவாமித்திரருக்குச் சமர்ப்பித்துவிடு. இந்த 600 குதிரைகளையும், 200 குதிரைகளுக்குப் பதிலாக மாதவியையும் குருதக்ஷிணையாக அளித்துவிடு. உன் சபதத்தைக் காப்பாற்றி, குருவிடம் கொண்ட பயத்திலிருந்து விலகி விடு” என்று யோசனை கூறினார்.

காலவர் விசுவாமித்திரரிடம் மாதவியை அளித்தல்

கருடனின் யோசனையை காலவ மகரிஷி ஏற்றுக் கொண்டார். கருடனோடும் மாதவியோடும் விசுவாமித்திரரிடம் வந்தார். அவரிடம் அவர் விரும்பிய 600 குதிரைகளை அளிப்பதாகவும், மீதி 200 குதிரைகளுக்குப் பதிலாக மாதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறும் வேண்டினார். ராஜரிஷிகள் இவளிடம் இருந்து முன்று சிறந்த புதல்வர்களைப் பெற்றுள்ளனர். தாங்களும் ஒரு சிறந்த புதல்வனைப் பெற்று இவளுக்கு நான்கு புதல்வர்கள் என்பதை உறுதி செய்யுங்கள் என்றும், அதனால் தன் குருதக்ஷிணையும் முற்றுப்பெறும்; நான் தங்களுடைய கடனிலிருந்து விடுபட்டுச் சுகமாகத் தவம் புரிவேன் என்றும் கூறினார். விசுவாமித்திரர் கருடனையும், காலவரையும் அழகிய மாதவியையும் பார்த்தார். பின் காலவரிடம் நீ முதலிலேயே இவளை எனக்களித்திருந்தால் எனக்கே வம்சத்தை வளர்க்கும் நான்கு புதல்வர்கள் தோன்றியிருப்பர். நல்லது. நான் ஒரு புதல்வனுக்காக இவளை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்றார். குதிரைகளை தன்னுடைய ஆசிரமத்தில் சேர்த்துவிடக் கூறினார். காலவரும் அவ்வாறே செய்தார். விசுவாமித்திரர் மாதவியிடத்தில் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றார். அவனே அஷ்டகன். அஷ்டகன் விசுவாமித்திரரின் தலைநகருக்குச் சென்றுவிட்டான். விசுவாமித்திரரும் மாதவியைக் காலவரிடம் திருப்பி அளித்துவிட்டு காட்டிற்குச் சென்று விட்டார்.

குருதகூழிணை அளித்து மனம் திருப்தியடைந்த காலவர், மாதவியிடம் “உன்னுடைய முதல் புதல்வன் தானபதி; இரண்டாம் புதல்வன் சூர வீரன், மூன்றாவது மகன் சத்திய-தர்ம பராயணன்; நான்காமவன் யாகங்களைக் கடைப்பிடிப்பவனாவான். நீ இந்த புதல்வர்கள் மூலம் உன் தந்தையைக் கடைத்தேற்றிவிட்டாய். அத்துடன் அந்த நான்கு மன்னர்களையும் உத்தாரம் செய்துவிட்டாய். என்னுடன் வா” என்று கூறி கருடனிடம் அனுமதி பெற்று மாதவியை அவளுடைய தந்தை யயாதியிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு காலவர் வனம் சென்றார்.

மாதவி காட்டிற்குச் சென்று தவம் புரிதல்; யயாதி சொர்க்கம் அடைதல்; கர்வம் காரணமாக வீழ்ச்சியடைதல்

யயாதி மன்னர் மாதவிக்குச் சுயம்வரம் செய்ய விரும்பி கங்கை யமுனை சங்கமத்திற்குச் சென்று தன் ஆசிரமத்தில் வாழலானார். யயாதியின் புதல்வர்கள் புரு, யது இருவரும் தம் சகோதரி மாதவியை அழைத்துக் கொண்டு யயாதியின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றனர். அந்த சுயம்வரத்தில் நாக, யகூஷ, மனித, கந்தர்வ, பசு, பகூழி அனைவரும் வந்தனர். ஆனால் மாதவியோ சுயம்வரத்தை விரும்பாமல் தவத்தையே விரும்பினாள். தன் தந்தை சகோதரர்களை வணங்கிப் பின் தவம் மேற்கொண்டு வாழலானாள். உபவாசத்தோடு, பல தீகைகளையும், உபவாசங்களையும் ஏற்று விருப்பு, வெறுப்பு இல்லாமல் மானைப்போல் சஞ்சரித்து வந்தாள். யயாதியும் தன் முன்னோர்களின் தருமத்தையும், புகழையும் காப்பாற்றி பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு பின் மரணமடைந்தார். மாதவியின் புண்ணியம், யயாதியின் புதல்வர்கள் புரு, யது இவர்களின் தர்மநடத்தை காரணமாகவும் யயாதி இவ்வுலகிலும், மேலுலகிலும் கௌரவம் பெற்றார். சொர்க்கலோகம் அடைந்து சிறந்த பலனை அனுபவிக்கலானார். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளைச் சொர்க்கத்தில் கழித்தார். தன்னுடைய சொர்க்க வாழ்க்கையைக் கண்டு தானே வியந்து கர்வம் கொண்டார். ராஜரிஷிகளுக்கிடையில் இருந்து தேவரிஷிகளையும், மனிதர் உலக மகரிஷிகளையும் கூட அவமதிக்கலானார்.

இந்திரன் யயாதி இவ்வாறு செருக்குடன் இருப்பதை அறிந்தார். சொர்க்கலோக வாசிகள் யயாதியை செருக்குடன் இருக்கும் இவர் எவ்வாறு சொர்க்கம் வந்தார்? எங்கு தவம் புரிந்தார்? இவன் யார்? இங்கு இவனை யார் அறிவார் என்று தங்களுக்குள் கேட்டுக் கொண்டனர். சொர்க்கத்தின்

வாயிற் காவலர்கள், அரியணையின் காவலர்களும் யயாதி யார் என்று அறிய மாட்டோம் எனக் கூறிவிட்டனர். யாராலும் யயாதியைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. கர்வம் காரணமாக யயாதியின் புண்ணியம் குறைந்துபோனது. எனவே யயாதி சொர்க்கத்தில் இருந்து கீழே இறங்கிவிட்டார். அவருடைய ஞானசக்தி மறைந்துவிட்டது. அவரது ஆடையணிகளும் தளர்ந்துவிட்டன. பூமியில் விழுந்ததால் சூன்யமானவரைப் போல ஆகிவிட்டார். தான் தர்மத்திற்கு எதிரான எந்தச் செயலைச் செய்தேன் ஏன் சொர்க்கத்தில் இருந்து விழ நேரிட்டது? என்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டார். புண்ணியம் இல்லாதவரை சொர்க்கத்தில் இருந்து வீழ்த்திய சொர்க்கவாசி இந்திரனின் ஆணையால் யயாதியிடம் வந்தார். “ராஜனே நீ கர்வத்தினால் உன்மத்தம் கொண்டாய். இங்கு அனைத்து சொர்க்கவாசிகளையும் அவமரியாதை செய்தாய். எனவே உனக்கு சொர்க்கத்தில் இடம் இல்லை; இனி சொர்க்கத்தில் இருக்கும் தகுதி உனக்கில்லை. எனவே உன்னை யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆதலால் போ! கீழே விழு” என்று கூறிச் சென்றார். அதைக் கேட்ட யயாதி நான் சத்புருஷர்களின் நடுவில் விழ வேண்டும் என்று மூன்று முறை கூறினார். கீழே விழும் சமயத்தில் தன் கதியைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்.

யயாதியின் மகள் வயிற்றுப்பேரர்கள், மகள், காலவர் தத்தம் புண்ணியத்தை அளித்தல்; யயாதி மீண்டும் சொர்க்கம் அடைதல்

யயாதி நைமிசாரண்யத்தில் வாஜபேய யாகத்தில் ஸ்ரீ ஹரியை மகிழ்ச் செய்யக் கூடியிருந்த வசுமனா, பிரதர்தன், சிபி, அஷ்டகன் என்ற நான்கு மன்னர்களுக்கிடையில் பூமியை நோக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தார். யயாதி யாகப் புகையின் மேலேயே பூமியினைத் தொடாமல் நின்றார். திவ்யமான காந்தியோடு இருந்த யயாதியிடம் அவர்கள் நால்வரும் கேட்டனர், “தாங்கள் யார்? யாருடைய மகன் அல்லது சகோதரன்? எந்த தேசத்தவர்? தாங்கள் யகூஷனா, தேவனா, கந்தர்வனா? தாங்கள் எதைப் பெற விரும்புகிறீர்கள்? கூறுங்கள் என்றனர். யயாதி தான் ராஜரிஷி யயாதி என்பதையும், புண்ணியம் கூடினமானதால் சொர்க்கத்தில் இருந்து கீழே விழ நேரிட்டதையும், அவ்வாறு விழும்போது சத்புருஷர் நடுவில் விழ சிந்தித்ததையும் அதனால் அவர்களுக்கிடையில் வந்து விழுந்ததையும் கூறினார். மன்னர்கள் நால்வரும் தங்களுடைய யாகத்தின் பலனையும், தர்மத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு யயாதியிடம் வேண்டினர். யயாதி,

“நான் யாசிப்பதற்குரியவனான பிராமணன் அல்ல; கூடித்திரியன்; எனவே மற்றவர்களின் புண்ணியத்தைப் பெற நான் விரும்பவில்லை என்றார். இச்சமயம் அந்த மன்னர்கள் தங்கள் தாய் மாதவி அங்கு வரக் கண்டனர்.

மாதவியை, வசுமனா, பிரதர்தன், சிபி, அஷ்டகன் நால்வரும் வணங்க தாங்கள் இங்கு வந்த காரணம் என்ன? நாங்கள் உங்களுடைய புதல்வர்கள் ஆதலால் உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற ஆணையிடுங்கள் என்று வேண்டினர். புதல்வர்களின் பேச்சைக் கேட்ட மாதவி மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அவர்களுக்கிடையில் இருந்த யயாதியிடம் சென்று அவரை வணங்கினாள். பிறகு இவர்கள் அனைவரும் என்னுடைய புதல்வர்கள்; உங்களின் பேரர்கள்; அயலாரல்ல; எனவே இவர்களின் புண்ணியத்தைப் பெற்றுத் தாங்கள் சொர்க்கம் அடையலாம் என்றாள். யயாதியிடம் தான் அவருடைய புதல்வி மாதவி என்றும், தபோவனத்தில் மான்களைப் போல வாழ்வதையும் தெரிவித்தாள். மேலும் மனிதர்கள் தன்னுடைய சந்தானங்களின் சத்திரத்தில் பங்கு பெற்று பலனடைவதை எடுத்துக் கூறினாள். தன் தந்தைக்கு தன்னுடைய புண்ணியத்தில் பாதியை தான் அளித்தாள். மன்னர்கள் நால்வரும் தாயையும் மாதாமகர் யயாதியையும் வணங்கினர். இதற்கிடையில் அங்கு வந்து சேர்ந்த காலவமகரிஷி யயாதியிடம் என்னுடைய தவத்தின் எட்டாவது பங்கைப் பெற்றுச் சொர்க்கம் சேருங்கள் என்று கூறினார்.

இவ்வாறு இவர்கள் அளித்த புண்ணியத்தால் யயாதி பூமியைத் தொடாமலே மேல் நோக்கி எழலானார். கவலையற்றவராய் திவ்ய வஸ்திரங்களும், ஆபரணங்களும், வாடாத மலர் மாலைகளையும் பெற்றார். அவர் கால்கள் பூமியைத் தொடவில்லை. பின்னர் தானபதி என்று புகழ் பெற்ற வசுமனா தான் செய்த தானசீலத்தின் புண்ணியத்தை அவருக்கு வழங்கினான். கூடித்திரிய சிகாமணியான பிரதர்தன் தான் பெற்றிருந்த கூடித்திரிய வம்சத்திற்குரிய புகழ், வீரம் இவற்றால் அடைந்த புண்ணியப் பலனை அவருக்கு அளித்தான். பிறகு சிபி நான் எப்போதும் எங்கும் போர், ஆபத்து, விபத்து எதிலும் பொய் பேசியதில்லை. உயிரையும், ராஜ்யத்தையும், சுகபோகத்தையும் தியாகம் செய்தாலும் சத்தியத்தைத் தியாகம் செய்ய மாட்டேன். என்னுடைய சத்தியத்தால் தர்மதேவனும், அக்னி தேவனும், இந்திரனும் திருப்தியடைந்திருந்தால் அந்தச் சத்தியத்தின் பலனால் தாங்கள் சொர்க்கலோகம் செல்லுங்கள் என்று கூறினான். இறுதியாக ராஜரிஷியான

அஷ்டகன் தான் செய்த புண்டரீகம், கோசவம், வாஜபேயம் ஆகிய நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களின் பலனை யயாதிக்கு அளித்தான். இவ்வாறு அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல மேல் நோக்கி எழுந்து யயாதி சொர்க்கத்தை அடைந்தார். யயாதியின் நான்கு பேரர்களும் தங்களது தர்மத்தால் அவரைச் சொர்க்கத்தில் மீண்டும் சேர்த்தனர்.

யயாதி சொர்க்கத்தில் வரவேற்கப்படுதல்; வீழ்ச்சிக்குக் கர்வமே காரணம் என பிரம்மா தெரிவித்தல்

யயாதி தன் பேரர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சொர்க்கம் சேர்ந்தார். அங்கு அவர் சொர்க்கலோக வாசிகளால் வரவேற்கப்பட்டார். மணம் மிக்க மலர்களைப் பொழிந்து, கந்தர்வ, அப்சரஸ் கணங்கள் அவர் புகழைப் பாடின. தேவரிஷிகளும், ராஜரிஷிகளும், சாரணர்களும் யயாதியைத் துதித்தனர். பிரம்மா யயாதியிடம் “மன்னா! நீ உலக நன்மைக்காக நல்ல செயல்களின் மூலம் தர்மத்தைச் சேர்த்தாய். அதனால் சொர்க்கலோகம் அடைந்தாய். பின் நீ உன் கர்வமான நடத்தையால் புண்ணியத்தை அழித்துக் கொண்டாய். சொர்க்கவாசிகளின் அறிவு தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டு உள்ளன. அவர்கள் அறியவில்லை. பின்பு பூமியில் வீழ்த்தப்பட்ட உன்னை உன் மகள் வயிற்றுப் பேரர்கள் கரையேற்றிவிட்டனர். எனவே மீண்டும் இங்கு வந்துவிட்டாய் எனக் கூறினார். யயாதி பிரம்மாவிடம் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். “பகவான் நான் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் பல்வேறு யாகங்கள், தானங்கள் மூலம் பெரும் புண்ணிய பலத்தைச் சேர்ந்திருப்பேன். மக்களைக் காக்கும் தர்மத்தின் மூலம் அதனைப் பெருகச் செய்தேன். அவை அனைத்தும் சிறிது காலத்திலேயே எவ்வாறு அழிந்து போயின?” என்று யயாதி கேட்டார். பிரம்மா அவருக்கு பதிலளித்தார். “மன்னா! நீ பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் படிப்படியாகச் சேர்த்த புண்ணியமும், தர்மமும் உன் கர்வம் என்னும் குற்றத்தினாலேயே அழிந்து போயின. உன்னுடைய கர்வத்தாலேயே நீ நிந்திக்கப்பட்டாய்.

“ராஜரிஷியே! இந்தப் புண்ணிய லோகம் கர்வத்தாலோ, பலத்தாலோ, ஹிம்சையாலோ, போக்கிரித் தனத்தாலோ, பலவகை மாயைகளாலோ நிலைக்கவில்லை. நீ உயர்ந்த, தாழ்ந்த, மத்திம மக்களை எப்போதும் அவமதிக்கக் கூடாது. கர்வமென்னும் தீயைத் தணிக்க எந்த வழியும் இல்லை என்று தெரிவித்தார். இவ்வாறு யயாதி கர்வத்தால் சொர்க்கத்தில் இருந்து

வீழ்ந்தார். மிகவும் பிடிவாதத்தால் காலவரும் பெரும் துயரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நன்மையை விரும்பும் நண்பர்களின் சொற்களைக் கேட்க வேண்டும். ஒருபோதும் வீண் பிடிவாதம் செய்யக்கூடாது.

இந்த வரலாற்றை நாரத மகரிஷி துரியோதனனுக்கு விவரித்து வீண் பிடிவாதத்தை விட்டுவிடுமாறு அறிவுறுத்தினார்.

27. ஷ; சாங்கன் மற்றும் லிகித முனிவர் (சாந்தி பர்வம் அத் 23: வியாசர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது)

ஷ; சங்கன், லிகிதன் என்ற கடும் விரதத்தைக் கடைப்பிடித்த தவசிகளான சகோதரர்கள் இருந்தனர். இருவரும் பாகுதா நதிக்கரையில் தனித்தனியாக மலர்கள், கனிகள் நிரம்பிய மரங்களுடன் அழகிய ஆசிரமங்களை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு நாள் ஷ;சங்கன் வெளியே சென்றிருந்தபோது லிகிதன் அவருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அங்கு மரங்களில் பழுத்திருந்த பழங்களைப் பறித்துக் கவலையின்றிச் சாப்பிடலானார். அப்போது ஷ;சங்கன் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வந்தார். தன் தம்பியிடம் இந்தப் பழங்களை எங்கிருந்து பெற்று உண்ணுகிறாய் என்று கேட்டார்.

லிகிதன் “அண்ணா, இந்தப் பழங்களை இங்கிருந்துதான் எடுத்துக் கொண்டேன்” என்று கூறினார். சினம் கொண்ட ஷ;சங்கன் “நீ என்னைக் கேட்காமலேயே பழங்களைத் திருடியிருக்கிறாய். மன்னனிடம் சென்று உன்னுடைய செயலை அவரிடம் கூறித் திருடனுக்குரிய தண்டனையைப் பெற்றுக் கொள்” என்றார். அண்ணனின் கட்டளைப்படி லிகிதன் சுத்யுமன மன்னனிடம் வந்தார். மன்னன் ‘பகவன் தாங்கள் எதற்காக வந்துள்ளீர்கள்? அதைக் கூறுங்கள். அது நிறைவேறியதாகவே கருதுங்கள்’ என்றார்.

லிகிதரிஷி மன்னனிடம் “நான் செய்வேன் என்று சபதம் செய்து அதன் பின் நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுங்கள் மன்னா! நான் என் சகோதரன் அளிக்காமலேயே அவருடைய தோட்டத்திலிருந்து பழங்களை எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டேன். இதற்கான தண்டனையை எனக்கு விரைவில் அளியுங்கள்” என்றார். சுத்யுமனன் அவரிடம் “மன்னன் தண்டனை அளிக்க வேண்டியவன் என்றால் மன்னிக்கவும். அவனுக்கு அதிகாரம் உண்டு. பெரிய விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் தங்களை நான் மன்னித்துவிட்டேன். உங்கள் மனத்தில் வேறு விருப்பம் இருந்தாலும் உங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்” என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறினான்.

பிரம்மரிஷி தண்டனையைத் தவிர வேறு வரம் கேட்கவில்லை. அதனால் மன்னன் தண்டனையாக லிகிதரின் இரு கைகளையும் வெட்டச்

செய்துவிட்டான். தண்டனை பெற்ற லிகிதர் ஷ;சங்கனிடம் சென்றார். சகோதரா! நான் தண்டனை பெற்றுவிட்டேன். தீயவனான என்னுடைய குற்றத்தைத் தாங்கள் மன்னித்து விடுங்கள்” என்று கேட்டார். ஷ;சங்கன் அவரிடம், “தர்மம் அறிந்தவனே! நான் உன்மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. நம் இருவரின் குலம் இவ்வுலகில் நிர்மலமானதாகவும், களங்கமற்றதாகவும் புகழ் பெற்றுள்ளது. நீ தர்மத்தை மீறினாய். அதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்தாய். இப்போது நீ விரைந்து பாகுதா நதிக்கரைக்குச் சென்று முறைப்படி தேவ, ரிஷி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய். வருங்காலத்தில் ஒருபோதும் அதர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே” என்றார்.

லிகிதனும் அவ்வாறே பாகுதா நதியில் நீராடி, தந்தையருக்குத் தர்ப்பணம் அளிக்க முயற்சி செய்தார். இதற்குள் அவருடைய கைகள் இரண்டும் மீண்டும் தோன்றிவிட்டன. தன் சகோதரனிடம் சென்று அவரிடம் கைகள் பெற்றதைக் காட்டினார். ஷ;சங்கன் அவரிடம் “இந்த விஷயத்தில் நீ ஐயம் கொள்ளாதே. நான் தவத்தால் உனக்குக் கைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளேன். இங்கு தெய்வத்தின் சட்டமே பலன் உடையதாக இருக்கிறது” என்றார்.

லிகிதன் அவரிடம், “சகோதரா! உங்கள் தவத்திற்கு இத்தகைய பலம் இருக்கும்போது தாங்கள் என்னை ஏன் முதலிலேயே புனிதப்படுத்தவில்லை” என்று கேட்டார் ஷ;சங்கன் கூறினார்; “அது சரிதான். ஆனால் உனக்குத் தண்டனை அளிக்கும் அதிகாரம் எனக்குக் கிடையாது. தண்டனை அளிக்கும் காரியம் மன்னனுடையதாகும். இவ்விதம் உனக்குத் தண்டனை அளித்து மன்னன் சுத்யும்னனும், தண்டனையை ஏற்று நீயும் பவித்ரமாகி விட்டீர்கள்” என்று கூறினார்.

தண்டனை அளிப்பது கூடித்திரிய தர்மம் என்பதை விளக்க வியாசர் இந்த வரலாற்றை யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

28. முனிவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள்

சாந்தி பருவம்

- காலகவ்ருகூய முனிவர்:** கோசல மன்னன் கேஷமதர்சியிடம் அரசனின் பொக்கிஷங்களைக் கொள்ளையடிப்பவர் களைக் கண்டறிந்து மன்னனுக்கு எச்சரிக்கை அளித்தவர். அரசின் நிர்வாகத்தை மந்திரிகளிடம் அளித்து கவனமின்றி இருந்த மன்னனுக்கு அறிவுரையும் ஆலோசனையும் வழங்கி மன்னனை நல்வழிப்படுத்தியவர். கேஷமதர்சி மன்னன் ராஜ்யம், செல்வம், சேனை அனைத்தையும் இழந்தபோது மன்னன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையை அறிவுறுத்தினார். கோசல மன்னனும் விதேக மன்னனைச் சரணடைந்து அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமாகி அவரது மருமகனாக ஆனார்.
- காச்யபர்:** மகரிஷி, புருரவா மன்னருக்கு புரோகிதரின் அவசியத்தையும், பிராமண-கூடித்திரியர்களின் ஒற்றுமையால் ராஜ்யத்திற்கும் மன்னனுக்கும் ஏற்படும் லாபங்களையும் விளக்கியவர்.
- பிருகஸ்பதி:** இந்திரனின் புரோகிதர்
- உதத்தியர்:** அங்கிராவின் புதல்வர். மன்னன் மாந்தாதாவிற்கு மன்னனின் கூடித்திரிய தர்மத்தை விரிவாக விளக்கியவர்.
- ருஷபர்:** சுமித்ரன் என்ற மன்னனுக்கு நம்பிக்கை பற்றிய விஷயத்தை எடுத்து விளக்கியவர்.
- தனு:** மிக ஒல்லியான விரலளவே பருமனுடைய சரீரம் கொண்ட முனிவர் சாதாரணமான வர்களைப் போல் எட்டு மடங்கு உயர முடையவர். வீரத்யும்னன் என்ற மன்னனிடம் நம்பிக்கையின் மீது நம்பிக்கை கொள்வதை விடச்சொல்லி உபதேசித்தவர்.

மங்கி முனிவர்:

செல்வம் பெற முயற்சி செய்து வெற்றியடையாதவர், இரு கன்றுகளைக் கொண்டு செல்வம் பெற முயற்சித்தபோது, அக்கன்றுகள் இறந்துவிட, செல்வத்திலிருந்து விரக்தி கொண்டார். விருப்பங்களையும், செல்வத்தையும் துறந்து, பரப்பிரம்மத்தில் நிலைத்துப் பெரும் சுகம் அடைந்தார்.

பஞ்சசிக முனிவர்:

கபில முனிவரின் புதல்வர், கபிலா என்னும் பெண்ணிடம் பாலருந்தி வளர்ந்ததால் ‘காபிலேயன்’ என்றும் பெயர் பெற்றவர். ஆசுரி முனிவரின் முதல் சீடர். பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் சிறப்பை அறிந்தவர். ஜனதேவ மன்னருக்கு ஆத்மாவின் நித்திய இருப்பு பற்றி உபதேசம் அளித்தவர்.

ஸ்வேதகேது:

உத்தாலகரின் புதல்வர்; பிரம்மரிஷி தேவலரின் மகள் சுவர்ச்சலாவை மனைவியாக ஏற்றவர். சுவர்ச்சலாவின் நாஸ்திக கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் அளித்தவர்; சப்தம், அர்த்தம் இவற்றிற்கிடையேயுள்ள சம்பந்தம்; வேதத்தின் சப்தம்; ‘சுகம்’ என்னும் சொல்லின் பொருள், பரமாத்ம விஞ்ஞானத்தின் விளக்கத்தை சுவர்ச்சலாவிற்குத் தெளிவுபடுத்தியவர்.

ஜாஜலி:

தன் தலையின் ஜடாமுடியில் சிட்டுக் குருவிகள் கூடு கட்டி வாழும் வகையில் நீண்டகாலம் அசையாமல் நின்று தவம் மேற்கொண்டவர். துலாதார வைசியர் என்பவரிடம் உபதேசம் பெற்றவர்.

துலாதார வைசியன்:

வாரணாசி நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்த வைசியர். ஜாஜலி முனிவருக்கு ஆத்ம யக்ஞ விஷயத்தில் தர்ம உபதேசம் செய்தவர்.

கௌதம மகரிஷி:

இந்திரன் தன் உருவில் வந்து தன் மனைவியிடம் அதர்ம நடத்தையில் ஈடுபட்டபோது, சினம் கொண்டு தன் மனைவியைக் கொன்றுவிடுமாறு தன் மகன் சிரகாரிக்குக் கட்டளையிட்டார். சிரகாரி காலம் தாழ்த்தியதால் முனிவரின் மனைவி வதத்திலிருந்து தப்பினாள். முனிவரும் பெண் கொடுமை என்னும் பெரும்பாவத்தில் இருந்து தப்பினார்.

சிரகாரி:

கௌதம முனிவரின் மகன். எதிலும் காலம் தாழ்த்தி ஆலோசனை செய்து காரியம் ஆற்றும் இயல்பினன். அதனால் சோம்பேறி என்று நிந்திக்கப்பட்டவன். ஆனால் தன் காலம் தாழ்த்தும் இயல்பினாலேயே தந்தையின் கட்டளையை ஏற்றுத் தாயைக் கொலைபுரிய ஆலோசித்தான். அதற்குள் கௌதம முனிவரும் தன் கட்டளையின் அதர்மத்தை நினைத்து மனம் வருந்திக் கவலை கொண்டார். சிரகாரியின் காலம் தாழ்த்தும் இயல்பினால் அவன் தாயும் உயிர் பிழைத்தாள். தந்தையும் பெண் கொலை என்னும் பெரும் பாவத்திலிருந்து தப்பினார்.

கபிலர்:

யாகங்களில் உயிர்ப்பலி கொடுக்கப்படுவதை விரும்பாமல் அஹிம்சையோடு கூடிய யாகத்தையே வற்புறுத்திய முனிவர் நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் உத்தமமான சாதனங்களால் பிரம்மத்தை அடையும் வழியை ஸ்யுமரஷ்மி என்னும் ரிஷிக்கு உபதேசித்தவர்.

ஸ்யுமரஷ்மி:

யாகம், யாகத்தின் அங்கங்கள், யாகத்தின் சாதனங்கள் பற்றிக் கபில முனிவரோடு விவாதித்தரிஷி, பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளை கபிலரிடம் உபதேசம் பெற்றவர்.

சனக்குமாரர்: விருத்தாசரனுக்கு அத்யாத்ம உபதேசம் அளித்த பிரம்மாவின் புதல்வர்.

ஹாரிதமுனிவர்: துறவியின் இயல்பையும், நடத்தையையும் உபதேசித்தவர்.

மாண்டவ்ய முனிவர்: ஆசையை எவ்வாறு விலக்குவது? என்பது குறித்து ஜனக மன்னரிடம் உபதேசம் பெற்றவர்.

மேதாவி: உடல் மற்றும் உலகத்தின் நிலையாமை: ஆத்ம கல்யாணத்தை விரும்பும் மனிதனின் கடமைகள் பற்றித் தன் தந்தைக்கு உபதேசம் செய்தவன் ஸ்வாத்யாய பிராமணரின் புதல்வன்.

யாக்ஞவல்கியர்: ஜனக மன்னருக்கு சாங்க்ய மதத்தின் 24 தத்துவங்களையும், 9 சர்க்கங்களையும் அவ்யக்த, மகத்தத்துவ, அகங்காரம், மனம் மற்றும் விஷயங்களின் கால எண்ணிக்கையையும் எடுத்துரைத்த மகரிஷி. சூரிய பகவானிடம் யஜுர் வேதத்தைக் கற்றவர். ரோம ஹர்ஷண சூதரிடமிருந்து, புராணங்களைக் கற்றவர். சுமந்து, பைலர், ஜைமினி மற்றும் வியாச மகரிஷியால் மதிக்கப்பட்டவர். சரஸ்வதி தேவியின் அருளால், கந்தர்வராஜன் விஸ்வாவசுவின் 24 வினாக்களுக்குப் பதில் அளித்தவன்.

சுலபா: ஜனக மன்னரை பரீட்சிப்பதற்காக வந்த பெண்துறவி சுலபா ஜனகமன்னனின் உடலில் பிரவேசித்து, ஞான உபதேசம் அளித்தவர்.

சுகதேவர்: வியாசரின் புதல்வன். சிவபிரானை நோக்கிக் கடும் தவம் புரிந்து வியாசர், அரணியின்

தீயிலிருந்து பெற்ற மகன். மிதிலை மன்னரிடமும், நாரத மகரிஷியிடமும் உபதேசம் பெற்று சூரிய மண்டலத்தை அடைந்தவர்.

வியாசரின் சீடர்கள்:

சுமந்து, ஜைமினி, பைலர், வைசம்பாயனர் மற்றும் வியாசரின் புதல்வர் சுகதேவர்

சித்ர சிகண்டி:

மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்தியர், புலகர், க்ருது, வசிஷ்டர் என்னும் 7 ரிஷிகளும் சித்ர சிகண்டி எனக் கூறப்பட்டனர். இந்த 7 ரிஷிகளும் ப்ரக்ருதியின் 7 உருவங்கள் ஆவர். அதாவது மக்களைப் படைப்பவர்கள். இவர்கள் புலன்களை வென்றவர்கள், அடக்கமுடையவர்கள். முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்கள். சத்தியத்திலும், தர்மத்திலும் நிலைத்தவர்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் புரிந்து நாராயணனை ஆராதித்தனர். நாராயணன் மகிழ்ந்து சரஸ்வதி தேவியை அவர்களிடம் அனுப்பினார். சரஸ்வதி தேவி அந்த ரிஷிகளுக்குள் பிரவேசித்தாள். அதனால், அந்த தவசிகள், சப்தம், அர்த்தம், காரணத்தோடு சாஸ்திரத்தைப் படைத்தனர். அதன் தொடக்கத்தில் ஓங்காரஸ்ரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. பகவான் நாராயணன் மறைந்து இருந்து “அவர்கள் படைத்த சாஸ்திரம் ஸ்வாயம்பு மனுவாலும், சக்ராசாரியார் மற்றும் ப்ருகஸ்பதியாலும் உலகில் பரவும்’ என அருளினார்.

பிரஜாபதிகள் 21 பேர்:

பரமாத்மாவிடமிருந்து தோன்றியவர்களாக 21 பிரஜாபதிகள் கூறப்படுகின்றனர். அவர்கள், பிரம்மா, ருத்ரன், மனு, தக்ஷன் ப்ருகு, தர்மம், தவம், யமம், மரீசி, அங்கிரா, அத்ரி, புலஸ்தியர், புலகர், க்ருது, வசிஷ்டர், சூரியன்,

சந்திரன், பரமேஷ்டி, கர்தமர், க்ரோதர், விகரீதர் என்பவராவர்.

பிரஜாபதியின் புதல்வர்கள்: ஏகன், த்விஜன், த்ரிதன் என்றும் மூன்று ரிஷிகள்

ஸ்தூலஹிரா: மேருபர்வதத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் கடும் தவம் புரிந்த முனிவர். அவர் தவம் செய்தபோது வீசிய இனிய காற்றினால் மிகுந்த திருப்தியடைந்தார். அதேசமயம் மரங்களும் மலர்களை மலர்வித்துத் தம் அழகைக் காட்டின. அதனால் கோபம் கொண்ட முனிவர் மரங்கள் எப்போதும் பூக்கள் நிறைந்து இருக்காது எனச் சாபமளித்துவிட்டார்.

காலவமகரிஷி: பாப்ரவ்ய கோத்திரத்தில் தோன்றியவர். நாராயணனிடம் வரம் பெற்று, முதன் முதல் கர்ம விபாகத்தின் வித்வான் ஆனவர்.

பேனப ரிஷிகள்: நாராயணனிடம், அவருடைய முகத்தில் இருந்து பிரம்மாவின் முதல் பிறவி தோன்றியது. அவருக்கு ‘பகவத் பக்தி’ என்ற தர்மத்தை நாராயணன் உபதேசித்தார். பிரம்மாவிடம் இருந்து ‘பேனப ரிஷிகள்’ அந்த தர்மத்தைப் பெற்றனர். அதனை “வைகானசர்களுக்கு உபதேசம் செய்தனர். அவர்களிடமிருந்து சோமன் அதைப் பெற்றார். பின்னர் அந்த தர்மம் மறைந்துவிட்டது.

பாலகில்ய ரிஷிகள்: பகவானிடமிருந்து அவருடைய கண்கள் மூலம் பிரம்மா இரண்டாவது பிறவியடைந்து; சோமனிடமிருந்து ‘பகவத் பக்தி’ என்ற தர்மத்தைப் பெற்றார். பின்னர் பிரம்மா பழைய க்ருத்யுகத்தில் பாலகில்ய ரிஷிகள் அனைவருக்கும் இந்த தர்மத்தைக் கற்பித்தார். பின்னர் அது மறைந்துவிட்டது.

சுபர்ணரிஷி:

நாராயணனிடமிருந்து பிரம்மாவின் மூன்றாவது பிறவி, பகவானின் வாக்கு மூலம் தோன்றியது. அப்போது நாராயண பகவானே பகவத் பக்தி என்ற தர்மத்தை, பெரும் தவத்தில் ஈடுபட்ட சுபர்ண ரிஷிக்கு உபதேசித்தார். இந்த தர்மத்தை ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று முறை ஆவ்ருத்தி செய்தார். அதனால் இது “த்ரிசௌபர்ண” என்று கூறப்பட்டது. சுபர்ணரிடமிருந்து வாயுவும், அவரிடமிருந்து ‘விகசாக்ஷி’ ரிஷிகளும், அவர்களிடம் இருந்து ‘மஹோததியும்’ இந்த உத்தம தர்மத்தைப் பெற்றனர்.

ச்வா ரோசிஷ மனு:

பிரம்மா நாராயணனின் காதுகளில் இருந்து, நான்காவது பிறவியை அடைந்து, சாத்வத (பகவத் பக்தி) தர்மத்தை அவரிடமிருந்து பெற்றார். அவர் அதனை ச்வாரோசிஷ மனுவிற்கு உபதேசித்தார். அப்போது உலகின் மனுவாக இருந்த ‘ச்வாரோசிஷ மனு’ அதனைத் தன் புதல்வன் சங்கபதனுக்கும், சங்கபதன் தன் புதல்வன் திக்பால சுவர்ணாபனுக்கும் அளித்தார்.

வீரணபிரஜாபதி:

பிரம்மா ஐந்தாவது முறையாக நாராயணனுடைய மூக்கிலிருந்து தோன்றியபோது சாத்வத தர்மத்தை அவரிடமிருந்து பெற்று சனத் குமாரருக்கு உபதேசித்தார். சனத் குமாரர் வீரண பிரஜாபதிக்கும், வீரண பிரஜாபதி ரைபிய முனிவருக்கும், ரைபியர் தன் புதல்வன் திக்பாலகுக்ஷிக்கும் இதனை உபதேசித்தார்.

பர்ஹீஷத் ரிஷிகள்:

அண்டத்திலிருந்து பிரம்மாவின் ஆறாவது பிறவி தோன்றியபோது சாத்வத தர்மத்தைப் பெற்ற பிரம்மா பர்ஹீஷத் என்னும் முனிவருக்கு

இதனைக் கற்பித்தார். பர்ஹீஷத் ரிஷிகள் இந்த தர்மத்தை ஜேஷ்டன் என்னும் பிராமணருக்கு உபதேசித்தார். அதனால் அவர் ஜ்யேஷ்ட சாம விரதி ஹரி என்று அழைக்கப்பட்டார். அவரிடமிருந்து அவிகம்ப மன்னன் இந்த உபதேசத்தைப் பெற்றார்.

விவஸ்வான்:

ஏழாவது முறை பிரம்மாவின் நாபியிலிருந்து பகவான் தோன்றியபோது, தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு சாத்வத தர்மத்தைக் கற்பித்தார். தக்ஷன் தன் மகள் அதிதியின் மூத்த மகனுக்கு இதனை உபதேசித்தார். அவரிடமிருந்து விவஸ்வான் இதைப் பெற்றார். பிறகு த்ரேதா யுகத்தில் சூரியன் மனுவிற்கும், மனு தன் புதல்வன் இஷ்வாகுவிற்கும் சாத்வத தர்மத்தை உபதேசித்தார்.

அனுசாஸன பருவம்

ருசிகர்:

ப்ருகு வம்சத்தினர்; ச்யவன மகரிஷியின் புதல்வர். காதி மன்னனின் மகள் சத்தியவதியை மணந்தவர். இவர் தயாரித்த சருவை உண்டதாலேயே சத்தியவதியின் தாய், கூடித்திரிய குலத்தில் பிறந்தாலும், பிராமணத் தன்மை கொண்டிருந்த விசுவாமித்திரருக்குப் பிறப்பளித்தாள்.

விஸ்வாமித்திரரின்

புதல்வர்கள்:

மதுசந்தா, தேவராதன், அக்ஷீணன், சகுந்தன், பப்ரு, காலபதன், யாக்ஞவல்யர், ஸ்தூணன், உலாகன், யமதூதன், சைந்தவாயன ரிஷி, வல்குஜங்கன், காலவமகரிஷி, வஜ்ரமுனி, புகழ் பெற்ற சாலங்காயனன், லீலாட்யன், நாரதன், கூர்ச்சா முகன், பாதுலி, முசலன்,

வக்ஷோக்ரீவன், ஆங்கரிகன், நைத்ருகன், சிலாயூபன், சிதன், சுசி, சக்ரகன், மாருந்தவ்யன், வாதுக்னன், ஆஸ்வலாயன், ஷ்யாமாயன், கார்க்யன், ஜாபாலி, சுஸ்ருதன், காரீஷி, சம்ஸ்ருத்யன், பரன், பெளரவன், தந்து, கபில மகரிஷி, தாடகாயன முனிவர், உபகஹன, ஆசுராயனன், மார்தமர்ஷி, ஹிண்யாக்ஷன், ஜங்காரி, வாப்யரவாயணி, பூத், விபூதி, சூத, சுரக்ருத, அராளி, நாசிக், சாம்பேய, உஜ்ஜய நவதந்து, பகநக, சேயன, யதி, அம்போருஹ, சாருமத்ஸ்ய சிரீஷி, கார்த்தபி, ஊர்ஜயோனி, உதாபேக்ஷி, நாரதி ஆகிய அனைவரும் விஸ்வாமித்திரரின் புதல்வர்கள்; பிரம்மவாதி ரிஷிகள் ஆவர்.

வத்ஸநாபன்:

கடுமையான தவம் மேற்கொண்ட மகரிஷி, தவத்தில் ஈடுபட்ட அவரைச் சுற்றிக் கரையான் புற்று எழுந்தது. ஒருநாள் பெரும் மழை தொடங்கி ஒரு வாரம் தொடர்ந்து பெய்தது. அப்போது தர்மம் எருமை உருக்கொண்டு முனிவரின் மேல் மழைபடாமல் நாற்புறமும் கால்களை வைத்து நின்றது. தவம் முடிந்து கண்விழிந்த வத்ஸநாபன் அருகில் நின்ற எருமையைக் கண்டு அதனுடைய கருணைக்காக வியந்தார். தான் தன் பெற்றோருக்கும், குருவிற்கும் நன்றியில்லாமல் நடந்து கொண்டதை எண்ணி வருந்தி உயிர் துறக்கத் தீர்மானித்தபோது தர்மராஜனால் தடுக்கப்பட்டார்.

பீஷ்மரை அம்புப் படுக்கையில்

காணவந்த மகரிஷிகள்:

1. அத்ரி, 2. வசிஷ்டர், 3. ப்ருகு, 4. புலஸ்தியர், 5. புலஹர், 6. க்ரது, 7. அங்கிரா, 8. கௌதமர், 9. சுமதி, 10. விஸ்வாமித்திரர், 11. ஸ்தூலசிரா, 12. சம்வர்த்த, 13. பிரமதி, 14. தம, 15. ப்ருகஸ்பதி, 16. சுக்ராசாரியார், 17. வியாசர், 18. ச்யவனர், 19. காஸ்யபர், 20. துருவர், 21. துர்வாசர், 22. ஜமதக்னி, 23. மார்க்கண்டேயர், 24. காலவர், 25. பரத்வாஜர், 26. ரைப்பயர், 27. யவக்ரீதர், 28. த்ரிதர், 29. ஸ்தூலாக்ஷர், 30. ஷபலாக்ஷர், 31. கண்வர், 32. மேதாதி, 33. க்ருஷ், 34. நாரதர், 35. பர்வதர், 36. சுதன்வா, 37. ஏகதர், 38. நிதம்பு, 39. புவனர், 40. தெளம்யர், 41. சதானந்தர், 42. அக்ருதவ்ரணர், 43. பரசுராமர், 44. கசர்.

கண்வர்:

காச்யப கோத்திரத்தினர், மாலினி நதிக்கரையில் அழகிய ஆசிரமம் அமைத்து வாழ்ந்தவர். விசுவாமித்திரருக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்து மேனகையால் கைவிடப்பட்ட சகுந்தலையைத் தன் மகளாக வளர்த்து வந்தார். முனிவர் ஆசிரமத்தில் இல்லாத வேளையில் அங்கு வந்த துஷ்யந்தன் முனிவரின் மகளாகிய சகுந்தலையைக் கந்தர்வ மணம் புரிந்து விரைவில் அவளை அழைத்துக் கொள்வதாகக் கூறிச் செல்கிறான். ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிய கண்வர் நடந்த செய்திகளைத் தன் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து கொள்கிறார். மேலும் துஷ்யந்தன் தர்மாத்மா. சிறந்த புருஷன், நீ தகுதியுள்ளவரோடு தான் சம்பந்தம் கொண்டுள்ளாய். ஆகவே உனக்குப் பிறக்கும் மகன் பலசாலியும், மகானுமான புதல்வன் உலகனைத்தையும் ஆளப்போகிறான், என்று கூறினார்.

சகுந்தலா துஷ்யந்தன் தனது கணவன்
ஆனபடியால் அவனது புருவம்ச மன்னர்கள்
எப்போதும் தர்மத்தில் நிலைத்திருக்க
வேண்டும் என்றும் ஒருபோதும்
ராஜ்யப்பிரஷ்டம் ஆகக்கூடாது என்றும்
கண்வரிடம் வரம் பெற்றாள்.

சகுந்தலையின் மகனுக்குப் பன்னிரண்டு
வயது ஆன பின்பும், துஷ்யந்தனிடமிருந்து
யாரும் வரவில்லை. எனவே கண்வர்
சகுந்தலையை மகனுடன் சென்று
துஷ்யந்தனோடு வாழுமாறு அறிவுறுத்துகிறார்.
அதன்படி தன் சீடர்களிடம் சகுந்தலையையும்
அவள் மகனையும் அழைத்துச் சென்று
கண்வனிடம் சேர்க்குமாறு கட்டளையிடுகிறார்.

மார்க்கண்டேய முனிவர்:

பாண்டவர் வனவாசம் மேற்கொண்டபோது
அவர்களிடத்தில் அதிதியாக த்வைத
வனத்திற்கு வந்த மகரிஷி. தர்மத்தை
எப்போதும் மீறாதே என யுதிஷ்டிரருக்கு
அறிவுரை கூறுகிறார். ஸ்ரீ ராமனின் வரலாற்றை
எடுத்துக் கூறி அவர் போகங்களைத் துறந்து
வனவாசம் செய்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.
தருமராஜனின் நல்ல குணங்களை சொல்லி,
எல்லாரைவிடவும் உயர்ந்தவனாகக்
கருதப்படுகிற நீ பலத்தின் காரணமாக
எப்போதும் அதர்ம வழியைப் பின்பற்றாதே
என்று உறுதிபடக் கூறுகிறார்.

பிருகஸ்தவ முனிவர்:

வனவாசத்தில் அர்ஜுனன் தவம் மேற்கொண்டு
சென்ற பின், பாண்டவர்களில் எஞ்சிய
நால்வரும் மிகுந்த வருத்தத்துடன் இருந்தனர்.
யுதிஷ்டிரர் தன்னை விட துர்பாக்கியம் உடைய
மனிதன் யாருமில்லை என்று தன்னிரக்கம்

கொள்ளுகிறார். அப்போது அங்கு வந்த பிரகஸ்தவ முனிவர் நிஷத நாட்டு அரசன் நளன், விதர்ப்பதேச ராஜகுமாரி தமயந்தியை சுயம்வரத்தில் பெற்று, கலியால் பீடிக்கப்பட்டு சூதாடி, நாட்டை இழந்து மனைவியைத் தனியே காட்டில் விட்டுச் சென்றதையும், நளனும் தமயந்தியும் அடைந்த பெரும் துன்பங்களையும் தெரிவிக்கிறார். மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின் நளனது துன்பம் நீங்கப் பெற்றதையும் கூறுகிறார். யுதிஷ்டிரர் தன் சகோதரர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் வேதங்களில் சிறந்த பிராமணர்களுடன் இருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டி ஆறுதல் அளிக்கிறார். அத்துடன் சூதாட்டம் பற்றிய கவலை வேண்டாம் எனக்கூறி யுதிஷ்டிரருக்கு சூதாட்டக் கலையின் இரகசியத்தையும், குதிரை விஞ்ஞானத்தையும் முழுவதுமாகக் கற்பித்து விடைபெறுகிறார்.

ததீசி முனிவர்:

தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்த விருத்தாசுரனை அழிப்பதற்காக இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பிரும்மாவிடம் வேண்டினர். பிரம்மா, சரஸ்வதிக் கரையில் தவம் புரிந்த ததீசி முனிவரின் எலும்புகளைக் கொண்டு ஆயுதம் செய்து அவ்வசுரனை அழிக்குமாறு கூறினார். இந்திரன், தேவர்கள் அனைவரும் ததீசி முனிவரிடம் தேவர்களைக் காப்பதற்காக உயிர்த்தியாகம் செய்ய வேண்டினர். ததீசி முனிவரும் அவர்களது வேண்டுகோளை ஏற்று உயிர் துறந்தார். ததீசி முனிவரின் எலும்புகளைக் கொண்டு பிரஜாபதி 'த்வஷ்டா' அறுகோண வடிவிலான வஜ்ராயுதத்தை நிர்மாணித்தார். அதைக் கொண்டு இந்திரன் விருத்தாசுரனை அழித்தார், தேவர்கள்

நன்மைக்காக தன் உயிரையே துறந்து
எலும்புகளை அளித்ததால். ததீசி முனிவர்
மிகுந்த புகழ் பெற்றார்.

ரிஷபன்:

ஹேமகூட மலையில் ரிஷப கூடம் என்ற
இடத்தில் வசித்து வந்த ரிஷி. பல நூறு
ஆண்டு வயதான அவர் பெரும் கோபக்காரர்.
அந்த மலைக்கு வந்து அவருக்கு இடையூறு
செய்பவர் மீது பனியைப் பொழியுமாறு
கட்டளையிட்டிருந்தார். வாயு எந்த சப்தமும்
செய்யக்கூடாது என்றும் கட்டளையிட்டிருந்தார்.
அதனால் காற்றின் ஒலி அம்மலையில்
இல்லை. இச்செய்தியை லோமஷ முனிவர்
தீர்த்தயாத்திரையின்போது யுதிஷ்டிரருக்குத்
தெரிவித்தார்.

விபாண்டகர்:

காஸ்யபரின் மகன், கௌசிகி நதிக் கரையில்
புண்ணியம் என்ற ஆசிரமத்தை அமைத்து
வாழ்ந்து வந்தவர். இவருடைய புதல்வரே
ருஷ்ய சிருங்கர் ஆவார்.

ருசிகர்:

ப்ருகு முனிவரின் மகன்; கன்யா குஞ்சம்
தேசத்தின் நாட்டு மன்னன் காதியின் மகள்
சத்தியவதியை மணந்தவர். இவரது மகனே
ஐமதக்னி முனிவர் ஆவார்.

ஐமதக்னி:

ருசிகர் சத்யவதியின் மகன். ப்ருகு முனிவர்
அளித்த வரத்தின்படி சத்தியவதி ஐமதக்னியைப்
பெற்றாள். ப்ரசேனஜித் மன்னரின் மகளான
ரேணுகாவை மணந்தார். ருமன்வான்,
சுசேஷன், வசு, விஸ்வாவசு என்ற
புதல்வர்களோடு ஐந்தாவது பரசுராமனைப்
புதல்வராகப் பெற்றார். தனது மனைவி
ரேணுகாவை அவள் மனம் தடுமாறிய
குற்றத்திற்காகக் கொல்லுமாறு பரசுராமரிடம்

சுறியவர். பிறகு பரசுராமரின்
வேண்டுகோளின்படி ரேணுகாவை
உயிர்ப்பித்தார். பரசுராமர்
கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக் கொன்றதற்காக
அவ்வரசனின் புதல்வர்கள் ஜமதக்னி
முனிவரை ஆயுதங்களால் காயப்படுத்திக்
கொன்று விடுகின்றனர்.

கஹோடு:

அஷ்டாவக்ரரின் தந்தை; உத்தாலகர் மகள்
சுஜாதாவை மணந்தவர். வருணனின் மகன்
பந்தி ஜனகரின் சபையில் கஹோடுவை
வாதத்தில் தோற்கடித்து நீரில் மூழ்கடிக்கச்
செய்து விடுகிறார். கஹோடுவின் மகன்
அஷ்டாவக்கிரர் 12 வயது பருவத்திலேயே
பந்தியை வாதத்தில் வென்று கஹோடு
முனிவரை திரும்பப் பெறுகிறார்.

சுவேதகேது:

உத்தாலக முனிவரின் மகன். மந்திர
சாஸ்திரத்தில் பிரசித்தி பெற்றவர். சரஸ்வதி
தேவியை மனித உருவில் தரிசித்தவர்.

பந்தி:

ஜனக மன்னரின் அவையில் இருந்த பண்டிதன்.
வருணனின் மகன். மன்னரின் அவையில்
இருந்த பிராம்மணர்களை வாதத்திற்கு
அழைத்து தோற்கடித்து நீரில் மூழ்கடித்தவன்.
வருணனின் யாகத்தில் கலந்து கொள்ளவே
அவர்களை நீரில் இறக்கச் செய்கிறான்.
வருணனின் 12 ஆண்டு யாகம் முடிந்த
நிலையில் கஹோடுவின் மகன்
அஷ்டாவக்ரன் பந்தியைத் தோற்கடித்து
இறந்தவர்கள் மீண்டு வரச் செய்கிறார். பந்தி
வருணனிடம் திரும்புகிறான்

ரைப்பியர்:

பரத்வாஜமுனிவரின் நண்பர்; பராவஸு, அர்வாவஸு இருவரின் தந்தை. வேத ஞானத்தைக் கஷ்டப்பட்டுக் குருவின் வாயிலாக அறிந்தவர். பரத்வாஜரின் மகன் யவக்ரீதன் தவ வலிமையால் வேத ஞானம் பெற்று அகங்காரத்தால் ரைப்பிரயரின் மருமகளிடத்தில் தீய நடத்தையில் ஈடுபடுகிறான். ரைப்பியர் கோபம் கொண்டு ஒரு அரக்கனை ஏவி யவக்ரீதனைக் கொன்று விடுகிறார். பராவஸு தன் தந்தையை அறியாமல் கொன்று விடுகிறான். அர்வாவஸு தவம் மேற்கொண்டு சூரியனிடம் வரம் பெற்று தந்தையை உயிர் பிழைக்கச் செய்கிறார்.

பராவஸு:

ரைப்பிய முனிவரின் மூத்த மகன். தந்தையை விலங்கு என்று தவறாக எண்ணிக் கொன்று விடுகிறார். அர்வாவஸு பராவஸுவிற்காக பிரம்மஹத்திக்கான பிராயச்சித்தம் மேற்கொள்ளுகிறார். சகோதரன் அர்வாவஸு பெற்ற வரத்தால் பராவஸு பிரம்மஹத்தி குற்றம் நீங்கப் பெறுகிறார்.

அர்வாவஸு:

ரைப்பிய முனிவரின் இளைய மகன்; சகோதரன் பராவஸுவின் பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்க பிராயச் சித்தம் செய்தவர்; தவம் மேற்கொண்டு சூரிய பகவானிடம் வரம் பெற்று தந்தை ரைப்பியர் உயிர் பிழைக்கச் செய்தவர். தன் சகோதரனின் குற்றம் நீங்கவும், தான் செய்த செயலை அவர் மறந்துவிடவும் வரம் பெற்றார். அத்துடன் ரைப்பியரின் நண்பர் பரத்வாஜர் அவரது மகன் யவக்ரீதன் இருவரும் உயிர் பிழைக்கச் செய்தவர்.

பலாதி:

மேதாவி முனிவரின் தந்தை; தேவர்களைப் போன்ற மரணமில்லாத மகன் பெற வேண்டிகடும் தவம் புரிந்து மேதாவியைப் புத்திரனாகப் பெற்றவர். மலைகள் இருக்கும் வரை தன் மகனும் உயிருடன் இருக்க வரம் பெற்றார்.

மேதாவி:

பலாதி முனிவரின் மகன்; மலைகள் இருக்கும் வரை தான் உயிர் வாழ முடியும் என்பதை அறிந்து முனிவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தார். தனுஷாஷ முனிவரால் மரணமடைந்தவர்.

தனுஷாஷ முனிவர்:

மேதாவியின் மரணத்திற்குக் காரணமானவர்; மலைகள் இருக்கும் வரை மேதாவி உயிருடன் இருப்பார் என்ற மேதாவியின் தந்தை பலாதி தேவர்களிடம் வரம் பெற்றிருந்தார். அதனால் மேதாவி கர்வத்துடன் அனைவரையும் துன்புறுத்தி வந்தார். மேதாவியால் துன்புறுத்தப்பட்ட தனுஷாஷ முனிவர் காட்டெருமைகளைக் கொண்டு மலைகளைப் பிளக்கச் செய்து மேதாவி மரணமடையச் செய்கிறார்.

வ்ருஷபர்வா:

கந்தமாதன மலையின் மீது ஆசிரமம் அமைத்து இருந்த ராஜரிஷி. அசரீரி கூறியவாறு பாண்டவர்கள் தாங்கள் தங்கியிருந்த நர-நாராயண ஆசிரமத்தில் இருந்து 17 நாட்கள் நடந்து வந்து வ்ருஷபர்வாவின் ஆசிரமத்தை அடைகின்றனர். அங்கு 7 நாட்கள் தங்கியிருந்து பின்னர் தங்கள் யக்ஞ பாத்திரங்களையும், அணிகலன்களையும் விருஷபர்வாவின் ஆசிரமத்தில் ஒப்படைத்து விட்டுப் பின்னர் அவர் தெரிவித்த வழியில் ஆர்ஷடிசேனர் ஆசிரமத்தை நோக்கி சென்றனர்.

ஆர்ஷ்டிசேனார்:

கந்தமாதன மலையில் ஆசிரமம் அமைத்துத் தங்கியிருந்த ராஜரிஷி; கடுமையான தபஸ்வி. நாடி நரம்புகள் மட்டுமே தெரியக்கூடிய மெலிந்த சரீரத்தைக் கொண்டவர். யுதிஷ்டிரர் இடத்தில் வினாவடிவில் தரும உபதேசம் செய்தவர். இந்த இடத்தைத் தாண்டித் தேவர்கள் வாழும் இடத்தில் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்றும் அர்ஜுனன் வரும் வரை தனது ஆஸ்ரமத்திலேயே விருப்பப்படி இருக்குமாறும் பாண்டவர்களிடம் தெரிவிக்கிறார்.

அத்ரி முனிவர்:

ராஜரிஷி ப்ருதுவின் யாகத்தில் கலந்து கொண்டு செல்வம் பெற விரும்பிய அத்ரி, மன்னனை இந்திரனுக்குச் சமமாகக் கூறினார். அதனை அங்கிருந்த கௌதம முனிவர் ஏற்க மறுத்தனர். அப்போது சனக்குமார் சாஸ்திரத்தின்படி மன்னனைப் பிரஜாபதி எனக் கூறுவது பொருந்தும் எனத் தெரிவிக்கிறார். எனவே மன்னனை இந்திரனுக்குச் சமமாக ஸ்தாபித்த பெருமைக்கு உரியவர் ஆனார்.

தார்ஷ்டிய முனிவர்:

சரஸ்வதி தேவியிடம் இவ்வுலகில் மனிதனுக்கு நன்மை செய்யும் பொருள் எது? தர்மத்திலிருந்து பிறழாமல் இருக்க எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்? என்ன செய்தால் தர்மம் அழிவதில்லை என்ற வினாக்களைக் கேட்டு உபதேசம் பெற்றவர்.

அக்ருதவ்ரணர்:

பரசுராமரின் பிரியமான சீடர். காசிராஜன் புதல்வி அம்பா பீஷ்மரால் சுயம்வரத்தில் வெல்லப்பட்டுப் பின் சால்வராஜனை விரும்புவதாகக் கூறியதால் பீஷ்மர் அவளைச் சால்வராஜனிடமே அனுப்பி வைக்கிறார்.

சால்வ மன்னன் அவளை ஏற்க மறுத்து விடுகிறான். அம்பா மிகுந்த துயரத்துடன் தவசிகளிடையே சென்று தவம் மேற்கொள்ள முனைகிறாள். ஷைகாவத்யன் என்ற அந்தணர் அவளுக்கு இடமளித்து ஆறுதல் அளிக்கிறார். ஷைகாவத்யரிடம் அம்பாவின் தாய் வழிப் பாட்டனரான ஹோத்ர வாகனன் வருகிறார். ஹோத்ர வாஹனன் அம்பாவிற்கு ஆறுதல் அளித்து பரசுராமரிடம் சென்று அவள் துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வழி தேடுமாறு கூறினார். அதே சமயத்தில் அங்கு அக்ருத்வரணர் வருகை புரிந்தார். அக்ருத்வரணர் அம்பாவின் துயரத்திற்குக் காரணமான நிகழ்வுகளைக் கேட்டு பீஷ்மரே அவளது துன்பத்திற்குக் காரணம் என்று முடிவு கூறுகிறார். அவர் கூறியவாறு அம்பா பீஷ்மரைக் கொல்லுவதற்கு சபதம் மேற்கொள்ளுகிறார். இதன் காரணமாக பீஷ்மருக்கும், பரசுராமருக்கும் போர் நடைபெறுகிறது. போரில் அக்ருத்வரணர் பரசுராமரின் சாரதியாகச் செயலாற்றுகிறார்.

ஹோத்ர வாஹனன்:

அம்பாவின் தாய்வழிப்பாட்டன்; பரசுராமரின் நண்பரான ராஜரிஷி, ஹோத்ர வாஹனன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிப் பீஷ்மரோடு போர்புரிந்து அம்பாவின் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் பரசுராமர் கூறுகிறார். அம்பாவிற்காகப் பீஷ்மரைக் கொல்ல வேண்டியே பரசுராமர் பீஷ்மரோடு போர் புரிகிறார்.

ஷைகாவத்யன்:

தவம் மேற்கொண்ட அந்தணர். சால்வனிடம் இருந்து தவம் மேற்கொள்ள விரும்பி அம்பா கானகம் நோக்கிச் சென்றபோது அம்பாவிற்கு

ஆறுதல் அளித்து பாதுகாப்புடன் தங்க இடமளித்தவர்.

தேவஸ்தான் முனிவர்:

போரில் வெற்றி பெற்ற யுதிஷ்டிரரைக் காணவந்த முனிவர்களில் ஒருவர். யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தை விரும்பாமல் கானகம் செல்ல விரும்பியபோது அவருக்கு கூடித்திரிய தர்மத்தை எடுத்துரைத்தவர். யாகம் செய்ய உபதேசித்தவர்.

ஆபவ முனிவர்:

கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் அக்னிக்கு பசி தீர்க்க உதவியபோது தன் ஆசிரமம் அக்னிக் கிரையானதைக் கண்டு கோபம் கொண்டவர். அதனால் போரில் உன்னுடைய புஜங்கள் பரசுராமரால் வெட்டப்பட்டுவிடும் என்று சாபம் அளித்தவர்.

உத்தால மகரிஷி:

இவர் தன் மகன் ஸ்வேதகேது, பிராமணர்களோடு பொய்யான கபடத்துடன் கூடிய செயல்களைச் செய்தான் என்ற குற்றத்திற்காக அவனைத் துறந்துவிட்டார்.

ச்யவனர்:

ப்ருகுவின் புதல்வர். குஷிக மன்னரையும், அவரது ராணியையும் தனக்குச் சேவை புரியுமாறு கட்டளையிட்டார். பல்வேறு முறைகளில் மன்னரையும், ராணியையும் இன்னலுக்கு ஆளாக்கினார். இருவரையும் குதிரைகளைப் போலப் பெரிய தேரில் பூட்டி, சாட்டையால் அடித்துக் காயப்படுத்தினார். ஆனால் குஷிகரும் அரசியும் அனைத்தையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டனர். தன்னிடம் பிரம்மா உன்னுடைய பேரன் கூடித்திரிய குலத் தன்மையுடன் பராக்கிரமியாகிவிடுவான் எனக் கூறியதால் குஷிகரின் குலத்தை அழிக்கும் நோக்கத்துடன்

அவரிடம் வந்ததாகக் கூறினார். பிறகு தன் வம்சத்தில் தோன்றிய ஒளர்வரின் மகன் ருசிகர் குஷிகரின் பேத்தியும், காதியின் மகளுமான சத்தியவதியை மணந்து கூடித்திரிய தர்மமுடைய பிராமணப் புதல்வரைத் தோற்றுவிப்பார் எனத் தெரிவித்தார். காதியின் மகன் பிராமணத் தன்மையுடைய விஸ்வாமித்திரர்; ருசிகரின் மகன் ஜமதக்னி முனிவர்; ஜமதக்னியின் புதல்வன் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றிய கூடித்திரியத் தன்மையுடைய பரசுராமர் ஆவார். இவ்வாறு பிராமண குலமும், கூடித்திரிய குலமும் ருசிகர் மற்றும் காதி இவர்களுடைய மனைவியைக் காரணமாகக் கொண்டு கலப்புற்றது.

சமீ:

கங்கை, யமுனை நதிகளுக்கிடையே, யாமுனை மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த 'பர்ணசாலை' என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்த வித்வானான பிராமணன். அகத்திய கோத்திரத்தினன். யமராஜனால் அவருடைய தூதர்கள் மூலம் அவரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அவர் மூலம் புண்ணியம் அளிக்கும் தானங்கள் பற்றி உபதேசம் அளிக்கப்பட்டவர். தான் பெற்ற உபதேசங்களின்படி எள்தானம், தீபதானம், ரத்தினதானம், வஸ்திரதானம் அனைத்தையும் செய்தார்.

உத்தாலக முனிவர்:

தன் மகன் நாசிகேதனுக்கு, தன் சேவையில் தவறிய குற்றத்திற்காக 'யமராஜனைப் போய்ப் பார்' எனச் சாபம் அளித்தவர். அந்த கணமே உயிரிழந்த நாசிகேதன் யமராஜனைப் பார்த்து மீண்டும் ஒருநாளில் திரும்பி உயிர் மீள்ப பெற்றார்.

நாசிகேதன்:

உத்தாலக மகரிஷியின் புதல்வர். உத்தாலகர் தன் மகன் நாசிகேதனுக்கு, தன் சேவையில் தவறியதால் கோபம் கொண்டு, “யமராஜனைப் போய்ப்பார்” எனச் சாபமளித்து விட்டார். நாசிகேதன் அக்கணமே உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டார். நாசிகேதன் பரலோகத்தில் யமராஜனால் உபசரிக்கப்பட்டு, புண்ணிய உலகங்களைத் தரிசித்தார். யமராஜன் நாசிகேதனுக்கு கோதானத்தின் சிறப்பையும், கோதானம் அளிக்கும் முறையையும் உபதேசித்தார். கோதானத்திற்கு இணையான பிற தானங்களையும் கூறினார். பின்னர் பூமிக்கு தன் தந்தையிடம் திரும்பி வந்த நாசிகேதன் இவ்வுலகத்தில் முதன் முதலில் கோதானத்தைத் தொடங்கினார்.

சுகதேவர்:

வியாசரின் புதல்வன்; கோதானம், கோலோகம் இவற்றின் சிறப்பினைத் தன் தந்தையிடம் கேட்டறிந்தவர்.

அத்ரி முனிவர்:

பிரம்மாவிடமிருந்து தோன்றியவர்; தன் வம்சத்தில் தோன்றிய ‘நிமி’ க்கு சிராத்த விஷயங்களை உபதேசித்தவர்.

நிமி:

ப்ரம்மாவிடம் தோன்றியவர் அத்ரி; அவரது வம்சத்தில் தோன்றியவர் தத்தாத்ரேயர்; தத்தாத்ரேயரின் புதல்வன் நிமி; நிமியின் புதல்வன் ஸ்ரீமான். காலதர்மத்திற்குட்பட்டு உயிர் துறந்தார். அச்சமயம் புத்திர சோகத்தால் துன்புற்றபோதும், நிமி சிராத்தவிதியை யோசித்து தன் மகனுக்கு விதிப்படி சிராத்தம் அளித்தார். அதனை எண்ணி நிமி கவலை கொண்டபோது, அத்ரி அவர் முன்தோன்றி சிராத்த முறையை விளக்கினார். நிமியே

முதன் முதலில் சிரார்த்தகாரியத்தைத்
தோற்றுவித்தவராவார்.

விஸ்வேதேவர்கள்:

யக்ஞத்தில் பாகம் பெற அதிகாரமுடைய
தேவர்கள். அவர்களுடைய பெயர்கள், பல,
த்ருதி, விபாப்மா, புண்ணியக்ருத், பாவன,
பார்ஷ்ணிக்ஷமா, சமுக, திவ்யசானு,
விவஸ்வான், வீர்யவான், ஹ்ரீமான்,
கீர்த்திமான், க்ருத், ஜிதாத்மா, முனிவீர்ய,
தீப்தரோமா, பயங்கர, அனுகர்மா, பீரதீத்,
பிரதாதா, அம்சுமான், சைலாப, க்ரோதியான
தீரோஷ்ணி பூபதி, ச்ரஜ, வஜ்ரி, வரி,
விஸ்வேதேவ, வித்யுத்வர்சா, சோமவர்ச்சா,
சூர்ய ஸ்ரீ, சோமப, சூர்யசாவித்ர, தததாத்மா,
புண்டரீகயக, ஊஷ்ணிநாப, நபோத், விஸ்வாயு,
தீப்தி, சமுஹர, சுரேஷ, வ்யோமாரி, சங்கரி,
பவ, ஈச, கர்த்தா, க்ருதி, தக்ஷ, புவன, திவ்ய
கர்மக்ருத், கணித, பஞ்சவீர்ய, ஆதித்ய,
ரஷ்மிவான், சப்தக்ருத், விஸ்வக்ருத், கவி,
அனுகோப்தா, சுகோப்தா, நப்தா மற்றும்
ஈஸ்வரன் என்பனவாகும்.

சப்தரிஷிகளும் அவர்களின் பெயர்க்காரணங்களும்

அத்ரி, வசிஷ்டர், கச்யபர், பரத்வாஜர், கௌதமர், விஸ்வாமித்திரர், ஜமதக்னி
ஆகியோர்

அத்ரி:

‘அத்’ என்னும் மரணத்திலிருந்து
காப்பாற்றுபவன் அத்ரி; காமம் முதலிய
பகைவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுபவர் அராத்ரி
எனப்படுகிறார். இவ்வாறு அராத்ரி யானதால்
அத்ரி என்ற பெயர் பெற்றார். ஜீவன்
பரமாத்மாவின் ஞானம் பெறாத நிலை
‘அராத்ரி’ யாகும். அந்த பரமாத்மானவ நிலை
இல்லாமல் போனதால் அராத்ரி மற்றும் அத்ரி

என அழைக்கப்பட்டார். பரமாத்ம தத்துவத்தில் எப்போதும் விழிப்போடு இருப்பதால் அத்ரி எனப் பெயர் பெற்றார்.

வசிஷ்டர்:

எல்லோரையும் விட சிரேஷ்டனாக இருப்பதால் வசிஷ்டர் என அழைக்கப்பட்டார். இல்லற ஆசிரமத்தில் வாசம் புரிவதால் வசிஷ்டதா (ஐஸ்வர்யம்) என்றும், வசிஷ்டன் என்றும் கூறப்பட்டவர்.

கச்யபர்:

சரீரத்தின் பெயர் கச்யபம்; அதைப் பராமரிப்பவர் கச்யபன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஒவ்வொரு குலத்திலும் அந்தர்யாமியாகப் புகுந்து அதைக் காப்பாற்றுவதால் கச்யபன் எனக் கூறப்பட்டவர்; ‘கூ’ என்ற பூமியில் ‘வம’ என்னும் மழை பொழிவிற்குக் காரணமான சூரியனின் சொருபமானதால் குவமன் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். காஸ்ய மலரைப்போல் வெண்மை நிறமுடைய உடலைப் பெற்றதாலும் ‘கச்யபர்’ எனக் கூறப்பட்டார்.

கௌதமர்:

கோ, என்னும் புலன்களை அடக்கியதால் கோதமன் எனப் பெயர் பெற்றார். இவருடைய சரீரத்தின் காந்தி (கோ) இருளை விரட்டும் (அதம) ஆதலால் கோதமன் அல்லது கௌதமன் எனப் பெயர் பெற்றார்.

விஸ்வாமித்திரர்:

விஸ்வே தேவர்களின் நண்பர்; பசுக்களுக்கும் உலகம் முழுவதற்கும் மித்திரர் ஆதலால் விஸ்வாமித்திரர் என்று அழைக்கப்பட்டார். காதி மன்னனின் மகன்

ஜமதக்னி:

தேவர்களின் ஆஹவனீய அக்னியில் இருந்து தோன்றியதால் ஜமதக்னி எனப் பெயர் பெற்றார்.

பரத்வாஜர்:

புதல்வர்கள், சிஷ்யர்கள், அல்லாதவர்களையும், தேவர், பிராமணர், த்வாஜ (இனக்கலப்பு) மனிதர்களையும் வளர்த்து போஷிப்பதால் பரத்வாஜன் எனப் புகழ் பெற்றார்.

அருந்ததி:

வசிஷ்டரின் பத்தினி; அரு அதாவது மலை, பூமி, சொர்க்கலோகத்தைத் தன் சக்தியால் தரிப்பவள். தன்னுடைய பதியிடமிருந்து ஒருபோதும் விலகாதவள். அவருடைய மானத்திற்கேற்ப நடப்பதால் அருந்ததி எனப் பெயர் பெற்றார்.

கண்டா:

சப்தரிஷிகளின் பணிப்பெண். இவளுடைய முகத்தின் கன்னப் பகுதி (கண்டம்) மேடானதால் கண்டா எனப் பெயர் பெற்றவள்.

பசுசகன்:

கண்டாவின் கணவனான சூத்திரன். பசுக்களுக்குரிய பிரியமான நண்பன்; ஆகவே பசுசகன் என அழைக்கப்பட்டான்.

சுனசகன் (சந்நியாசி உருவில்

வந்த இந்திரன்) :

நாயுடன் வந்த சந்யாசி. வருஷாதர்பி மன்னன், சப்தரிஷிகள் தானம் ஏற்க மறுத்ததால் அவர்களைக் கொல்ல ஆபிசாரக மந்திரப் பிரயோகம் மூலம் யாதுதானி என்ற பிசாசைத் தோற்றுவித்து அவர்களிடம் அனுப்பினான். இதை அறிந்த இந்திரன் நாயுடன் ஒரு சந்யாசியாக உருக்கொண்டு சப்தரிஷிகளிடம் வந்து, யாதுதானியைக் கொண்டு அவர்களுக்கு காப்பாற்றியதோடு அவர்களை உத்தமலோகங்களையும் அளித்தார்.

பராவசு:

விஸ்வாமித்திரரின் பேரன்; ரைப்ய மன்னரின் மகன், பரசுராமரிடம், அவர் கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் அழிக்கவில்லை என்று சபை நடுவில் கூறியவர்.

29. சிவனைத் துதித்து வரம்பெற்ற முனிவர்கள்

1. வியாசர்: மகனை விரும்பி சிவனை நோக்கித் தவம்புரிந்து பலனடைந்தவர்.
2. சாருசீர்ஷன்: கோகர்ண தீர்த்தத்தில் 100 வருடங்கள் சிவனை நோக்கித் தவமிருந்து தர்மமறிந்த, தேஜஸுடைய 100 புதல்வர்களைப் பெற்றவர்.
3. வால்மீகி: சங்கரனைச் சரணடைந்து அக்னிஹோத்ரி முனிவர்கள் அளித்த சாபத்திலிருந்து விமோசனம் பெற்றார்.
4. பரசுராமர்: மூத்த சகோதரர்களைக் கொன்றதால் பித்ருவதம், பிராமண வதம் என்னும் பாவங்களுக்காளானவர். மகாதேவனைச் சரணடைந்து, துதித்து பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றார். சிவனிடமிருந்து அவரது பரசுவையும், திவ்யாஸ்திரங்களையும் போரில் யாராலும் வெல்ல முடியாது என்ற வரத்தையும் பெற்றார்.
5. அசிததேவலர்: இந்திரனின் சாபத்தால் நஷ்டமடைந்த தர்மத்தையும் புகழையும் சிவனைத் துதித்து மீண்டும் பெற்றவர்.
6. க்ருத் சமத முனிவர்: இந்திரனுடைய யாகத்தில் வசிஷ்டரால் சபிக்கப் பெற்று காட்டில் வாழும் கொடிய விலங்கானவர். சங்கரனைத் துதித்து, மீண்டும் முனிவராகி எப்போதும் யாகத்தை வளர்க்கும் வரம் பெற்றார்.
7. ஜைகீஷ்வயர்: சிவனை வணங்கி அணிமா முதலிய அஷ்டசித்திகளைப் பெற்றவர்.

8. கர்க்கர்:

சரஸ்வதி நதிக்கரையில் மானச யாகத்தால் சிவனை மகிழ்வித்து, 64 கலைகளின் ஞானத்தையும், ஆயிரம் பிரம்மவாதி புதல்வர்களையும், பத்து லக்ஷம் வருடம் ஆயுளையும் வரமாக அடைந்தார்.

9. பராசரர்:

மகாதேவனை மனத்தால் சிந்தித்து, மகிழ்வித்து கிருஷ்ண த்வைபாயனர் என்னும் வேத வியாசரைப் புதல்வனாகப் பெற்றார்.

10. மாண்டவ்யர்:

திருட்டின் சந்தேகத்தால் சூலத்தில் ஏற்றப்பட்டு மகாதேவனை சூலத்திலிருந்தே துதித்து, அந்த துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு, பத்து கோடி ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்க்கையையும் பிறகு சொர்க்கத்தையும் அடையும் வரம் பெற்றார்.

11. காலவர்:

சிவனின் அருளால் மரணமடைந்த தந்தையை மீண்டும் உயிருடன் பெற்றார்.